Actualitatea sportivă ilustrată

Miercuri, pe stadionul Republicii din Capitală, selecționata divizionară de fotbal a țării noastre a susținut o partidă de verificare în compania echipei iugoslave Vojvodina din Novisad. In acest joc, cîștigat cu scorul de 1—0 de selecționata noastră, spectatorii au aplaudat în repetate rînduri intervențiile spectaculoase ale portarului iugoslav Vereș, Iată-l în fotografia de mai sus rezolvînd cu succes o nouă situație critică la poarta echipei sale.

Fotografia: Mircea POPESCU

Echipa de hochei pe gheață Wismut Karl Marx Stadt din R. D. Germană și-a început joi seara turneul ce-l întreprinde în țara noastră, jucînd pe patinoarul artificial din parcul „23 August" cu o selecționată a Capitalei. Jucătorii noștri au cîștigat partida cu scorul de 6—4. In fotografie o fază din joc.

Fotografia: Vasile BAGEAC

Istoricul fotbalului

în cuvinte și imagini

In Scoția, primii patru regi din dinastia Stuart s-au războit cu fotbalul. James I a dat (în 1424) un edict „ca nici un om să nu joace fotbal". In schimb, într-un raport al trezorierului general al Scoției, în anul 1497, este scris: „22 aprilie. Am dat lui James Dog (un servitor al curții) să cumpere regelui o minge de fotbal... 2 șilingi".

Cînd fotbalul a fost introdus în Scoția cel mai mult se juca în localitatea Scone. Meciul anual de aici se disputa între două echipe formate una din

bărbați căsătoriți, iar cealaltă din celibatari. Și femeile jucau — La Inverness. O echipă era formată din femei căsătorite, iar cealaltă din necăsătorite. Statisticile arată că primele cîștigau totdeauna meciul.

Mărturii ale vremurilor arată că fotbalul ce se juca era foarte violent. In secolul al XV-lea, din depoziția unui oarecare John Hardyman, an-

chestat ca să se stabilească vîrsta unui anume William Selwyne arestat, se putea citi: „Cunosc data nașterii lui Selwyne pentru că asistînd la botezul lui mi-am fracturat un picior la meciul de fotbal care a urmat după botez".

Oliver Cromwell a fost și el jucător de fotbal, fiind mare amator al acestui sport. El își amintea mereu de un adver-

sar de care, cum scrie el, se temea mai mult decît de o armată pe cîmpul de luptă. E vorba de un oarecare John Wheelwright, recunoscut ca un maestru... în pusul piedicilor.

In seriile secolului al XVII-lea, în Franța, se poate citi: „Cîte o dată vezi mai

mulți golani pe stradă care trag într-o minge. Ei sparg geamurile locuințelor și distrug geamurile trăsurilor. Ba te aruncă pe jos. Și cînd te-au aruncat se strică de rîs".

Cum se juca fotbal la țară, în Anglia, în anul 1801? Porțile aveau o lărgime de 2—3 picioare (1 picior = cca 0,325 m.) și erau formate din două bețe înfipte în pămînt. Terenul era lung de 80—100 yarzi

(1 yard=91 centimetri). Mingea era o bășică umflată, cu o învelitoare din piele și se juca mai mult cu picioarele. Era însă voie să se joace și cu mîna. Echipa care marca un gol cîștiga meciul. Vumai că nu se marca atît de ușor!

Text: Ion BOCIOACĂ
Desene: Gh. CHIRIAC

(Va urma)

...TANTANEE

...e echipe din categoria ...fost eliminate duminică ...pa R.P.R. de fotbal de ...o echipă de categorie ...ară.

...A CADOURILOR

...um de v-au învins o ...e de categorie inferi-...

... luna cadourilor și ...făcut o surpriză !...

...en de Gh. CHIRIAC

Fără cuvinte

...eson de Pavel ILIEȘ

DRUM DESCHIS

Discutam deunăzi cu un antrenor de la noi, renumit odinioară pentru performanțele lui în box. La un moment dat l-am întrebat dacă-și mai aduce aminte cum a ajuns să facă sport. Omul a căzut pe gînduri. *„Am avut noroc,* a spus el zîmbind. *O dată a trecut prin mahalaua noastră un profesor de educație fizică. M-a văzut cum mă jucam cu un prieten pe maidan* (amîndoi imitam niște boxeri cunoscuți). *M-a urmărit un timp, i s-a părut pesemne că „am stofă" și m-a ajutat să mă înscriu la un club. Așa s-au petrecut lucrurile. Dacă nu era această întîmplare nu ajungeam poate niciodată în ring".*

Am ascultat cu atenție povestirea antrenorului. Nu mă surprinsese de loc prin inedit. Pentru că în același mod, adică datorită „norocului", au păsit cîndva pe stadion ca... actori și nu ca simpli spectatori, mulți alți sportivi prestigioși. Și nu e de mirare. Pe atunci, sportul nu interesa prea mult pe cei ce se cocoțaseră la cîrma țării. El era lăsat pe seama a fel de fel de afaceriști veroși. Și aceștia, de ce să-și bată capul cu o promovare de elemente tinere, cu concursuri de selecție? De ce să riște? Le era mult mai comod să folosească în meciurile pe care le regizau, consacrații, așa-numite „stele". Renta...

Astăzi însă, atragerea tineretului de la orașe și de la sate pe stadioane nu mai e lăsată la voia întîmplării. Preocuparea aceasta a devenit ca să spunem așa o problemă de stat. In fiecare an se organizează numeroase concursuri care antrenează zeci, sute și chiar mii de băieți și fete.

O asemenea competiție cu largi și multiple implicații e, între altele, Spartachiada de iarnă a tineretului. Ea e deschisă tuturor celor ce doresc să facă cunoștință cu sportul, tinerilor din fabrici, de pe ogoare, din școli și facultăți. Și ei folosesc din plin prilejul ce li se oferă. Am asistat de pildă zilele trecute la... premiera spartachiadei din această iarnă, în Raionul „Grivița Roșie". Locul unde a avut loc spectacolul de deschidere — căci a fost un spectacol antrenant și multicolor — a fost casa raională de cultură a tineretului. Uriașa sală gemea ca un stup. Aproape 1.000 de spectatori îi populaseră băncile. Pe la orele 2 după amiaza și-au făcut apariția în stal, protagoniștii. Mai întîi au evoluat, cu gingășie și cu pricepere, gimnastele. Urmărindu-le mișcările corecte și grațioase n-ai fi spus că nu erau de „meserie". Apoi a urmat o reuniune de lupte. Au făcut reușite și frumoase demonstrații membrii clubului „Locomotiva Grivița Roșie", priceputi foarte la strunjitul fierului, la nituitul cazanelor și care doar în orele libere își bat capul cu „rebusurile", cu „turnirile de cap" și cu alte asemenea subtilități. La sfîrșit s-au întrecut jucătorii de tenis de masă, boxerii, halterofilii. Dar aceasta n-a fost decît deschiderea. Programul complet al spartachiadei e mult mai bogat. El cuprinde întreceri de șah, de schi (numai de-ar veni o dată zăpada) de patinaj și de săniuțe. Întrecerile au fost eșalonate pe o perioadă de peste trei luni. La ele vor participa nu mai puțin de 10.000 de tineri.

Și asta numai într-un singur raion. Trebuie avut însă în vedere că asemenea manifestări au loc peste tot. In Capitală au fost programate festivități de deschidere în tot cursul acestei săptămîni. Tot așa se întîmplă și în restul țării. Pretutindeni tinerii sînt chemați să-și apropie sportul, să facă din el un tovarăș nedespărțit, să-și oțelească cu ajutorul lui mușchii, să-și ascută mintea. Acum ei nu trebuie să „aibă noroc" pentru a ajunge să facă sport. E deajuns să posede voință. Incolo, drumul li-e larg deschis. Ocazii li se oferă din belșug. Unul foarte nimerit e Spartachiada. Celor ce participă la această populară competiție le urăm din toată inima cel mai deplin succes!

Ion PAVELESCU

La clubul uzinelor „Clement Gottwald". Competiția de șah a început...

Fotografia: V. RANGA

...n sport de demult: ȘOIMĂRITUL

„...n timpurile de demult, strămoșii noștri aveau obiceiul de a îmblînzi șoimii și i deprinde la vînat" — scria Vale Alecsandri într-una din lucrările sale. Într-adevăr, cu sute de ani în urmă, în multe regiuni ale țării se practica un sport care era atunci la modă: șoimăritul. Cu toate că el a fost astăzi uitat, există numeroase dovezi care atestă larga lui popularitate. Cutreierînd țara vom întîlni din loc în loc — mai ales în Moldova și Ardeal — diverse locuri toponimice care poartă nume de șoimi: Poiana Șoimului lîngă comuna Runc, Dealul Șoimului din Munții Călimani, cetatea de la Piatra Șoimului — o cetate medievală de lîngă Aleșd, satul Șoimi de lîngă Beiuș și altele.

Vînătoarea cu ajutorul șoimilor era atît de răspîndită prin secolul XVI încît printre produsele pe care sătenii erau obligați să le predea plocon pe la curțile feudalilor era prevăzut și un număr fix de șoimi.

Un act istoric care arată răsla noi în țară cît și peste hotare este actul de vasalitate încheiat de Bogdan al III-lea, fiul lui Ștefan cel Mare, prin care se prevedea ca Moldova să dea anual sultanului 24 de șoimi.

In ceea ce privește sistemul de vînătoare cu șoimi, era vorba despre dresarea acestora. Șoimii vînau diverse păsări ca fazani, potîrnichi, iepuri și le aduceau la locul unde erau vînătorii. Acest sport a fost practicat în țara noastră pînă aproape de sfîrșitul secolului XIX.

ÎN PATRU RÎNDURI

Echipei Dinamo—București care a fost fruntașă în tot campionatul.

Cînd te scoli de dis de dimineață
Poți să ajungi departe. Dară voi
Ați ajuns (păcat) pe locul... doi

Echipei C.S.M.S. Iași care se află spre subsolul clasamentului.

Să fim desigur bine înțeleși
N-am vrea la primăvară, mintenaș
Să consemnăm aici în loc de Iași
Retrogradarea sau adică... ieși

Spre stupefacția spectatorilor, în partidele Halic-Rădulescu, Pavlov-Bălănel, Pușcașu-Pavlov, Bălănel-Nacht ale campionatului de șah, jucătorii au căzut de acord asupra remizei după numai cîteva mutări.

Fără joc și analiză
Au anticipat remiză.
In acest campionat
Au făcut deci sala... mat!

La Miercurea Ciuc, vechi centru al concursurilor de patinaj, nu mai este în ultima vreme nici o activitate în această direcție.

Ce-i la Ciuc? Senzație!
Căci patinatorii
Fumuri iluzorii
Știți ce fac? Natație!

D. TABACU

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Varietăți • Varietăți • Varietăți • Varietăți

Bunicul lui Pietrangeli contra lui Kramer

Pentru a-și completa trupa de jucători profesioniști, impresarul american Jack Kramer a pus ochii pe tenismanul italian Nicola Pietrangeli. Trecerea acestuia la profesionism a provocat însă multe proteste din partea publicului italian, Pietrangeli fiind într-adevăr cel mai bun jucător al țării sale. Din nefericire Pietrangeli, aflat acum la Melbourne, a semnat un contract pe trei ani și a primit chiar și o sumă de bani din partea lui Kramer. Activitatea sa de profesionist urmează să înceapă la sfîrșitul lunii decembrie, după finala „Cupei Davis". Afacerea părea ca și încheiată, dar zilele trecute Pietrangeli l-a informat pe Kramer că este gata să-i înapoieze banii deoarece bunicul său, care a fost și el jucător de tenis, a scris din Italia că îl desmoștenește dacă va trece la profesionism. Iată un adversar neașteptat pentru marele boss al tenisului profesionist.

Victimele rugbiului american

Devoluat în direcția violenței, — scrie comentatorul ziarului francez l'Equipe. Citind cronicile meciurilor care au loc în Franța ne dăm seama că numărul răniților este în creștere continuă. Numai în sezonul de toamnă 6 jucători de la clubul Cahors au părăsit terenul pe targă, accidentați grav."

Și totuși, rugbiștii francezi sînt niște „îngerași nevinovați" dacă îi-am compara cu jucătorii de fotbal (rugbi american) din S.U.A. O statistică recentă ne informează că în anul 1960 la diferitele campionate școlare de fotbal american 13 elevi au fost uciși, iar cîteva sute au rămas infirmi de pe urma accidentelor provocate în timpul meciurilor care se transformă de cele mai multe ori în bătălii...

Superstițiile lui Duilio Loi

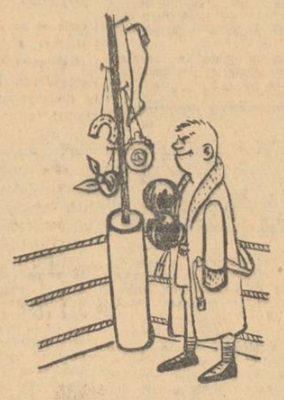

Boxerul italian Duilio Loi, campion european la categoria ușoară, este recunoscut ca unul din cei mai superstițioși boxeri profesioniști. El crede că cele mai multe dintre succesele sale se datoresc unor forțe oculte și nu nenumăratelor ore petrecute în sala de antrenament. Aceasta l-a făcut pe Loi să devină ridicol în ochii colegilor și spectatorilor. Iată care sînt cele trei superstiții ale acestui campion de box: 1) el nu folosește o pereche de chiloți decît la un singur meci și cu condiția să fie cusuți chiar de mama sa; 2) ucenița de boxeur o poartă legată într-o batistă veche; 3) înainte de meci agață în colțul ringului un medalion „aducător de noroc".

O interesantă declarație a lui Roger Rivière

Ciclistul francez Roger Rivière a făcut prima sa cursă pe bicicletă, după patru luni de la dramaticul accident pe care l-a suferit în Turul [illegible] pedalat aproape două ore în împrejurimile Parisului. El a arătat ușurință în mișcări, paralizia picioarelor fiind complet vindecată. Se pare însă că sudura vertebrelor fracturate nu este completă. Ciclistul simte dureri în oasele bazinului și nu poate să se ridice în șa la urcușuri. Rivière a declarat trimisului special al ziarului „Corriere dello Sport" că nu este sigur dacă în 1961 va putea să alerge din nou. Rivière a vorbit mult ziariștilor despre recordul mondial al orei (47,347 km.) stabilit de el în 1958 la Milano: *„Cred* — a spus Rivière — *că se poate depăși 48 km. pe oră".* La întrebarea ce alergător va reuși să doboare recordul orei, Rivière a răspuns: *Acesta va trebui să fie căutat mai ales printre cicliștii țărilor din Estul Europei, unde antrenamentele se fac cu mai multă grijă. Cicliștii sovie-*

tici — a spus Rivière — *după cît mi-am dat seama din rezultatele Olimpiadei, vor fi capabili în scurt timp să doboare recordul mondial al orei".*

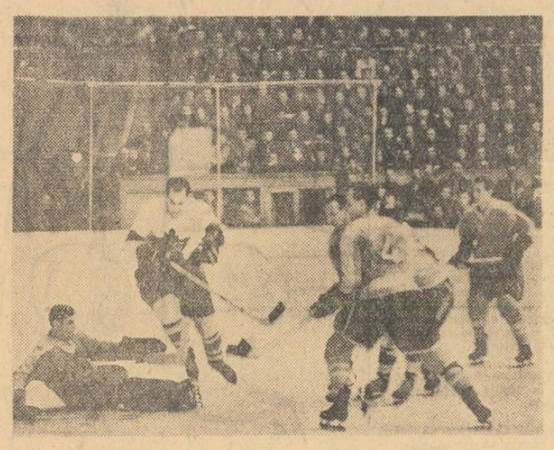

La Moscova a evoluat recent echipa de hochei pe gheață Chatham Maroons din Canada. Iată, în fotografia de față, o interesantă fază petrecută în întîlnirea cu Selecționata cluburilor din Moscova. Victoria a revenit jucătorilor sovietici cu categoricul scor de 11—2.

32 de zile în Brazilia

(III)

După încheierea turneului final al campionatelor mondiale de volei — la a căror neuitată festivitate de premiere mii de oameni au aplaudat cu frenezie, în sala Maracana, strălucita victorie a formațiilor Uniunii Sovietice — am mai rămas la Rio de Janeiro timp de două zile.

Am folosit acest prilej pentru a face cunoștință cu noi aspecte, cu noi oameni din fosta capitală a Braziliei.

Sînt acolo, în marele oraș de pe țărmurile Oceanului Atlantic, cîteva edificii de o neprețuită valoare istorică și artistică. Minute în șir am stat în fața la „Palacio do catete" admirînd această construcție ridicată în 1862 care se asemănă mult cu vechiul palat al principelui Giovanelli din Veneția, îmbinînd armonios elementele de bază ale stilului clasic francez cu detalii ale magnificelor temple grecești. Într-un oraș relativ tînăr ca Rio de Janeiro această clădire alături de alte cîteva ca „Palacio do Itamarati", Biblioteca Națională și Arhivele naționale contrastează puternic cu noile edificii ridicate după cele mai moderniste planuri arhitecturale.

Se pot vedea construcții de mare civilizație a templelor grecești cum este de exemplu Camera Municipală a Districtului Federal alături de edificiul supus al Ministerului Educației și Culturii cu 28 de etaje terminate cu interesante turnuri de formă cilindrică.

In privința arhitecturii moderniste Rio de Janeiro este renumit prin reprezentarea tuturor tendințelor și tuturor curentelor generate de cele mai bogate fantezii. Vorbind despre arhitectonica locuințelor și tuturor edificiilor din Brazilia se cuvine să amintim și de construcția mizeră a barăcilor și cocioabelor în care trăiesc nenumărate familii. Și aceasta pentru că, așa cum am mai subliniat, Brazilia a pus în cea mai sfidătoare și contrastantă vecinătate luxul și sărăcia, „palacio e favelas", (palatul și cocioaba).

In „țara diamantelor și a cafelei" sportul este trecut printre... obiectele de lux datorită taxelor exorbitante impuse de marile cluburi, scumpetei echipamentelor și materialelor precum și atmosferii generate de profesionalizarea „sporturilor majore".

Marile cluburi, reunesc în special pe fiii celor care beneficiază de puternice resurse materiale. Ele se ocupă mai ales de tenis (la Rio, sînt opt mari secții de tenis cu 152 de terenuri), de automobilism, curse hipice, golf, aviație, canotaj, natație, turism, fotbal, scrimă și baschet.

Curiozitatea ca și pasiunea pentru sport au înscris în programul meu și o vizită la „Rio de Janeiro — Country Club" din Rua Prudente de Marais.

Astfel, am putut vedea o clădire cu încăperi luxoase înconjurată de nenumărate terenuri de tenis, un bazin de înot din marmură, săli pentru biliard, jocuri de cărți și alte distracții menite să ducă la... alungarea spleenului! Taxa de înscriere într-un asemenea club echivalează cu salariul mediu pe o lună al unui salariat.

Activitatea competițională este dominată de meciurile de fotbal care atrag aproape de fiecare dată în tribunele stadionului „Maracana" peste 200.000 de spectatori. De un mare succes de public se bucură și „corîidas de automoreis" curse automobilistice desfășurate pe Circuito da Garea, denumit și „trambulina diavolului", datorită marilor sale dificultăți care pun la grea încercare măestria și chiar viața sportivilor ce riscă participarea la o astfel de competiție.

Pentru amatorii întrecerilor pe ambarcațiunile cu vele se organizează anual renumita „Regata Buenos Aires—Rio".

După 32 de zile în care am cunoscut din plin — pe lîngă aspectele naturale ale Braziliei — adevăratele imagini — ce nu puteau fi trecute în prospectele turistice, am părăsit America Latină.

In drum spre patrie am făcut un popas de cîteva zile la Paris pentru a participa la turneul internațional de volei organizat de federația franceză.

Amintindu-mi acum de fiecare oraș în care am poposit, de fiecare loc pe care l-am vizitat, de fiecare om pe care l-am cunoscut — pot încheia aceste sumare însemnări despre călătoria făcută, cu satisfacția că sportivii noștri s-au străduit să reprezinte cu cinste culorile patriei, făcînd tot mai cunoscută țara noastră nouă peste hotare și purtînd cu mîndrie vibrantul ei mesaj de pace, dorința sinceră a poporului nostru de a întări prietenia și colaborarea internațională.

Ing. Marcel RUSESCU
maestru al sportului

Cîteva însemnări după stagiunea fotbalistică de toamnă (II)

Un slab început de stagiune și un final mai puternic au avut C.C.A. — care a ocupat, finalmente, locul I — și Steagul Roșu. La ambele aceste echipe s-a observat parcă, la începutul campionatului, o oarecare rezervă pentru ceea ce, prin programul elaborat de federație, trebuia făcut în pregătirea jucătorilor. „Teorii" în genul „avem jucători îmbătrîniți care trebuie pregătiți cu menajamente" și-au făcut loc ca să explice ceea ce, de fapt, nici nu era de explicat. Redresarea spectaculoasă realizată la sfîrșitul turului (mai mult de C.C.A.) a putut salva numai aparențele. La aceste echipe trebuie de [illegible] și [illegible] mai mult, pe măsura posibilităților și condițiilor ce le sînt asigurate.

In „bătaia vîntului" se situează comportările echipelor Rapid și Progresul, care au folosit fiecare cîte un efectiv de 19 jucători. „Probleme" mai mari și-au făcut antrenorii respectivelor echipe — I. Mihăilescu și I. Lupaș — cu liniile de atac pe care le-au sucit și le-au răsucit, încît nimeni nu-și mai știa de rost. Măcar din cariera lor de reputați jucători ar trebui să știe cît de dăunătoare sînt aceste bîjbîieli. Și ar mai trebui să-și aducă aminte acești antrenori că în echipele lor operează și jucători de mare folosință pentru loturile reprezentative, jucători care în vînjoleala din echipele lor, își diminuează valoarea.

„Aspecte" aparte la Știința Cluj și Farul Constanța

La Știința Cluj și Farul Constanța „aspectele" sînt altele. Antrenorii A. Sepci și dr. Luca — Știința —, Lengheriu și Mihai — Farul — (aceștia din urmă între timp au fost înlocuiți), au tolerat sau promovat atitudini cu totul reprobabile în problema cadrelor de jucători. La Știința Cluj au fost admise îndelung atitudini vedetiste ale unor jucători, disprețuitoare la adresa colectivului, de genul celor ilustrate de Mateianu despre care se spunea că a ajuns să considere că face echipei lui o mare favoare că joacă în rîndurile ei. La Farul Constanța preocuparea a fost achiziționarea de jucători „disponibili" din orice parte a țării (bineînțeles, minus cei din Constanța). Au fost aduși însă și jucători „indisponibili", de pildă, timișoreanul Brînzei, care a fost ținut un an de zile pe tușă. Apoi, cînd și-a făcut reintrarea... salvarea a trebuit să fie pînă la urmă promovarea pe postul lui a tînărului Danciu, jucător din categoria regională.

Efectivele de jucători ale acestor două echipe — în special ale Științei Cluj — sînt de natură să le asigure, cu respectul unei munci serioase, comportări cu totul altele decît cele care le-au situat astăzi la periferia clasamentului. Numai că conducerile cluburilor și federația trebuie să intervină pentru separarea grîului de neghină...

Cîți joacă - cîți stau în „rezervă"

Un total de 240 jucători au evoluat în cele 91 partide ale turului. Dintre aceștia, numai 48 au jucat în toate etapele. Raportat strict la nevoile unei etape (14 echipe de cîte 11 jucători) înseamnă că în fiecare zi de campionat au stat nefolosiți 86 jucători — din totalul de 192 cît era supus alegerii de la etapă la etapă. Dacă adăugăm la aceștia și pe cei legitimați care n-au fost folosiți de loc (căci sînt și din aceștia) obținem un efectiv de circa 8—10 echipe care a stat în inactivitate în fiecare etapă. Această remarcă nu o facem în scopul limitării la 11 a jucătorilor lăsați la dispoziția fiecărei echipe. Dimpotrivă, apreciem justețea hotărîrii prin care acum se pot face, în tot timpul anului, legitimări de jucători de la categorii inferioare la categorii superioare. In măsura în care e bine folosită, această hotărîre poate determina o alimentare și împrospătare continuă de jos în sus. Dar cine are de cîștigat dacă numeroși jucători tineri, legitimați la o echipă sau alta, joacă cîte 1-2 partide și apoi stau... de li se urăște? Ne gîndim, de pildă, la cei 5—6 atacanți legitimați în acest ultim sezon de Rapid, pe lîngă cei ce-i avea. Iordache și Vlad, dintre ei, au jucat cîte o dată, iar Ion C. Ion — care a avut o mai plurală întrebuințare la început — se pare destinat acum rolului de rezervă. Și nu numai despre aceștia e vorba. Maior, Protopopescu, Cruțiu de la Progresul, Dragomir și Ivan de la Dinamo București, Al. Lazăr și Crișan de la C.C.A., etc., au de așteptat pînă la sporadica lor utilizare. Nu înseamnă să se pretindă antrenorilor să-i folosească dacă au alții cu valori momentane mai bune. Dar situația aceasta poate oferi două învățăminte: 1) că trebuie vegheat cu strictețe pentru excluderea „lăcomiei" la transferări și 2) că trebuie asigurată o competiție regulată, un campionat al lor, pentru jucătorii destinați astăzi să fie „rezerve", deși reprezintă o bună valoare. Între două sezoane, deci pînă la primăvară, s-ar cuveni soluționat și acest aspect important al problemei creșterii de noi cadre.

Să vorbim și despre pregătirea loturilor reprezentative

Pentru nevoile viitorului calendar internațional, antrenorii federali au experimentat în această stagiune diferite loturi de selecționați, folosiți în partide cu caracter intern sau internațional. De la o încercare la alta, loturile au fost radical modificate, ba au intrat în componența lor și jucători care, prin vîrsta lor — indiferent de valoarea actuală — nu oferă garanții de perspectivă.

Poate că a fost prea multă babilonie în aceste schimbări. Să acceptăm, totuși, că ar fi fost necesară pentru cunoașterea mai îndeaproape a posibilităților unor jucători. Dar acum trebuie să se pună categoric punct. Aceasta înseamnă alcătuirea de îndată a loturilor de bază, care nu pot și nu trebuie să mai sufere modificări substanțiale. După o alegere făcută cu competență, e imposibil ca în luna următoare să se constate că... ar trebui selecționați cu totul alții. Pe asemenea loturi trebuie axată munca antrenorilor federali, ca să-și facă astfel simțită și ei existența pentru că ea în nici un caz nu poate fi justificată și făcută utilă numai prin stringere de „documentație", prin notarea jucătorilor evidențiați în jocurile de campionat, prin deplasări peste deplasări la partidele din provincie, prin „inspecții" pe la cluburi, sau prin vizionarea de competiții sau mari jocuri din străinătate. Valoarea unor antrenori se măsoară și se stabilește prin rezultatele muncii lor. In speță, pentru cazul nostru, cu ceea ce vor realiza cu echipele a căror pregătire le este încredințată...

★

Constatări și măsuri ce trebuie luate pînă la stagiunea viitoare mai sînt încă multe. Am spus, de altfel, că nici nu pot fi tratate dintr-o dată. Dar pentru toate, recomandarea și soluțiile sînt identice: cu seriozitate și pricepere să fie continuată în timpul așa-zisei vacanțe de iarnă, pregătirea jucătorilor, după cum să fie reverificat și îmbunătățit întregul „mecanism" pus în mișcare de actuala federație pentru ridicarea calitativă a fotbalului nostru. Iar în toate să se pornească de la ceea ce stagiunea de toamnă a permis să se constate.

I. S.

SFATURI — COSMETICĂ — MOĂ — GOSPODĂRIE

Părinți și copii

INVAȚĂ, DINULE!

Indemnul acesta îi face pe Dinu să-și piardă cumpătul. În panică, apucă o carte de-a-ndoaselea, scapă un caiet boțindu-i fila imaculată iar tocul îi face de multe ori un pocinog de... cerneală drept la lecția copiată în caiet pentru a doua zi.

Învață, Dinule! Sînt de ajuns aceste două cuvinte și totul se învălmășește în capul copilului. Degeaba urmărește înfrigurat literele negre tipărite. Nu pricepe nimic. O ia iar de la capăt și încă o dată, pînă ce, mai liniștit, fără să simtă privirea mamei atîntită asupra lui și mai ales fără să audă îndemnul bine cunoscut, începe să deslușească înțelesul celor citite.

Cei ce n-au auzit-o pe mama lui Dinu spunînd „Învață, Dinule!" vor fi poate înclinați să creadă că băiatul e un copil prea sensibil, leneș și greoi la învățătură, cu mintea numai la joacă, pe care mămica trebuie să-l urmărească pas cu pas pentru a-i reaminti principala lui datorie de elev.

Dacă l-ați cunoaște pe Dinu însă, o asemenea părere s-ar dovedi cu totul falsă. În carnetul lui, 8 e cea mai mică notă. Profesoara spune despre el că e un copil inteligent, că dovedește aptitudini excepționale pentru matematică, că e foarte serios dar tot timpul trist, izolat de ceilalți copii și foarte, foarte timid. L-a urmărit de multe ori în timpul recreațiilor și l-a văzut stînd deoparte, privind parcă cu jind la jocul copiilor. Era greu să te apropii de el. Imediat ce se simțea privit își vîra capul într-o carte, repetîndu-și lecția.

I se părea curios profesoarei să vadă un copil de zece ani de o seriozitate și tristețe cu totul nepotrivite vîrstei lui. Era parcă un copil îmbătrînit, avea întipărită pe obrazul lui atît de drăgălaș o expresie de teamă inexplicabilă. Toate acestea au constituit un mare semn de întrebare, la care profesoara a căpătat răspuns abia după ce a păsit, într-o după amiază, pragul casei unde locuia Dinu. L-a găsit aplecat asupra unei cărți iar pe mămica lui supraveghindu-l dintr-un fotoliu așezat la mică distanță de masa lui de lucru.

„Dinu, învață"!... Copilul atent la discuția profesoarei cu mămica uitase de cartea pe care o mai ținea încă în mînă.

— N-ar fi bine să se joace puțin pe afară? E cald și plăcut... Profesoara a observat cît de încruntată a primit mama lui Dinu această propunere.

— Joacă-i trebuie? Să învețe... asta e datoria lui Dinu.

Profesoara a tăcut. Invitînd-o în camera de alături, mama lui Dinu n-a uitat să-i spună la plecare: „Ai grijă și învață"...

După aceea, profesoara a trebuit să asculte, din ce în ce mai mirată, o teorie care i-a dat de altfel cheia atitudinii lui Dinu. Conform acestei teorii, un copil trebuie să învețe toată ziua. Mămica nu-i cere nici să-i facă cumpărături, nici să-și aranjeze patul sau să-și lustruiască pantofii. Să învețe, altceva ce are de făcut? Dar joaca? Asta-i un lucru neserios pentru el. Dar sport? A, pentru asta n-are timp. Și nici nu-i place lui Dinu să facă sport...

Cînd a plecat profesoara, iar mama lui Dinu a ieșit s-o conducă pînă la poartă, n-a uitat să deschisă ușa camerei în care Dinu își făcea lecțiile și să-i spună, pe un ton supărat: „Învață, Dinule!" Dinu era la fereastră și urmărea jocul copiilor pe stradă. Reacția lui Dinu a fost aceeași: panică, teamă, apoi resemnare în fața unei situații pe care n-o poate schimba. Așa crede mama că e bine și n-o mai interesează părerea altcuiva. Dinu trebuie să învețe, numai să învețe, altceva nu-l poate interesa, nu-i pentru el...

Lia MĂNESCU

Mașina de cusut „ILEANA"

Mașina de cusut „Ileana", destinată gospodăriei, se dovedește a fi o frumoasă realizare a industriei noastre metalurgice. Mașina are o suveică centrală, rotativ-oscilantă și atinge o turație care îi îngăduie să efectueze pînă la maximum 1.000 împunsături pe minut, pasul cusăturii sau lungimea tighelului fiind între 1—4 mm. Cu această mașină de uz casnic se pot coase materiale — inclusiv suprapuneri — pînă la o grosime maximă de 3,5 mm. Materialul de cusut poate fi tras în două sensuri atît înainte, cît și înapoi.

Mașina poate fi folosită nu numai pentru cusut, ci și pentru stopat sau brodat. În acest scop se pot atașa la picioruș, fie un aparat de tivuit, fie unul de stopat sau se poate adapta un picioruș și conducător pentru vătuire, un liniar conducător sau un gherghef pentru brodat.

Ca aspect mașina se prezintă în format de masă mobilă, din plăci aglomerate furniruite cu nuc și fag, avînd garnituri din celuloid și plăci din vinilin. Pentru iluminarea zonei de lucru mașina este dotată cu un transformator de 220/110 la un bec de 6 V și 5 W, amplasat în brațul mașinii, împreună cu o fișă pentru priză și respectivul cordon de legătură. Iar ca ultim amănunt trebuie reținut că prin magazinul de cumpărare se obține de la industrie un termen de garanție.

Tiparul practic

Este necesar să știți cum se execută un guler pentru bluze și rochițe atunci cînd doriți să faceți anumite transformări, la care bine înțeles intervine și modificarea gulerului. Noi vă vom reda trei modele la care dv, rămîne să vă stabiliți.

GULER DREPT

Croiți gulerul dublu, îndoiți și coaseți-l la cele două extremități (fig. 1). Întoarceți-l și călcați-l presîndu-l cît mai mult. Prindeți dosul gulerului de răscroială, astfel ca mijlocul gulerului să cadă pe mijlocul spatelui (fig. 2). Întoarceți apoi marginea pe față astfel încît gulerul să fie plasat între veșmînt și margini. Coaseți cu multă atenție astfel ca în spate să nu fie prinsă decît partea dedesubt a gulerului (fig. 3). Întoarceți marginea invers, îndoiți marginea gulerului care nu a fost prinsă și o coaseți cu punct de tiv în cusătura precedentă (fig. 4).

GULER SIMPLU

Croiți gulerul și prindeți marginile exterioare (fig. 5). Apoi întoarceți și prindeți dosul gulerului de răscroiala veșmîntului, fixînd în același timp și marginea (fig. 6). Întoarceți veșmîntul și faceți un mic tiv, avînd grijă să coaseți foarte fin încît să coincidă cu cealaltă parte a cusăturii ca să nu se observe (fig. 7).

GULER DE BLUZĂ

Croiți gulerul dublu, dați un selai pe marginile exterioare și montați (fig. 8). Întoarceți-l apoi și presați-l bine prin călcare. Așezați gulerul pe bluză parte peste parte, astfel ca mijlocul gulerului să corespundă perfect cu mijlocul spatelui. Introduceți extremitățile sub cele două părți ale gulerului (sub gulerul dublu) și dați un selai în bie (fig. 9), întoarceți marginea pe partea cealaltă, bordisind în același timp și bieul. Se poate garnisi la cîțiva milimetri de margine acest guler printr-un tighel executat de jur împrejurul lui (fig. 11). Acest guler poate fi garnisit și cu un mic galon brodat, care este bine să fie intercalat la o mică distanță de margine (fig. 12). Acest guler poate fi terminat în colțuri ascuțite dacă nu vă place forma rotundă (fig. 13).

Zugrăvirea apartamentului

Publicăm azi unele sfaturi practice, pentru a pune în și mai bună valoare apartamentul dv. Dacă plafonul este prea jos, se poate realiza o impresie de mai mare înălțime, zugrăvindu-l într-o nuanță mai deschisă decît zugrăveala pereților, de exemplu în alb azuriu, verde spălăcit, etc. În schimb, dacă plafonul este prea sus, va trebui să-l zugrăvim într-o nuanță mai închisă decît a pereților (bleu, albastru închis, etc.) pentru a da astfel o notă de intimitate încăperii.

O cameră mică, căreia dorim să-i dăm „adîncime", o vom zugrăvi, cu unul din pereți în culoarea plafonului. Același efect de „adîncime", de „alungire" a încăperii, îl putem obține zugrăvind (dacă încăperea este dreptunghiulară) pereții cu laturi mai scurte, în culori închise, iar ceilalți în nuanțe mai deschise. Dacă dorim ca o asemenea încăpere să pară, în ansamblul ei, mai mare, vom zugrăvi peretele opus ferestrei în alb sau galben deschis, ceea ce va îngădui ca lumina să se „reverse" asupra celorlalți pereți. Pentru ca efectul să fie bun, cei doi pereți alăturați acesteia se vor zugrăvi în culori vii. O altă metodă de a da impresie de mărime este să zugrăvim pereții așezați față în față, doi în culori foarte deschise, chiar albe, iar alți doi în nuanțe mai închise.

În sfîrșit, cînd o încăpere este mult prea mare, pentru destinația și mobilierul pe care-l avem la îndemînă, putem reduce din efect, zugrăvind pereții fără ferestre, în culori închise, ceilalți într-o nuanță mai deschisă, iar plafonul într-una intermediară.

Doina POPA

Pălării din fetru pluşat

Multă lume preferă, pentru sezonul de sfîrșit de toamnă, iarnă și începutul primăverii, să poarte pălării din fetru plușat. Un asemenea tip de pălărie se fabrică la noi din păr de epure de calitate superioară. Pălăria din fetru plușat, deși mai călduroasă, acumulează cu mai multă ușurință praful. Aceasta ne impune să o periem regulat, înainte de îmbrăcare, cu o perie cu păr moale. Pentru a preîntîmpina deformarea borului care este mai puțin apretat ca la alte pălării, se recomandă a fi ținută pe un cuier separat sau pe o policioară, dulap, etc., cu borul în sus.

Dacă v-a prins ploaia sau zăpada, cum ajungeți acasă, îndreptați-i cutele și puneți-o la uscat, departe de orice sursă de căldură. După ce s-a uscat bine, periați-o cu o perie moale, numai în direcția părului, apoi redați-i formatul. Pentru restabilirea plușului se recomandă aburirea pălăriei și iată cum: luați un vas cu apă, a cărui gură o legați întins cu o cîrpă albă. Puneți vasul cu apă la fiert. Aburul trecînd prin pînză va veni în contact cu pălăria, care se ține deasupra. Țineți cîteva minute borul pălăriei pe cîrpă, apoi cu perie ridicați ușor plușul, în direcția părului. Procedați astfel în continuare cu toată suprafața pălăriei. Formați după aceea cutele și le fixați, ținînd pălăria deasupra aburului. Pălăria își reia în felul acesta forma inițială, se curăță bine și părul presat își revine.

SFATURI COSMETICE

Pielea, învelișul corpului, constituie organul de contact cu mediul înconjurător. În afară de rolul de apărător al organismului față de exterior pielea are și rolul de apărare față de interior, pielea nevătămată constituind o barieră împotriva pătrunderii microbilor în organism. În general sănătatea și vigoarea corpului se reflectă în aspectul pielii ca într-o oglindă. Sînt însă anumiți factori care influențează sănătatea pielii.

Astfel lipsa din organism a anumitor vitamine, funcționarea anormală a glandelor cu secreție internă, tulburările nervoase, bolile de stomac au o mare influență asupra aspectului pielii. Alimentația are și ea un rol deosebit asupra sănătății pielii, astfel se explică erupțiile urticariene ori de cîte ori pătrund în sînge proteine străine sau toxine. Unele persoane prezintă o sensibilitate specială față de anumite alimente ca: fragi, căpșuni, ouă, scoici, etc., alimente care trebuie suprimate din alimentație. Hrana noastră zilnică trebuie să fie cît mai variată cuprinzînd: carne, pește, ouă, zarzavat, lapte, fructe. Nu se recomandă un regim pur vegetarian deoarece zarzavaturile nu se asimilează decît în mică măsură. Alimentația are o anumită influență în formarea cosurilor, de aceea persoanele suferinde de acnee vor suprima din alimentația lor mezelurile, brînzeturile fermentate, conservele, condimentele, sosurile, grăsimile, băuturile alcoolice.

În general în cazul bolilor de piele băuturile alcoolice, excesul de cafea, ceaiul tare, trebuie pe cît posibil evitate. Constipația, acest inamic al sănătății, se poate datora fie unor boli ale intestinului, fie tulburărilor nervoase și psihice, fie unei defecțiuni în alimentație. De aceea, pentru stabilirea cauzelor și înlăturarea lor, se recomandă consultul medicului. Pentru combaterea constipației se pot folosi laxativele prin care însă nu se rezolvă o vindecare. Un remediu este și acela de a bea din pe stomacul gol un pahar cu 2—3 linguriță de miere albine. La unele persoane sumarea zahărului provoacă modificări ale acidității pielii, mărind producerea infecțiilor. Persoanele care lucrează în încăperi încălzite cu calorifere, unde aerul este foarte uscat, trebuie să ia o serie de măsuri, sensul de a-și proteja obrazul cu Cold cremă, evitîndu-se astfel formarea ridurilor datorită uscăciunii pielii. În timpul verii se recomandă de asemenea aplicarea pe obraz a unei măști de zi pe o față grasă și a Cold creme sau creme grase o piele uscată pentru a o feri împotriva gerului.

Pielea care își expune obrazul variațiilor de temperatură de la rece sau invers ar trebui asemenea să-și protejeze obrazului procedînd ca nuș. Apa fierbinte nu se recoltă a fi folosită zilnic deoarece înmoaie țesuturile și dilatării. Apa rece tonifică și întărește țesuturile dar nu se va folosi toate zilele deoarece strînge și întinde pielea prea tare, parece apa obișnuită este uneori calcaroasă și înăsprește pielea în depunerea calcarului în pori se recomandă pentru toate zilnică apa de ploaie. Dacă nu o avem la dispoziție putem folosi apa de la condiționată. În cazul în care simțim că pielea s-a înăsprit este indicat să ștergem cu puțină apă în care am adăugat suc de lămîie.

Anca BOGDAN

ȘTIAȚI CĂ...

...că în 1965, producția industrială de carne va crește la peste 800.000 tone (de circa 2,5 ori) față de 1959?

...producția de pește va crește pînă în 1965 de 3,5 ori (70.000 tone) ca uleiului comestibil de 3,3 ori (40.000 tone)?

...parcul de vagoane izoterme va crește în 1965 la circa 2.000 bucăți și că fabricile de prelucrarea laptelui și a cărnii vor primi peste 1.000 bucăți cisterne și aproape izoterme și frigorifice?

...că în viitor fabrica „Flamura Roșie" din Capitală va produce 120.000 m.p. perdele cu bordură, cu o lățime de 2,20 m., mult solicitate de consumatori?

...în 1961 producția tricotajelor din fire sintetice a fabricii „Tricotajul Roșu" se va dubla față de 1960?

...industria de conserve din cadrul M.I.B.C. a realizat în acest an produse dietetice și creme de fructe pentru copii?

...în acest an la noua fabrică de sticlă de ambalaj de la Sighișoara va intra în funcțiune o nouă linie tehnologică, iar în anul viitor să mai intre în funcțiune 36.000 tone?

...în acest an la fabricile de conserve Tecuci și Zagna Vădeni au intrat în funcțiune două linii automate de fabricat suc de roșii cu o capacitate de 1.200 litri pe oră în sticle pînă la ½ kilogram fiecare?

...mașinile automate de închis borcanul tip „Omnia" pot închide 6.000 borcane pe oră?

Pentru cei mici

1. — Vestă din picheț, cu un buzunăraș deasupra căruia se brodează un ceas cu lanț.
2. — Șorțuleț garnisit cu o broderie înfățișînd un măgăruș ce trage o coțigă cu floricele.
3. — Șorț practic dintr-un material brodat cu bobițe și cu o broască țestoasă pe buzunarele mari din față.
4. — Pijama de casă dintr-un material imprimat. Pantalonii din stofă, în culoarea dominantă a imprimeului.
5. — Cămășuță de noapte cu platcă mică și volănaș încrețit la mîneci și guler.
6. — Capod de zi, încrețit în talie și cu o bentiță colorată garnisind marginile, mînecuța kimono și buzunarul.
7. — „Cățel" amuzant, pe care îl puteți confecționa singure, din cattiea sau plus negru, croindu-l conform tiparului de mai sus. Zgarda din pansă glică colorată. Umpleți această jucărie cu cîlți sau vată. Codița, „pantalonașii" și moțul de pe cap, din resturi de blană.

Desene de Tanți PFENNINGS

Întreținerea articolelor tricotate din bumbac în amestec cu fibre poliamidice

Articolele tricotate din bumbac în amestec cu fibre poliamidice, se spală și se usucă în mod obișnuit, ca și cele din bumbac trebuințarea agenților care conținut de clor. Ca regulă generală se recomandă călcarea cu fierul nu prea cald (160—180°C). Această operație se va face în stare puțin umedă și fără a lăsa fierul de călcat să stea un timp prea îndelungat în același loc. În cazul fiarelor de călcat cu termo-regulator, temperatura se potrivește la 160—180°C sau în dreptul indicației fibrei respective.

Ghidul gospodinei

Meniul săptămînii

— Ciorbă de perișoare; ciulama de rinichi; cremă de zahăr ars.

— Coltunași cu carne; pilaf cu carne de vacă; compot de caise.

— Ochiuri cu mămăliguță; vrăbioare la grătar; ecleruri.

— Mazăre sote cu crochete de griș; ardei umpluți cu carne; fructe.

— Papanași cu smîntînă; varză cu carne; gogoși.

— Supă de țelină; mîncare cu fasolică; mere în aluat.

— Papară; șnițel cu cartofi prăjiți; sevarină cu frișcă.

ȚELINA

Printre legumele rădăcinoase parfumate, țelina ocupă locul de frunte. Crudă, este recomandată celor care suferă de stomac, fiartă însă se digeră mai ușor, din care cauză este mult mai întrebuințată. Prin cantitatea de celuloză pe care o conține este indicată celor care suferă de intestine. Cînd gătim țelina trebuie să avem în vedere că ea absoarbe multă grăsime, că trebuie fiartă în multă apă, timp de 15—20 minute.

SUPA DE ȚELINA

Pentru patru persoane: se curăță 5-6 țeline mai mari, se taie în felii subțiri în formă de bastonașe și se pun la înăbușit împreună cu o ceapă mică în 2-3 linguri de untdelemn, timp de 6-7 minute. După aceea turnăm peste ea 4-5 pahare de apă rece și o lăsăm să fiarbă 45 minute. La sfîrșit adăugăm puțin orez fiert separat — 2 linguri de bulion. Cînd o servim la masă îi mai punem 100 g. smîntînă și puțin pătrunjel tocat mărunt.

SUFLE DIN ȚELINA

Pentru 6 persoane: 1 kg. de țelină 2 dl. și jumătate (o ceașcă mare) de sos alb, 2 linguri pesmet. Țelina curățată și fiartă 3 ouă, 100 g. ciuperci, 100 g. parmezan, în apă cu sare o scurgem bine și o dăm prin sită. Peste această pastă adăugăm o jumătate din ceașca de sos alb, cele 3 gălbenușuri, ciupercile — fierte în prealabil în apă cu sare — brînză rasă, albușurile bătute spumă și sare după gust. Ungem o formă cu puțină grăsime și o tapetăm cu pesmet, turnăm compoziția în ea și o lăsăm la cuptor 15-20 minute. Se servește cu sosul alb care a mai rămas.

ȚELINĂ UMPLUTĂ

Pentru fiecare persoană două țeline mici. Se curăță țelina de coajă, se spală și se scobește la mijloc. Miezul îl tocăm mărunt, îl amestecăm cu puțin orez (la 6 țeline 3 linguriță) pătrunjel, sare și piper. Toată această compoziție o prăjim în 3—4 linguri de grăsime. Separat fierbem două ouă răscoapte, care după ce s-au răcit le tocăm mărunt și le amestecăm cu compoziția prăjită. Umplem țelinele cu acest amestec, le prăjim puțin, apoi le așezăm într-o cratiță, turnăm peste ele 1-2 sticle de suc de roșii sau un sos de bulion și le lăsăm la cuptor pînă se moaie țelina.

CURIERUL NOSTRU

TH. TIȘCĂ ILARION — Vatra Dornei. Înțelegem că vă interesează mult istoricul jocului numit „remy", dar ce să-i facem? N-avem de unde ști acest lucru întrucît începuturile lui scapă cunoștințelor noastre. Și-apoi, fie vorba între noi și între ceilalți cititori ce ne urmărește discuția: are vreo importanță studiul acestui istoric? Nu ne-o luați în nume de rău și ca să ne dovediți aceasta, puneți-ne și alte întrebări la care să vă răspundem.

ȘT. STĂNESCU — Periș: Pentru înlăturarea negrelii de pe vasele de aluminiu folosiți apa caldă, în care adăugați săpun, după care clătiți cu apă caldă. Dintre produsele de curățire aflate în comerț preferați pe cele sub formă de pastă (de exemplu Sidolul) evitînd pe cele sub formă de praf sau care conțin multă sodă, întrucît asemenea produse pot ataca sau șgîria aluminiul. Pentru o curățire mai pronunțată folosiți cîrpe, bureți, sîrme de vase, de preferat cele recent apărute din material plastic — și prafuri fine (ca Alba-Menaj). În felul acesta obțineți lustrul strălucitor al aluminiului.

VIOLETA și LILIANA — BRAD și IONICA MICU — Feteși. Este mai bine să vă adresați direct Ministerului Învățămîntului și Culturii, trimițînd o cerere.

S. COMȘA — Sibiu — Tort de migdale sau alune: punem într-un castron 120 g. migdale curățate și pisate mărunt sau măcinate împreună cu un albuș de ou. Fierbem 210 g. zahăr într-un sfert de kg. de apă pînă se leagă și începe să se întindă și îl turnăm peste migdalele pisate, mestecînd pînă se răcește. După aceea mai adăugăm 7 gălbenușuri de ou, amestecînd mereu numai într-o parte timp de o jumătate de oră. La sfîrșit adăugăm albușurile bătute spumă, 2 linguri de pesmet alb, coajă de lămîie, zahăr vanilat. Ungem o formă de tortă cu unt, tapetăm cu pesmet, turnăm compoziția în ea și o coacem încet, timp de trei sferturi de oră; după ce s-a copt lăsăm să se răcească și îl luăm cercul de la formă. O punem pe un platou rotund. **Glazură de ciocolată:** topim în 5—6 linguri de apă 200 g. zahăr pînă se leagă bine și se întinde în fire că ața. Apoi, îi adăugăm 200 g. ciocolată de menaj rasă, lăsînd totul pe foc pînă ce ciocolata s-a topit. Acum luăm de pe foc glazura, îi mai adăugăm o bucată de unt proaspăt — 50 g. — și amestecăm bine de tot pînă devine o compoziție sticloasă pe care o turnăm peste tortul de migdale, potrivind-o cu cuțitul egal de groasă. Se lasă la rece cel puțin un ceas.

I. BABIN — București. Ne-ar fi interesat lucruri originale fiindcă materialele trimise le găsim lesne în publicațiile străine pe care le cercetăm cu regularitate.

S. ADAM — București. Problema ridicată de dv. este de resortul organelor difuzării presei. Faceți o încercare, întrebînd Difuzarea Presei și comunicați-ne rezultatul.

VIOLETA CRISTODORESCU — Fiani: Țesăturile din relon gofrat, pentru bluze sau pardesie (aceasta din urmă a fost prezentat la cel deal II-lea Pavilion de Mostre) nu trebuie apretate, întrucît gofrajul are efect permanent.

C. M. — Craiova: La o primă analiză a situației se pare că într-adevăr nu mai există altă soluție decît cea la care v-ați gîndit dv. Totuși, nu puteți acționa chiar atît de ușor în această direcție. Gîndiți-vă la obligațiile morale pe care le aveți. Acestea trebuie să vă determine să judecați mai temeinic lucrurile și să căutați alte căi de îndreptare a situației actuale. Credem că este absolut necesar să schimbați mediul actual. Sîntem convinși că în alte condiții, fără influențe din afară, v-ați putea înțelege foarte bine, v-ați regăsi liniștea pe care ați pierdut-o. Mai gîndiți-vă și nu vă grăbiți să luați o hotărîre capitală pînă cînd nu ați încercat toate căile de îndreptare a lucrurilor.

ATENA M. — București. Poezia dv. despre revista „Magazin" ne măgulește, credeți-ne. Lăsînd deoparte stîngăciile în redactare, ea ne apare ca o apreciere în versuri a muncii noastre. Păcat că nu ne-ați arătat și lipsurile ce le-ați constatat, după cum n-am găsit nici o sugestie. Credeați că este vorba de vreo supărare? Nicidecum! Mai cu seamă cînd pentru arătarea lipsurilor se folosește versul. Critica e bună chiar și cînd este versificată.

IOAN MIRCĂ — Broșteni: Ați lucrat jocurile pe dimensiuni prea mari. Revedeți-le.

I. CAZAN — Tg. Cărbunești. Este peste măsură de greu pentru noi de a vă explica chiar și pe scurt „tehnica executării dansurilor clasice", după cum spuneți, dv., adică a valsului, foxtrotului, swingului. Nu ne-am propus să introducem o rubrică de dans în revistă și credem că nici nu este nevoie. Ce deosebire este între un swing și un foxtrot? Aceasta se poate afla mai bine din practică...

Despre al doilea subiect, am scris în coloanele revistei noastre.

VIORICA M. — Iași: În comportarea dv. au existat unele greșeli care, deși n-au avut nici un fel de urmări grave, v-au creat totuși o atmosferă nu tocmai bună. Asemenea greșeli pot fi ușor remediate printr-o comportare demnă care să vă atragă încrederea și respectul celor din jurul dv. Nu mai sînteți chiar atît de tînără încît să vă fie permise orice fel de ieșiri nepotrivite. Este cazul să aveți mai multă sobrietate în atitudinea dv. fără să fiți de aici înainte un om posac, ursuz. Puteți realiza, cu un mic efort, o schimbare în comportarea dv., corespunzătoare vîrstei și puterii dv. de judecare a lucrurilor.

LAURENȚIU COMAN — București. Cuvîntul „ghindă" vine de la latinescul glans-ndis. Corect se spune două clarinete, nu două clarineturi.

PARĂ SIMION — Brăila: Aveți în joc cîteva prescurtări inacceptabile: Mtc, Ftl, etc. Revedeți jocul.

MIMI — București: Vă răspundem la prima dv. scrisoare. Ați făcut o mică greșeală în clipa în care ați acceptat revenirea, după ce lucrurile erau de mult clarificate. Se pare că scopurile n-au fost din cele mai curate din moment ce v-a cerut în scris anumite concesii. Nu va trebui să dați absolut nimic. Cum s-a hotărît inițial așa să rămînă. Cealaltă problemă este mai delicată. Din păcate, dv. nu puteți acționa acum în nici un fel. Va trebui să așteptați un prilej pentru a lăsa să se întrevadă că lucrurile mai vechi vă interesează.

MOAȚA — București: Problema care vă preocupă pe dv. este într-adevăr foarte dificilă. Dificultatea provine — după noi — nu numai din neînțelegerile actuale ci și din faptul că această situație este fără perspectivă. Toate acestea comportă o discuție mai amplă și personală și de aceea vă comunicăm că sîntem în totul de acord cu propunerea dv. făcută în finalul scrisorii.

DAN IONESCU — București: Am primit jocul. În limita spațiului disponibil va apare.

GH. NEMEȘ — Craiova: La jocul „Evrica", vă rugăm să schimbați primele definiții de la 4 și 8 vertical.

TEODORA O. — Craiova: Lucrurile care vă frămîntă pe dvs. nu sînt chiar atît de complicate. Lipsa de experiență în viață v-a făcut să le exagerați atît de mult încît să ajungeți la concluzii grave din nimicuri. Va trebui să vă comportați cu foarte mult tact, să fiți mai înțelegătoare și să evitați orice discuții la un ton mai ridicat. Fiți demnă, dar nu fiți cicălitoare. Creați o atmosferă de înțelegere, de plăcere, de bucurie în căminul dvs.

CLEOPATRA ST.: Am primit articolul dvs. pentru rubrica „Părinți și copii". Tema pe care o tratați dvs. este într-adevăr interesantă deși cazul respectiv nu este tipic. Sînt într-adevăr încă mame de acest fel, dar ele constituie totuși cazuri izolate. Concluziile trase numai de pe urma unor astfel de cazuri nu pot fi general valabile. Noi am reținut totuși ideea pentru a vedea în ce măsură poarte fi dezbătută mai tîrziu. În afară de aceasta, materialul dvs. în forma actuală, nu este suficient de bine realizat. Este mai mult o descriere fotografică a unei scene fără a fi comentată. Într-un astfel de material sînt absolut necesare comentariile și concluziile autorului. Noi vă sfătuim să mai încercați și să ne mai scrieți.

UN GRUP DE CITITORI — Zal: Vom continua să publicăm dezlegările jocurilor apărute.

RĂDVAN DELACROV — București: În limita spațiului disponibil va apare.

J. J. — Arad: În această privință nu este suficientă numai dorința dvs., Va trebui să discutați înainte, să vedeți dacă cele ce voiți dvs. se mai pot realiza. Numai după ce veți avea garanții în acest sens puteți trece la acțiune. N-ar fi exclus ca între timp să-și fi schimbat punctul de vedere.

Pentru seara Anului Nou

1. Dintr-un material supiu confecționați o rochie ca aceasta cu talia joasă iar fusta ușor drapată având linia conică. Eleganța rochiei o dă galonul cu strasuri sau broderie care susține corsajul și el drapat.

2. Rochie de seară cu corsajul decoltat și croasat. Fusta largă cu o linie nouă este croasată invers decît corsajul. În talie este prinsă o fundă din material asortat.

3. Rochie din dantelă lucrată pe dublură colorată din care este confecționată și tunica de deasupra, ceeace mărește eleganța rochiei.

4. Model original și nou cu talia prelungă și fusta bogată prin drapeurile cărora este trasat un cordon (preferabil din lamé) din care sînt făcute și bretelele.

5. Rochie cu corsajul în formă de bolero, cu brodaj de lamé. Fusta drapată pe mijlocul feții.

Desene de Ludmila OGRINJEANU

FRED GHENĂDESCU

— *Uite, nea Vasile, ce nostimă e pușca pe care ai dăruit-o lui Gigel !...*

V. VASILIU

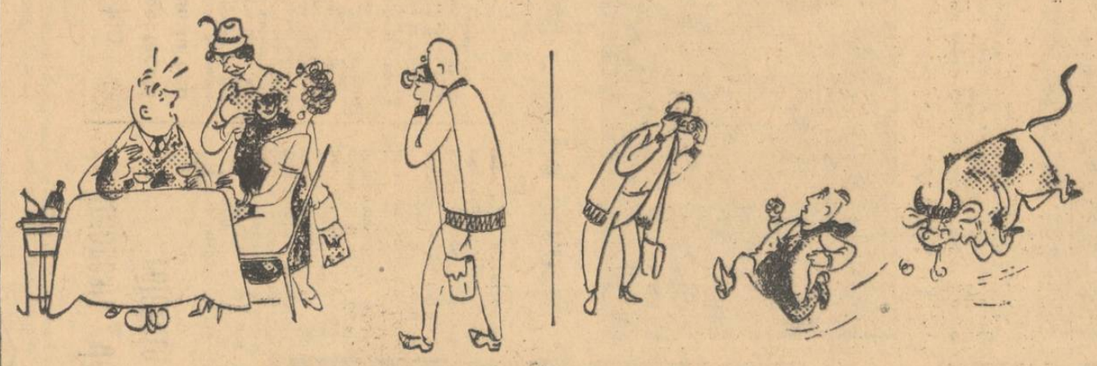

Zîmbiți vă rog... dacă puteți

E. ARNO

Cînd vînătorul pasionat stă în casă...

CORNEL TABACU

Fără cuvinte

Plastic cu... perdaf!

Nu știu dacă-i plastică ideea
Insă despre plasticul frizat
Ar fi plastic poate de aceea
Să ne ocupăm imediat

E o modă foarte fistichie
„Tuns cu briciul umed" ca și cum
Ai putea cu briciul din cutie
Să te tunzi uscat și cu parfum!

Iar tunsoarea, simplă, drept sau plană
Azi a devenit în frizerii
„A la maniere italiana"
Oare poți de rîs să nu te ții?

In vitrină vezi la „Higiena"
In profil, din spate (cum a fost)
Cum te-ademenește ca sirena
O reclamă plată, fără rost.

Vrei să-ți tunzi la „Ciufulici" copilul?
Figaro pe dată aferat
Își exprimă deodată stilul:
„Vi-l fac, simplu... plastic asortat".

„Fă-mi-l cu breton, minca-l-ar mama!"
Iar frizerul spune abătut:
„Nici nu-i bine. Nu vă dați nici seama
Nu avem articolul cerut".

Faptele sînt totuși izolate
Prinse-n poză ca la fotograf
Dar pe-acei ce le repetă, poate,
Să-i tratăm se cade cu ...perdaf!

T. DUMITRAN

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Jocuri distractive

Problemă

Dreptunghiul de mai jos este împărțit în 12 pătrate egale numerotate în continuare de la 1 la 12. La dispoziția dvs. se găsesc 11 figuri de carton care au desenate pe ele diferite figuri. Sînt 3 sori, 3 luni și 3 stele fiecare din ele numerotate de la 1 la 3. Mai sînt 2 comete numerotate și ele cu 1 și 2. Toate aceste figuri sînt așezate așa cum vă arată desenul alăturat. Problema este următoarea :

Mutați pe rînd figurile fără a sări cu una peste alta, astfel, ca să ajungeți să aveți în rîndul întîi stelele, în al doilea sorii, în al treilea lunile, iar în al patrulea cometele toate aranjate însă în ordine numerică (1, 2, 3). Pătratul nr. 12 trebuie să rămînă liber. „Operația" se poate face în numai 23 de mișcări. Știți însă cum ?

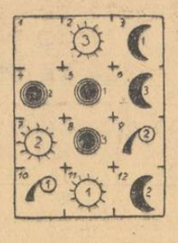

Pătratul magic

Completați cele 16 căsuțe cu numere de la 1 la 8 fiecare din ele repetat. Așezați aceste numere în așa fel ca suma lor verticală, orizontală, diagonală și în colțurile pătratului (4 căsuțe) să fie egală cu 18. Mai mult chiar : tot 18 trebuie să fie egală și suma : 1) numerelor oricărui pătrat alcătuit din 4 căsuțe învecinate ; 2) numerele situate la colțurile oricărui pătrat alcătuit din 9 căsuțe învecinate (în cadrul acestor sume nu se admite repetarea unui număr).

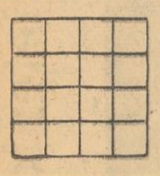

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 165

Aritmetice

A) 611 + 000 + 000 + 000 + 009 = 20 ; sau 010 + 003 + 000 + 007 + 000 = 20

În patru părți egale

B) Trebuie să se adune primul număr cu ultimul, al doilea cu penultimul ș.a.m.d. Suma fiecărei perechi de acest fel va fi egală cu 101 (1+100, 2+99, 3+98 etc.) și se repetă de 50 de ori. Suma tuturor numerelor întregi de la 1 la 100 este egală deci cu 101 x 50 = 5050.

Cu discuri

Pătratul cu discuri

ORIZONTAL : 1) Operă, teatru și cinematograf... la domiciliu — Acrobați, animale dresate și clovni, într-un singur cuvînt 2) Teatru cu spectacol muzical distractiv, ușor și variat — Urare în versuri la nuntă 3) Nicușor Constantinescu — Azi, mai scurt ! — Într-o clipă ! — Are ! — În vacanță ! 4) Din nou — Manifestarea entuziasmului — În centrul atenției, după miri, la nuntă 5) Fotbal, volei, tenis, patinaj etc. — Ansamblu muzical cu instrumente de suflat și de percuție 6) „... ați greșit numărul !" — Instrument de bancă — Operă de Lehar 7) La... latinește — A asistat și poate povesti (var.) — Cîntece, melodii 8) Adăpostesc alpiniștii și turiștii — Joc de doi cu zaruri 9) A însufleți — Dumitale — Jumătate oțel ! 10) Manta lungă — Cîntece și dansuri în trei timpi 11) Verbul drumețului — Farmec și grație feminină — Unic ! — Sfîrșește bine ! 12) Petrecere cu dans după apusul soarelui — Notă muzicală 13) Rezervat — Sanda Jianu — Te ridică în sus ca să poți avea o privire de ansamblu 14) Muzician care cîntă din nai — Locul scris pe bilet.

VERTICAL : 1). Joc sportiv cu mingi și rachete — Instrument muzical cu foale și clape 2) Plecare la petrecere — Aur — Salutare ! 3) Locotenent — Însărcinare pe care o primește un artist în distribuția unei piese — Glume, anecdote ! (fam.) 4) A fost — Cîntece duioase și sentimentale, pe versuri cu conținut elegiac, specialitatea Ioanei Radu, Miei Braja, etc. 5) Spectacol vizionat — „... iubirii" de Letiția Papu — Ședea 6) Idem — Autoarea volumului de versuri pentru cei mici „Bună dimineața lume !" 7) Chef cu lăutari — Pot fi admirați cum se joacă, la punctul zoologic din pădurea Băneasa (sing.) 8) Care place, agreabil — Personaje din basme 9) Începutul unui roman ! — În tren ! — Palmipedă cu cîntec și dans popular 10) Cură ! — F — Joc cu bile și cu tacuri 11) Din carnaval — Osii ! 12) Spetează (dar nu de zmeu) — Felicitare — Loc unde se pescuiește și se fac plimbări cu barca și cu vaporașul 13) Silință, ardoare — Sala în seara de revelion 14) Reuniune cu dans după amiaza — Drum făcut pe zăpadă pentru sporturile de iarnă — La circ și la curse (sing.).

D. BARTOLOMEU

Lev Nikolaevici Tolstoi

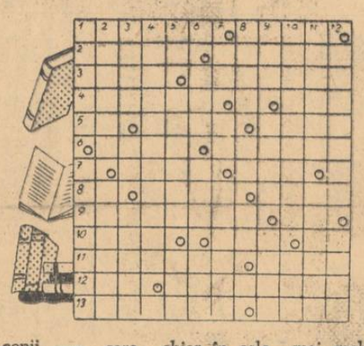

ORIZONTAL : 1) Erou principal din romanul „Război și pace", însuflețit de patriotism și dragoste de popor, mort în urma gravei răni căpătate în bătălia de la Borodino. — Numele pe care în primele variante ale romanului „Anna Karenina" îl dădu se Tolstoi eroinei principale 2) Cumnata Annei Karenina, femeie gospodină și iubitoare de copii — Gen în care debutează Tolstoi în literatură la începutul celui de-al șaselea deceniu al secolului trecut în paginile revistei „Sovremennik" 3) Oraș în Ecuador — Unul din viteji ofițeri ai armatei ruse care luptase alături de Kutuzov și în bătălia de la Ismail („Război și pace"). 4) Șarlatanul francez care profită de ignoranța și bigotismul nobilimii ruse, își crează un renume prin ședințele de ocultism organizate, ajungînd în cele din urmă conte („Anna Karenina") — Afluent al Mekongului 5) Timofei Simonov — Ilin din nuvela „Doi husari" — Prenumele poetului Dragomir. 6) Soția lui Karenin, chipul fermecător al femeii pe care o caracterizează nesecata putere de viață și nepotolita năzuință spre adevărata fericire — Adăpostit. 7) Fluviu care străbate Parisul — Rîu în Arabia, 8) Igor Fedotov — Soția lui Teodor Protasov, produs tipic al societății burghezo-moșierești plină de minciună și prefăcătorie („Cadavrul viu") — A trata cu iod. 9) „Anna...", unul din cele mai mari romane sociale din istoria întregii literaturi clasice ruse și mondiale — Auxiliar al viitorului. 10) Personaj legendar — Punct înscris — Tolea Sutkov. 11) Povestire scrisă după călătoria din Elveția, în care Tolstoi demască falsitatea democrației burgheze și faimoasele ei „libertăți" — Sublocotenentul de ulani din nuvela „Doi husari". 12) La telefon — Celebra bătălie care marchează preludiul marii victorii asupra lui Napoleon, unde ostașii ruși prin eroismul lor s-au acoperit de glorie („Război și pace"). 13) ...Poliana, locul unde a trăit Tolstoi și a conceput cea mai mare parte a operei sale — ... Alexeevici Bazdeev, unul din francmasonii notorii, care cunoscînd avantajele pe care marea avere a lui Pierre le-ar putea aduce tagmei sale, îl atrage în mijlocul ei („Război și pace").

VERTICAL : 1) ... Berg, tipul carieristului, al mercantilului, care chiar în cele mai grele momente ale războiului, nu aleargă decît după funcții și avantaje materiale („Război și pace") — Fățarnicul tar din nuvela „Hagi Murad", prototip al autocrației. 2) Tipul adolescentei cu sufletul curat, care visează la fericire, greu încercată însă prin moartea iubitului în urma rănilor căpătate în luptă („Război și pace") — Gen literar în care a excelat Krilov, dar pe care nici marele Tolstoi nu-l neglijează. 3) Starostele din Bogucearovo, care lăsîndu-se înșelat de promisiunile franceze ca și de banii falși ai acestora, vrea să treacă de partea lor („Război și pace") — Nikolai Smirnov — Localitate în R.P.R. bogată în bazalt. 4) „Vrabia și...", una din povestirile lui Tolstoi din „A doua carte rusească de citire". 5) Dînsa — Tînărul ofițer din povestirea „Incursiunea" căzut în prima sa luptă — Oraș în Maroc. 6) Orășel în Norvegia — Astăzi — Inediți. 7) Nichel — Servește — Greutate. 8) Cuvînt cu care chemăm pe cineva — Calciu — Alfa și Omega. 9) Localitate în Portugalia — Guvernanta Liubocikăi din trilogia tolstoiană : „Copilăria", „Adolescența", „Tinerețea" — Cunoscut șirand bucureștean. 10) Eroul tipic tolstoian care condamnă sever nedreptatea și cruzimea rînduielilor sociale existente („Invierea") — Cu părul alb. 11) Una din figurile de țărani descrise de Tolstoi în nuvela „Polikușka", nuvelă care reflectă adînca cunoaștere a vieții și psihologiei țăranului rus — Obiceiurile rămase din moși-strămoși pe care Tolstoi le zugrăvește cu dragostea și finețea unui profund observator. 12) Sensibila fetiță de zece ani, element luminos din drama „Puterea întunericului" — Mănunchi de spice.

Adrian MITU

Cuvinte mai puțin cunoscute: OTON, LOI, AMD, OBAL, TUA, AVO.

La gura sobei

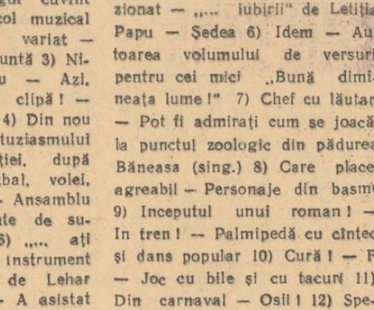

ORIZONTAL : 1), „Pînă nu faci foc, fum nu iese" — Treci prin foc 2) „Arhipelagul în flăcări" de Jules Verne, „Focul" de Konstantin Fedin etc. — Se lasă împroșcate de focul armei 3) Calif arab pe vremea căruia au fost arse ultimele cărți ale bibliotecii din Alexandria — Controlul mărfurilor la graniță — Ulcică 4) Pronume — A pune pate de foc — Dinsele 5) Și-au vărsat focul 6) Focul sacru — În mijlocul fitilului 7) Protectorul focurilor de la inimioară — Acest — Apă stătătoare 8) Nu se prinde focul de ea — Na, că m-am ars ! — Petre Udrea 9) Dînșii — Îl sting vărarii — Din nou 10) „Paloșul de foc" de Nicolae Tăutu — Îl arde pe git și are capul încins 11) Ulpia Ardeleanu — Singură în felul ei. — Oraș în Siria. 12) De mama focului (fem) — Ștefan Rădulescu.

VERTICAL : 1) Pentru că a furat focul din cer și l-a dat oamenilor. Zeus l-a pedepsit legîndu-l de o stîncă unde un vultur îi mînca zilnic ficatul — Foc intenționat 2) Într-un acces de nebunie Nero i-a dat foc — E iute foc 3) Rîu și oraș în U.R.S.S. — Stinge focul oricît ar fi de mare 4) Își are și ea „cuptorul" ei — De-aci răsare globul de foc — Țară 5) Eugen Niculescu — Armă de foc — Plată anticipată a unei părți dintr-o sumă 6) Flacăra — Plantă textilă 7) Culoare la jocul de cărți — Sărmani (fig.) 8) Supărați foc — Floare roșie ca focul 9) Varsă flăcări pe nări (olt.) — Armăsar dobrogean — Pronume 10) Flăcări... pe sfîrșite — Se aprinde foarte ușor — Fir 11) Focare de cultură — Roșu ca para focului 12) Zine despre care cei vechi credeau că dansează noaptea lăsînd în urma lor iarba arsă — Brîul de foc.

Lia SCHIDU

Teatrală

Se dau cuvinte corespunzătoare următoarelor definiții :

1) Rîu ardelean. 2) Mai multe voci reunite. 3) Sgomotul glonțului ieșit din pușcă. 4) Pardoseală. 5) Întreprinderea Regională de Transporturi Auto. 6) Vîrf. 7) Îl dă muzica. 8) Pe case. 9) Fruct. 10) Refren popular. 11) Culoare.

Schimbînd inițialele cuvintelor găsite, veți găsi altele corespunzătoare definițiilor alăturate.

1) **Stînjenel**. 2) Aduce ploaia. 3) La pantof. 4) Vas. 5) Muzicală, teatrală, literară sau cinematografică. 6) Pericol posibil. 7) Figură geometrică. 8) Animal. 9) Din familie. 10) Diminutiv feminin. 11) Soacră !

Inițialele cuvintelor noi găsite, vor da titlul unei noi piese de teatru de Mihai Beniuc, recenta premieră a Teatrului Municipal.

A. MARIN

ȘAH • ȘAH

Primul concurs de comentare a unei partide de șah organizat de „Magazin"

Pentru jucătorul dornic de progres rejucarea și studierea altor partide și, în primul rînd, a partidelor jucate de maeștri este o condiție indispensabilă. Dar a studia o partidă înseamnă a analiza fiecare mutare a ei, a analiza planurile strategice ale jucătorilor, subtilitățile și particularitățile poziției, posibilitățile folosite și nefolosite, înseamnă cu alte cuvinte a efectua o muncă analitică creatoare și, totodată, deosebit de instructivă.

Pentru a stimula o astfel de activitate, redacția revistei „MAGAZIN" organizează o competiție originală : „PRIMUL CONCURS DE COMENTARE A UNEI PARTIDE DE ȘAH". În ce constă acest concurs ? Mai jos este publicată partida jucată la Olimpiadă între campionul mondial Mihail Tal și B. Fisher. Propunem participanților la concurs să analizeze această partidă, să comenteze mutările ei — fie toate mutările, fie doar unele din ele, cele mai importante.

Cîștigătorul concursului va primi premii în cărți de șah, iar cele mai bune comentarii vor fi publicate în revistă. Concursul, la care sînt invitați să participe atît jucătorii consacrați cît și cei neconsacrați, este deschis pînă în ziua de 15 decembrie 1960. Comentariile partidei vor fi trimise într-un plic cu mențiunea : „Pentru primul concurs de comentare a partidelor de șah" organizat de revista „MAGAZIN".

Alb : B. Fisher	11. Cf3, Dc7
Negru : M. Tal	12. Nb5, Nd7
1. e4, e6	13. 0—0, 0—0—0
2. d4, d5	14. Ng5, C:e5
3. Cc3, Nb4	15. C:e5, N:b5
4. e5, c5	16. C:f7, N:f1
5. a3, Na5	17. Cd8, T:g5
6. b4, c:d4	18. C:e6, T:g2+
7. Dg4, Ce7	19. Rb1, De5
8. b:a5, d:c3	20. T:f1, D:e6
9. D:g7, Tg8	21. R:g2, Dg4+
10. D:h7, Cbc6	remiză prin șah etern.

O victorie rapidă

Într-una din primele runde ale campionatului republican care se dispută în Capitală s-au întîlnit tînărul maestru Iuliu Szabo cu arădanul I. Halic, jucător mai vîrstnic, experimentat, selecționat de mai multe ori în echipele reprezentative ale țării. Partida dintre ei a avut o desfășurare surprinzătoare. Într-o „apărare franceză", Halic a ales o variantă care dă atac albului. A făcut, în mod mai puțin inspirat, rocada mare, după schimbul damelor s-a văzut pus în situația de a pierde material și... a cedat. Iar toată disputa lor n-a durat decît 15 mutări ! Iată mai jos această partidă.

1. e4, e6	9. De2, Ne7
2. d4, d5	10. 0—0—0, Dd5
3. Cc3, d:e4	11. Rb1, 0—0—0
4. C:e4, Cd7	12. Nc4, De4
5. Cf3, Cgf6	13. D:e4, N:e4
6. C:f6, C:f6	14. Ce5, Ng6
7. Nd3, b6	15. Na6+, negrul cedează.
8. Ng5, Nb7	

Dvs. ce ați muta?

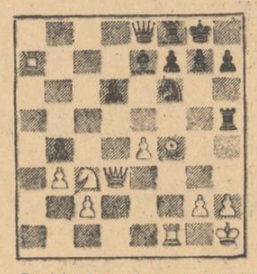

Poziția de mai sus a survenit într-o partidă Smislov-Sveber jucată la Olimpiada de la Leipzig, în cadrul meciului U.R.S.S.-Argentina. La ultima mutare a negrului (23 ... b4), Smislov a continuat cu o frumoasă combinație care l-a adus cîștigul.

Soluția la sfîrșitul rubricii.

Rezultate din concursurile prin corespondență

Concursul republican ediția 1960—1961

GRUPA A : **Ianes Daniel** (Oradea)— dr. **Victor Malcoci** (Cluj) remiză ; **V. Malcoci** — ing. **L. Popazav** (Craiova) remiză ; **D. Tepeneag** (Buc.) — **M. Grupcea** (Buc.) 1—0.

GRUPA B : **Suta Mihai** (Arad) — **Pop Dumitru** (Oradea) 1—0 ; **Henrich Günther** (Sibiu) — **Suta Mihai** 0—1.

GRUPA C : dr. **Makai St.** (Oradea) — **Liviu Popovici** (Buc.) 1—0 ; **Engel Hary** (Arad) — **Al. Davidescu** (Satu Mare) 1—0.

GRUPA D : Rezultatul partidei **A. Buză** — **D. Roșca** este de 1—0 și nu invers, cum din greșală a apărut.

GRUPA E : ing. **Hang Eugen** (Cluj) — **Dan Al.** (Buc.) 1—0 ; **I. Erdeuș** (Buc.) — **Ianoși E.** 0—1.

GRUPA F : **I. Redlingher** (Buc.) — **D. Firică** (Buc.) 1—0 ; **V. Weisman** (Suceava) — **O. Popa** (Buc.) 1—0.

„Cupa Magazin" ediția a II-a

GRUPA 8. **A. Rugină** (Roman) — **Bestea C. Const.** (Com. Vlădari) 0—1.

GRUPA 11. **V. Melnic** (Craiova) — **Șt. Falcan** (Cîmpina) 0—1.

GRUPA 14. Toți jucătorii acestei grupe sînt rugați să comunice pînă la 20 decembrie situația partidelor jucate.

GRUPA 17. **Em. Popescu** (Ploiești) — **Virgil Marghescu** (Buc.) 1—0.

GRUPA 24. **Petrovici Val.** (Buc.) — **Bîdiu V.** (Nămoloasa) 1—0 ; **Petrovici Val.** — **Iorgulescu Gh.** (Buc.) 1—0.

GRUPA 27. **I. Grigoraș** (Galați) — **Trandaf Gh.** (Berca) 1—0 ; **I. Grigoraș** — **V. Dobrescu** (Tepeș Vodă) 1—0.

GRUPA 29. **Kärcher Fr.** (Constanța) — **C. Vasilescu** (Cîmpulung Muscel) 1—0 ; **Karcher** — **Pinzaru Gh.** (Bursicenî) 1—0.

GRUPA 32 *V. Alexiu* (Craiova) — *E. Crișmaru* (Pălținiș) 1-0 ; *V. Alexiu* — *I. Stan* (Brașov) 1-0.

★

Soluția exercițiului combinativ nr. 24. Smislov a continuat cu un sacrificiu de calitate: 24. Te7 ! D:e7 25. N:d6, De8 26. N:b4, Cg4 h3. Db8 28. Nd6, Db6 și după cîteva mutări albul a cedat.

Fel de fel

ÎNGHEȚATA, O INVENȚIE... ANTICĂ

Înghețata nu este, cum s-ar crede, o invenție nouă. Istoricii menționează că împăratul roman Nero își trimitea sclavii în munți ca să aducă gheață pentru prepararea unei „creme de fructe". Tot astfel, Alexandru cel Mare era un mare amator de băuturi, salate de fructe și creme înghețate. Marco Polo se pare că a fost primul care a consumat o înghețată asemănătoare celei cunoscute astăzi.

În secolul al XIV-lea, cofetarul italian Buontalenti a făcut avere cu dulciurile sale înghețate. Dar cel care a „redescoperit" înghețata și a răspîndit-o foarte mult a fost bucătarul francez Gerald-Tissain. Prima înghețată a fost preparată de el în 1640. Rețeta a fost apoi vîndută cafenelei „Napolitane" din Paris, care a perfecționat „tehnologia" înghețatei. Această cafenea a botezat multe tipuri de înghețată (casată, mareșal etc.) al căror nume se folosește pînă în ziua de azi.

ARBORELE DE PÎINE

O plantă tropicală minunată este „arborele de pîine" (compedac) care constituie un aliment prețios al populației din Oceania, arhipelagul Malaez și Asia de sud-est. Fructele sale ating mărimea unui dovleac, forma lor cea mai obișnuită fiind puțin ovală. Miezul seamănă cu cel de dovleac, fiind auriu-gălbui, moale și dulce. Fructele arborelui de pîine se întrebuințează ca hrană, fierte sau prăjite, fiind foarte bogate în vitamine și substanțe nutritive.

Băștinașii care le consumă spun că trei arbori de pîine sînt suficienți pentru a hrăni cu prisosință un om. Dacă mai ținem seama că din arborii tineri se extrag și fibre pentru țesătorie, fitiluri și materiale de construcție, putem să repetăm zicala insularilor care spun că arborele de pîine dă pîine adăpost, umbră, haine și lemne de foc.

UN STRĂMOȘ AL CEASULUI VORBITOR

În grădina palatului regelui Louis-Philip din Paris, există un mic tun foarte ciudat care poate fi considerat drept strămoșul ceasului vorbitor. Tunul era prevăzut în partea superioară cu o lupă specială, iar razele soarelui trecînd la zenit o străbăteau aprinzînd praful de pușcă din țeavă. În acest fel, micul tun... pacifist se descărca cu regularitate la prînz iar cetățenii orașului își potriveau ceasurile la auzul detunăturii.

MUSAFIRI DIN COSMOS

La Riga, capitala R.S.S. Letone, se află una din cele mai interesante colecții de meteoriți din lume. La prima vedere aceste pietre par foarte obișnuite, dar ele au străbătut spații imense încă necunoscute, aducînd o mărturie că pretutindeni în cosmos există aceeași materie. Din colecția meteoriților din Riga fac parte o serie de meteori celebri identificați de-a lungul multor decenii de către oamenii de știință din Letonia și din celelalte republici baltice. Aci se găsește, printre altele, o pietricică de culoare roșiatică, cu o vechime de peste 200 de ani.

Trebuie subliniat că prima carte care a pus bazele studierii științifice a meteoriților, clarificînd multe probleme în legătură cu originea lor, a apărut la Riga în anul 1794. Autorul ei, savantul ceh E. Hladni, a studiat în acest scop celebrul meteorit rus „Fierul din Palass" căzut la Petersburg. Cartea a contribuit la risipirea superstițiilor în legătură cu așa-numitele „stele căzătoare", care nu sînt decît meteoriți.

Colecțiile de „musafiri din Cosmos" din U.R.S.S. (Riga, Kiev, colecția Academiei de științe a Uniunii Sovietice etc.) se numără printre cele mai mari din lume.

LABORATOR PENTRU „ANALIZA" AUTOMOBILELOR

În apropierea satului Rogacev, la o distanță de 72 km de Moscova, a început construcția unui imens „autodrom" cu o suprafață de 35 km2. Acest autodrom va deveni cel mai important „laborator de analize" pentru autovehicole, din U.R.S.S.

Pe o pistă dinamometrică de mare viteză care va măsura 12 km lungime și va dispune de toate măsurile de protecție împotriva accidentelor, mașinile vor „zbura" cu 300 km pe oră fără nici o teamă. Un drum obișnuit, de 10 m lărgime, va servi pentru încercarea rezistenței lor. Cum drumurile de parcurs nu-s totdeauna netede ca-n palmă, în cadrul autodromului se va construi și un tip de drum dintre cele aproape impracticabile, format din porțiuni acoperite cu nisip, argilă, mlaștini etc.

Un alt drum, va prezenta pante foarte repezi (pînă la 70°) care vor fi acoperite cu îmbrăcăminte specială.

Acest nou și modern autodrom nu va cuprinde numai drumuri. Autovehiculele vor întîlni pe traseu și șanțuri adînci, pline cu apă și noroi, cărora vor trebui să le facă față. Pentru a se proba calitatea mașinilor se va construi de asemenea un „depozit de praf" cu un strat de puțină de ciment de 10 cm grosime pe sol. Dacă, în timpul unui ocol de o oră a acestui „depozit", pătrunde praf în cabină sau în mecanisme, construcția va fi considerată insuficient de bine pusă la punct și se va cere fabricii respective să-i aducă îmbunătățirile necesare.

Autodromul va dispune de un sistem perfect de iluminat și de tot felul de laboratoare și ateliere. Aparate și mecanisme de precizie vor îngădui să se stabilească rapid și cu exactitate „diagnosticul" bolii autovehiculului și să i se aplice imediat „tratamentul", necesar.

COMORILE FARAONULUI SETI I

Cavoul faraonului Seti I, descoperit în anul 1815 de italianul Belzoni, este cel mai somptuos din toate cavourile funerare din Valea Regilor. Belzoni n-a putut găsi însă mumia vechiului suveran egiptean, deoarece ea a fost depusă în preajma ascunzătoare subterană împreună cu rămășițele a 20 alți regi și regine ale Egiptului. Acestea au fost descoperite în 1885 de savantul francez Maspero.

În camera sarcofagului lui Seti I a fost reperat și un culoar ascuns sub o dală enormă. Intrarea în acest culoar era însă blocată de blocuri enorme de stîncă. S-a crezut că e vorba de o porțiune neterminată a cavoului regal. Dar această presupunere nu s-a adeverit.

Acum cîteva săptămîni, egiptologii din Cairo, conduși de profesorul Ibrahim Abdel Aziz, au hotărît să deblocheze cu orice preț misteriosul orificiu. Eforturile lor au fost încununate de succes. La o adîncime de 130 m sub pămînt ei au scos la iveală primele trepte ale unei scări, perfect păstrate, care dovedește că arhitecții acestei necropole, au mers cu lucrul foarte departe. Specialiștii egipteni sînt astfel pe cale să dea în vileag secrete tot atît de prețioase pentru civilizația omenirii ca și descoperirea în 1922, de către exploratorul Howard Carter, a faimosului cavou al lui Tut-An-Kamon.

Muncitorii și arheologii au eliberat pînă acum 28 de scări de piatră, dar culoarul subteran se întinde încă mult în adîncul pămîntului. Munca se desfășoară în condiții foarte grele. Temperatura e de + 42 grade ; în fiecare secundă există riscul de a se produce surpări ; aerisirea se face foarte anevoios. Din această cauză echipele trebuie să se schimbe din oră în oră. Acum se lucrează cu lumină electrică, dar se pune întrebarea : La ce lumină au lucrat cei din antichitate ? Se serveau ei de lămpi sau de torțe ? Și cum se făcea atunci ventilarea aerului, astfel încît atmosfera în care se lucra să fie respirabilă ? De asemenea, deocamdată rămîne inexplicabil, de ce arhitecții celei de-a 19-a dinastii faraonice au făcut atîtea eforturi pentru a săpa atît de profund în muntele theban sarcofagul faraonului Seti I.

Toate aceste probleme vor fi limpezite pînă la urmă, deoarece lucrările sînt în curs de desfășurare. La extremitatea culoarului se scontează să se descopere o sală special amenajată care conține fie mumii, fie obiecte prețioase, datînd din cele mai vechi timpuri.

300 INSTITUTE DE CERCETĂRI MEDICALE

Succesele Uniunii Sovietice în domeniul ocrotirii sănătății se datoresc în mare parte creșterii numărului cadrelor medicale și perfecționării acestora. În anul universitar 1959—1960 cele 80 institute și facultăți de medicină și cele 493 școli secundare de medicină au fost frecventate de 326.000 studenți.

În U.R.S.S., profesia de medic e îmbrățișată de un mare număr de femei. În anul 1959, 75 la sută din medici erau femei în timp ce în S.U.A. procentul medicilor-femei e de 7 la sută.

Asemenea celorlalte activități științifice și cercetările medicale au asigurate în U.R.S.S condiții optime. Institutele se perfecționează necontenit iar rețeaua lor se îmbogățește an de an cu noi unități. În clinicile, laboratoarele și facultățile de medicină lucrează 31.000 cercetători.

Uniunea Sovietică numără peste 300 institute de cercetări medicale (în acest număr sînt cuprinse și filialele și secțiunile). În prezent toate republicile unionale dispun de asemenea institute.

Redacția : Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația : 17.60.20, interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

SPECTACOLUL magazin

100 de spectacole într-un turneu

Membrii Ansamblului de cîntece și dansuri al Statului Popular al Capitalei s-au înapoiat dintr-un lung turneu efectuat în țară. El au vizitat toate regiunile țării, dînd — în decurs de peste două luni — un număr de 100 de spectacole cu „Țara întreagă în cînt și joc".

După acest turneu ansamblul și-a reluat activitatea în Capitală, urmînd să joace spectacolul în diferite întreprinderi din București și împrejurimi.

Impresii de la „Covent Garden" relatate de Nicolae Herlea

Timp de patru săptămîni cît a fost la Londra, tînărul nostru bariton Nicolae Herlea — care la „Covent Garden", a susținut rolul lui Figaro din opera „Bărbierul din Sevilla" — a cunoscut o seamă de artiști de reputație mondială. Împărtășindu-ne impresiile sale asupra șederii la Londra, el a trecut — desigur din modestie — foarte repede peste comentariile elogioase și ale oamenilor de artă englezi privind strălucitul său succes, vorbindu-ne mai ales despre partenerii ce i-a avut în spectacolul cu opera „Bărbierul din Sevilla".

Teresa Berganza în rolul Rosinei și Nicolae Herlea în rolul lui Figaro, pe scena Teatrului Covent Garden din Londra.

— La „Covent Garden", pentru cele cinci spectacole cu opera lui Rossini au fost invitați artiști din mai multe țări. A fost alcătuită, așadar, o distribuție internațională — ne-a declarat Nicolae Herlea. Și faptul acesta a prezentat un interes deosebit pentru fiecare interpret. Pe măsură ce se desfășurau repetițiile, care au durat o săptămînă, și apoi reprezentațiile, se realiza nu numai o perfectă omogenitate a spectacolului, ci totodată și o efuziune din ce în ce mai mare între noi, artiștii: spaniola Teresa Berganza (interpreta Rosinei), italianul Enrico Campi (dr. Bartolo), australianul John Lanigan (Almaviva), canadianul Josefi Rouleau (Don Bazilio), englezul Edward Dawnes (dirijorul spectacolului), eu în rolul lui Figaro și alții. Am aflat multe lucruri interesante unii de la alții, atunci cînd povesteam fiecare despre activitatea artistică din țara respectivă, despre turnee, repertorii, despre muncă și roluri. M-a emoționat în mod deosebit o scrisoare pe care am primit-o — una din multele care mi-au fost adresate — de la italianul Enrico Campi, cu care jucasem în „Bărbierul din Sevilla". El a tînut ca și în felul acesta să-și exprime admirația față de România, rugîndu-mă să transmit un călduros salut „minunaților artiști români".

Dar, Nicolae Herlea nu a fost la „Covent Garden" numai interpret, ci și spectator. Iată, baritonul nostru amintește despre unele spectacole pe care le-a vizionat.

— Am urmărit cu multă curiozitate reprezentarea operelor „Cavaleria rozelor" și „Macbeth", dirijate de Edward Dawnes, cel care a dirijat „Bărbierul din Sevilla". În „Macbeth" m-a cucerit vocea excepțională, puternicul dramatism al baritonului Shaw. M-am numă-rat de asemenea printre spectatorii care au asistat la spectacolele operelor „Somnambula" (dirijată de Tullio Serafin), „Cavaleria Rusticana" și „Pajațe".

— Proiecte?

— Aștept cu emoție revederea cu publicul bucureștean

N. SANDU

Imagini de pe scenele...

...LENINGRADULUI

Cunoscutul regizor G. Tovstonogov a pus în scenă de curînd o nouă piesă a dramaturgului progresist american Arthur Miller „Amintire a două zile de iunie" în care rolurile principale masculine le dețin actorii V. Strjelcik și I. Ozerov, pe care-i vedeți într-o scenă a dramei.

...BERLINULUI

Erich Strittmatter este numele tînărului dramaturg din R.D.G. a cărui lucrare „Logodnica olandeză", a fost prezentată în premieră pe scena „Teatrului German", în regia lui Benno Besson, cu actrița Käthe Reichel în rolul titular.

...CRACOVIEI

În regia lui Bronislav Dombrovski și decorurile Kazimir Koscinski, Teatrul „Slovațki" a prezentat cu deosebit succes admirabila piesă „Galilei" de Bertolt Brecht, în rolul principal făcînd o excelentă creație talentatul actor Eugeniusz Fulde, pe care-l vedem într-o scenă cu Filosoful, interpretat de Carol Podgurski.

5 MINUTE CU ... Octavian Sava

Pe tînărul autor Octavian Sava l-am găsit la masa de lucru. Făcea ultimele retușuri la un nou scenariu cinematografic.

— Ce-ați mai scris în ultima vreme?

— În curînd se împlinesc cinci ani de la premiera piesei „Nota zero la purtare", pe care am scris-o împreună cu prietenul meu Virgil Stoenescu. Piesa se mai joacă în București, în țară și peste hotare. N-am vrut ca acest jubileu să mă găsească fără un alt manuscris terminat. Am ezitat dacă să-i dau forma unei piese de teatru sau a unui scenariu cinematografic. Dezvoltarea pe care o cunoaște cinematografia noastră m-a determinat să aleg cea de-a doua alternativă.

— Cum se înfiripează noua dv. lucrare?

— Pînă în prezent n-am decît un titlu provizoriu: „Post-Restant". Poate că el va rămîne și cel definitiv. Nu știu încă.

— De ce titlu tot de comedie?

— Da. Este povestea unui tînăr inginer inovator, un suflet entuziast, un om care înțelege că propria sa fericire depinde numai de fericirea colectivă. Cu toate că intențiile sale sînt bune, el nu este întotdeauna apreciat la justa lui valoare de cei din jur și nici măcar de fata pe care o iubește cu înflăcărare. Aceasta duce la o serie de peripeții comice, care, nădăjduiesc că vor stîrni rîsul tonic al spectatorilor.

— V-ați gîndit și la interpreți?

— Nu. Las această sarcină regizorului.

— Scenariul cinematografic „Post-Restant" înseamnă o despărțire de teatru?

— Nu, cel mult un intermezzo în vederea întoarcerii la prima dragoste... scena!

M. S.

Oameni din culise

De cum se ridică cortina la spectacolul cu piesa „Poveste din Irkutsk" de A. Arbuzov, prezentat de Teatrul Național „I. L. Caragiale", în regia lui Radu Beligan, publicul are o mare surpriză. Scena pe care se desfășoară acțiunea piesei nu seamănă de loc cu cele obișnuite, iar pe măsură ce reprezentația înaintează, aspectele de ordin tehnic ale spectacolului sînt tot mai inedite, mai interesante. Într-adevăr, de data aceasta s-a construit a-nume o scenă turnantă dublă în formă de plan înclinat. Cînd ea se „învirtește", în timp ce sala rămîne în penumbră, apar în lumina reflectoarelor și interpreții și decorurile, lăsîndu-ți impresia că totul s-ar fi petrecut printr-o... minune. Și, trebuie să știți, că în decursul desfășurării spectacolului, se execută nu mai puțin de 21 de mutări de turnantă.

Pentru a afla cum funcționează mecanismul scenei, am poposit într-una din aceste seri, în timpul reprezentării piesei lui A. Arbuzov, în culisele sălii Comedia a Teatrului Național „I. L. Caragiale". În fața unor tablouri de comandă am găsit pe Traian Zecheru, regizor tehnic, de mai bine de zece ani în serviciul instituției, care stătea concentrat și mînuia o serie de butoane (în afara celor 40 care sînt în legătură cu cabinele actorilor, cu aceea a electricianului, a inginerului de sunet etc., folosite cam la fiecare reprezentație, sînt încă 12 butoane special instalate pentru spectacolul cu piesa „Poveste din Irkutsk"). De felul cum sînt minuite aceste butoane depinde în cea mai mare măsură buna funcționare a părții tehnice a spectacolului.

De obicei, regizorul tehnic are în seama sa o mulțime de atribuții de-stul de importante printre care urmărirea atentă a întregii reprezentații, asigurarea „intrărilor" actorilor în scenă la timp, îndrumarea electricienilor și a cortinerilor etc... Acum însă, cînd realizarea spectacolului cu piesa

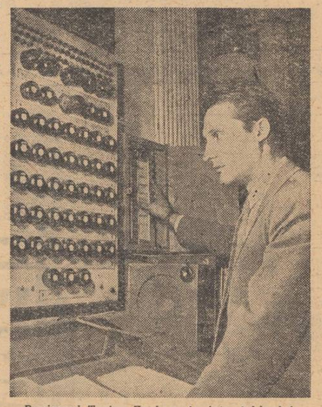

Regizorul Traian Zecheru în fața tablourilor de comandă

„Poveste din Irkutsk" a ridicat probleme cu totul noi de regie și de scenografie și cînd montarea acestei piese a necesitat chiar construirea unei mașinării speciale pentru manevrarea dublei turnante care se deplasează în sens invers (aceastâ mașinărie fiind executată de Dumitru Lazăr, șeful serviciului atelierului mecanic al teatrului) rolul regizorului tehnic a devenit cu atît mai important și mai plin de răspundere. Urmărind ceea ce se petrece între culise, observi că se lucrează la milimetru. Decorurile și interpreții, după cum arătam, se mișcă pe scenă împreună. Regizorul tehnic comandă oprirea turnantelor *exact* la replica respectivă — închipuiți-vă ce s-ar întîmpla dacă el ar greși indicațiile și ar pune în contradicție textul cu imaginea scenică — trebuie să fie permanentă concentrare, atenție, prezență de spirit.

— *La repetiții lucrurile n-au mers chiar ca pe roate* — ne-a declarat regizorul Traian Zecheru. *De aceea, întreg personalul tehnic a fost nevoit să depună străduințe deosebite, izbutindu-se, datorită muncii pline de insuflețire, de a se evita pînă și cea mai neînsemnată fisură. Dar aceste străduințe — încununate de succes — sînt necesare în continuare la fiecare spectacol al piesei „Poveste din Irkutsk", care se bucură de un deosebit succes.*

S. N.

Înainte ca gongul să anunțe PREMIERA...

Cu silueta lui impunătoare, pomul de iarnă înviorează atmosfera parfumată de inghețul proaspăt al iernii. Păpuși și jucării ce depășesc mult dimensiunile obișnuite încep

trepitat, în pasul grațios al balerinilor, să prindă viață. În accentele fermecătoarei muzici a lui Ceaikovski, Masa și Spărgătorul de nuci își deapănă povestea în ambianța minunatei feerii coregrafice care a cunoscut gloria pe marile scene ale lumii.

Iată o veste mult așteptată. Baletul „Spărgătorul de nuci" se află în fața aprecierii lui premiere. Dar înainte ca gongul să anunțe evenimentul, neliniștea a și luat cu asalt inimile spectatorilor. Este firesc. În țara noastră se montează pentru întîia oară acest balet pentru copii, a cărui montare cere din partea realizatorilor multă originalitate în creație, măiestrie și o tehnică interpretativă deosebită în vederea realizării plastici baletului.

Pentru ilustrarea elementelor de fantastic, maestra Tilde Urseanu a recurs la anumite efecte de lumină și trucaje, pentru ca să înfățișeze acțiunile eroilor petrecute în visul Măsei. Străduințe susținute a trebuit să depună pictorița scenografă Paula Brincoveanu pentru a realiza costume și decoruri cît mai adecvate feeriei. Dar și interpreții au fost nevoiți să facă față unor exigențe sporite. Baletul este bogat, înmănunchează o diversitate de dansuri, fiecare aducînd o notă sugestivă: dansul fulgilor de zăpadă, dansul păstorilor, dansul rusesc, chinez, arab, spaniol etc. O echipă talentată de interpreți depune eforturi deosebite. Să-i amintim: Irinel Liciu

și Alexa Dumitrache (Masa), Gh. Colovelea și Eugen Mărcui (Spărgătorul de nuci), Gelu Barbu și Amatto Checiulescu (Prințul), Ileana Iliescu, Simona Ștefănescu, Rodica Istrate, Alecu Marin etc. Îi vom întîlni curînd pe scenă. Pînă la premiera nu mai este mult.

M. DAMIAN

DO · RE · MI

● CUNOSCUTUL tenor Garbis Zobian își încheie zilele acestea vizita în R.S.S. Armeană. El a susținut pînă acum mai multe spectacole pe scena Operei din Erevan.

● ZILELE acestea a sosit în Capitală cîntărețul Dușan Popovici de la Teatrul de Operă din Belgrad. După ce a susținut rolul titular din opera „Evgheni Onegbin", oaspetele va interpreta mîine, rolul contelui de Luna din opera „Trubadurul".

● BARITONUL David Ohanesian se află într-un turneu prin R. S. Cehoslovacă. Cîntărețul romîn și-a dat concursul în cadrul mai multor spectacole de operă în orașele Ostrava, Olomour, Bratislava. Pe data de 12 decembrie va susține ultimul spectacol în orașul Kosice, unde va apare în opera „Rigoletto".

REFLECTOR

„Intoarcerea"

Pălănjenul meu de culise, deșteptat din toropeala toamnei prelungite mi-a urcat muntele de hîrtie de pe masă și mi-a șoptit cu glasul său mic:

— Poți să-mi spui ceva despre ultima piesă a lui Beniuc? Te-am zărit în sală la Municipal și aș vrea să te aud...

— Vezi, există prejudecata că teatrul trebuie scris numai de specialiști, adică de o echipă de oameni care dețin cine știe ce rețete secrete, inaccesibile celor mai mulți. Eroare. Arta are un singur secret: talentul și cînd el există, răscolaia hainei pe care o îmbracă nu mai are importanță. Romancierul este dramaturg pentru că nu există povestire fără conflict; poetul fiind observator al mișcărilor sufletești ale oamenilor sau al rotirilor stelelor este de asemenea dramaturg pentru că descrie tragediile inimii și ale cerului, așa încît resping de la inceput specializarea, ce duce de cele mai multe ori la rutină, adică la repetarea procedeelor de succes. Găsesc deci bine venită ideea ca teatrele noastre să invite pe scriitorii de orice gen să calce pe scenă.

— Te întrebasem despre piesa lui Beniuc...

— „Intoarcerea" mi s-a părut o spectaculoasă reconstituire a unor ani foarte dramatici în care fiecare dintre noi am avut de răspuns unor grave întrebări ale conștiinței. Începînd și sfîrșind drama sa în actualitate, Beniuc a voit să arate că unele dintre faptele contemporanilor noștri au adesea un ecou în trecutul mai mult sau mai puțin îndepărtat.

— Nu înțeleg prea bine.

— În 7 momente scenice foarte vii, așa cum se întîmplă cu unele tablouri ce sînt readuse la viață cu mijloace chimice, adică la desenul și culorile inițiale, autorul reconstituie universul intim al cîtorva oameni pe care viața îi pune în fața acelorași imprejurări. Reacțiunea unora e demnă, a altora este șovăitoare și trece uneori hotarul trădării demnității.

— După cum se vede, o problemă foarte interesantă.

— Asigur. Trebuie subliniat că acolo unde Beniuc îi lasă pe intelectuali în planul doi, umorul îmbiă țărăncești (mă gîndesc la Cîltun, de pildă), cucerește irezistibil sala și aplauzele zguduie balcoanele.

— Ce poți să-mi spui despre regie și interpreți?

— Pot să afirm că Ion Olteanu ar fi putut valorifica mai mult textul.

— Înțeleg.

— Interpreții? Spectacolul e dominat de prezența unui mare actor: Ciobolăraș, care știe să transmită dincolo de rampă umanitatea simplă a muncitorului. Septimiu Sever, prea crispat în unele momente, și-a trecut cu succes examenul unui rol important și dificil. George Mărutză și Carol Kron au apariții interesante. Ileana Predescu, cu modestie, simplitate și grație, ajută echipei numeroase de actori să ducă la capăt un spectacol altfel echilibrat și strîns. Un cuvînt bun despre decorurile lui George Ștefănescu.

Felicitări Teatrului Municipal care, în continuare, urmează linia promovării dramaturgiei originale.

Eugen BARBU

Traducerea unei noi piese brechtiene

Teatrul brechtian cunoaște în țara noastră o largă răspîndire prin prezentarea în ultimii ani, a pieselor: „Mătter Co'rage", „Pușilile Terezei Carrar", „Mizeriile și groaza celui de-al treilea Reich" și „Domnul Puntila și sluga sa Matti", ultima jucată recent la Teatrul Muncitoresc C.F.R. din Capitală.

Recent, poetul Florin Tornea a tradus o nouă piesă a lui Bertolt Brecht, „Ascensiunea lui Arturo Ui poate fi oprită", una din operele brechtiene cele mai puternice prin forța lor demascatoare.

„Ascensiunea lui Arturo Ui poate fi oprită" — care va intra în repertoriul unui teatru bucureștean — a fost jucată la Teatrul Național de la Paris, obținînd premiul I. De asemenea, s-a bucurat — în pofida tuturor opreliștilor — de un mare succes și în R.F.G.

Intr-o zi de turneu

Nimeni nu anunțase „prezența obligatorie", ca la repetiție. Ni se spusese numai atît: „Cine vrea să viziteze barajul de la Bicaz, mîine la ora 12,30 plecarea". Iată-ne ajunși a doua zi pe la prînz, cu cele patru vagoane ale turneului artistic în nouă gară a pitoreștului oraș Bicaz.

Era o zi posomorită cu cer cenușiu, cu vînt puternic și ploaie mărunță. În sufletul multora speranța de a mai putea vizita barajul, era pusă la îndoială...

Totuși am coborît.

Am rămas cîteva clipe pe peronul gării țintuind ochii spre cer, privindu-i cu îndoială...

Dar peronul s-a umplut de lume: toți colegi, artiști ai teatrului „C. Tănase".

Horia Șerbănescu, vesel ca întotdeauna îl întreabă pe Radu Zaharescu:

— Ce facem Răducule cu ploaia asta?

— E bună pentru lacul de acumulare...

Dintr-un alt vagon își face apariția dirijorul concertului, Gelu Solomonescu, V. Tomazian cu Sandu Fayer, Mara Ianoli, Didi Iosescu, Jeni Săndulescu. Ceva mai încolo Gh. Bunea, Petre Munteanu și aproape toți membrii orchestrei „Bucureștiului".

Iată-ne ajunși sus. Autobuzul a tras chiar lîngă barai. Ultind parcă de ploaia și vîntul care bătea afară, fiecare căuta să coboare cît mai repede.

Cuvintele făcuseră loc unui moment de adîncă tăcere, de admirație și respect. Un respect pentru tot ceea ce cuprindeau privirile noastre, pentru toți cei care au muncit și au înfăptuit această grandioasă operă.

Rămîi uimit. Totul îți se pare firesc. Atît de firesc încît nu-ți vine să crezi că în urmă cu cîțiva ani aici nu exista nimic...

Atenția mi-a fost atrasă de un grup de muncitori bine echipați care lucrau pe coama barajului. Căutînd să intru în vorbă cu unul din ei am aflat că este șeful unei brigăzi de constructori zidari: Vasiloancă Ion.

— Acum întindem betonul — pantă pe baraj, pe urmă vom turna și asfaltul șoselii.

— Care șosea?

— Șoseaua care va trece peste baraj, legînd Stejarul de uzină.

— Ce adîncime are lacul de acumulare?

— Acum 70 m., dar va trebui să ajungă pînă la 90—100 m.

— Lucrezi de mult la baraj, tovarășe Vasiloancă?

— Din 1956. Am lipsit doar 8 luni, cînd am urmat niște cursuri.

Fiecare dorea să mai vadă o clipă, să-și întipărească în memorie pentru tot, deauna acel peisaj uimitor.

Discuțiile nu mai încetau. Ele au continuat pînă la primul spectacol cînd în fața a peste o mie de muncitori de la Bicaz, artiștii au cîntat și interpretat cu nicio-dată în acest turneu. Era poate singura posibilitate de a-și arăta dragostea lor, față de acești oameni harnici.

Seara după spectacol, am avut din nou senzația unui peisaj de noapte neîntîlnit încă.

Un transatlantic enorm pe virful unor munți! Așa ni s-a părut în acea seară marele baraj de la Bicaz.

Cezar GRIGORIU

Prietenia oțelarilor

Eroul Muncii Socialiste Ștefan Tripșa, alături de actorii Florin Piersic și Nicolae Praida

Filmul romînesc în pregătire „Aproape de soare" (scenariul aparține lui Paul Anghel și Savel Știopul, regia lui Savel Știopul și imaginea lui Gheorghe Ficher și Ion Anton) a fost turnat, timp de peste două luni și jumătate, la marele Combinat siderurgic din Hunedoara. Oțelarii de acolo i-au învățat cu dragoste pe interpreții filmului: Titus Lapteș, Florin Piersic, Dorin Dron, Ion Prisăcaru, Nicolae Praida, Silviu Stăncuiescu, etc. să fie cu adevărat... oțelari. Iar actorii care aveau să înfățișeze munca și viața muncitorilor, constructori ai socialismului, au privit cu mult interes nu numai activitatea artistică din timpul turnării, ci și munca propriuzisă din oțelăriile hunedorene unde au făcut... practică. De faptul acesta s-au convins bine oțelarii din Hunedoara, printre care și Eroul muncii socialiste Ștefan Tripșa și tocmai de aceea i-au îndrăgit și i-au sprijinit pe artiști.

Aruncarea dolomitei, spargerea șticului sau luarea probei de oțel nu sînt treburi care se rezolvă cu una cu două. Dar acum toate aceste operații grele pe care le îndeplinește cu îndemînare oțelarul Petre Orșa pe ecran, în filmul „Aproape de soare", știe să le execute în oțelărie actorul Florin Piersic, interpretul acestui personaj. Despre victoriile în muncă ale lui Petre Orșa este la curent și tatăl acestuia, țăranul Ștefan Orșa. Rolul tatălui lui Petre este interpretat de artistul poporului Grigore Vasiliu-Birlic. În film apare și actrița Vasilica Tastaman în rolul macaragistei Livia, Aurel Ciobanu în rolul unui... pierde-vară.

*

Ne-am împrietenit cu muncitorii și tehnicienii de la Hunedoara — spune Florin Piersic. Acum cu siguranță că și ei se gîndesc la noi, amintindu-și de zilele cînd lucram împreună în oțelării sau cînd poposeam la club, organizînd seri de poezie și de muzică sau cînd făceam „galerie" la meciurile de fotbal...

„Spectacolul" în regiunile țării

PE SCURT — DIN ȚARĂ

● TEATRUL Național din Craiova prezintă cu regularitate spectacole pe scenele căminelor culturale din regiune. În ultimul timp colectivul său a jucat în mai multe comune din Raionul Filiași spectacolul brigadă „O să fie nuntă mare".

● ARTIȘTII amatori de la clubul muncitoresc „I. L. Caragiale" din Mediaș desfășoară o vie și rodnică activitate. Recent ei au prezentat spectacolul de estradă „Mozaic muzical", care a avut un frumos succes.

Un nou spectacol de cîntece și dansuri

După spectacolul „Pe la noi pe la olteni", colectivul ansamblului de cîntece și dansuri „Nicolae Bălcescu" din Craiova pregătește o nouă premieră. Spectacolul „Frumoasă-mi patria mea", căci despre acesta e vorba, pune în valoare o seamă de cîntece și dansuri populare de pe întreg cuprinsul țării. Printre altele noul spectacol va îmbrățișa o suită de dansuri din Oaș, alta de brîuleț oltenești, hore moldovenești și altele. Corul și soliștii ansamblului pregătesc de asemenea o serie de cîntece noi. Așa bunăoară, fluierașul Constantin Graur va cînta melodiile „Tabacelei" și sirba de la Novaci, soliștii Florentin Nicolaină, Ioana Crăciun, Gigi Bouleanu și alții, vor cînta o serie de cîntece din noul folclor oltenesc cum sînt „Mă dusei în cîmp să ar", „Frunzulită trei lămîi", „Foaie verde peliniță", „Dragulul partidului" (versiune locală), precum și cîntecele ardelenești „Foaie verde ca bobu", „Am o țară ca o floare" și altele.

Finalul spectacolului va fi un tablou muzical-coregrafic la care va participa întreg ansamblul.

I. BECHERU

Premiere pe scena teatrului din Botoșani

Intrat în obișnuința ca prezența teatrului botoșănean să se facă simțită nu numai în orașul de baștină, ci și în restul orașelor, comunelor și satelor din Regiunea Sucevița.

Acum, după 3 luni de la deschiderea stagiunii, se poate face și un bilanț.

— Cîte spectacole s-au jucat în deplasare? mă adresez directorului teatrului, I. Curechianu.

— *Pînă la 1 decembrie, 43.*

— Cu ce piese?

— *Alternativ cu „Intrigă și iubire" de Schiller și „Secunda 58" de Dorel Dorian.*

— Unde ați jucat?

— *In fața a peste 10.000 spectatori din orașele Suceava, Rădăuți, Vatra Dornei, Cîmpulung, Fălticeni, comune și sate ca: Dolhasca, Dolhești, Liteni, Ștefănești, Ripiceni, Săveni etc. și centre muncitorești ca Bucecea, Frasin, Moldovița, Iacobeni.*

— Ce piese noi ați oferit botoșenenilor în aceastâ stagiune?

— *„Intrigă și iubire" și „Secunda 58" în direcția de scenă a maestrului Ion Șahighian. Cu cea de a doua am deschis de altfel stagiunea, dar nu la Botoșani, ci în deplasare, la Bucecea.*

— Alte premiere?

— *„Doi încăpățînați" de Nazim Hikmet și Vera Tuleakova* (de altfel premiera pe țară) *și recent „Incotro" de Ota Safranek, ambele în regia lui Eugen Aron.*

— Ce piese aveți în repetiție?

— *„O scrisoare pierdută" de I. L. Caragiale în direcția de scenă a maestrului I. Șahighian, pe care o vom prezenta publicului în luna ianuarie 1961.*

Cl. RADULESCU

Actorii Smaranda Manoliu și Stelian Preda, într-o scenă din piesa „Intrigă și iubire" de Schiller.

Premiere la Cluj și Ploiești

● TEATRUL *de Stat din Ploiești va prezenta zilele acestea în premieră spectacolul cu piesa „Siciliana" de Aurel Baranga.*

● *UNA din viitoarele premiere ale Teatrului Național din Cluj va fi piesa „Puterea întunericului" de Lev Tolstoi.*

„Apus de Soare" la Teatrul de Stat din Brăila

Teatrul de Stat din Brăila pregătește, sub conducerea maestrului emerit al artei, regizorul Ion Sahighian, spectacolul cu piesa „Apus de Soare" de Barbu Delavrancea. Rolul lui Ștefan cel Mare a fost încredințat actorului Cezar Teodoru.

Ce e nou la Baia Mare

La Baia Mare se află reunite sub același acoperiș — al Teatrului de Stat — trei colective artistice. Ne-am adresat tov. N. Morcovescu, directorul acestui important centru de activitate culturală, cu rugămintea să ne dea cîteva amănunte în legătură cu activitatea lor. Am cerut interlocutorului nostru să ne spună în primul rînd ce piese se află în pregătirea colectivului de teatru.

— În primul rînd vom prezenta piesa „Vassa Jeleznova" de Maxim Gorki, pieșă care se află în repetiție avansată în regia lui Petre Meglei. Pînă la sfîrșitul anului vom mai prezenta „Celebrul 702" de Al. Mirodan și în continuare „Liturghia de la mieziul nopții" de Peter Kardaș. Concomitent, acest colectiv va continua să facă deplasări în regiune pentru a da spectacole în fața muncitorilor din centrele care nu au teatre.

— *Ce ne puteți spune despre activitatea ansamblului de cîntece și dansuri?*

— În ziua de 3 decembrie acest ansamblu a prezentat în premieră la Vișeu un spectacol concert, care a cuprins muzică ușoară, populară și dansuri populare, avînd în distribuție pe Florin Dorian, Mihaela Cotaru, Petre Firulescu, Felician Fărcaș și Iacobina Vlad. Acest spectacol se va juca pînă la 17 decembrie la Vișeu, apoi în continuare la Baia Mare.

— *Și acum, cîteva cuvinte despre colectivul Teatrului de păpuși.*

— După turneul întreprins în raionul Satu Mare cu „Aventură în Cosmos" de X... și Aurel Boiesteanu, păpușarii și-au reluat seria de spectacole, prezentînd în afara piesei de mai sus și „Isprăvile lui Păcală" de George Baron. În repetiții se află și piesele „Împărăteasa — perie de dinți" pe teme educative și „De ce a avut macul supărări" de Valentin Silvestru.

După cum se vede cele trei colective teatrale din Baia Mare se află în primele rînduri ale activității cultural-artistice.

Gh. RUSSU

IN CÎTEVA RÎNDURI

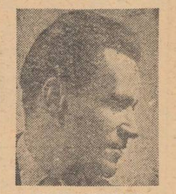

CORADO NEGREANU

cunoscut spectatorilor din interpretarea rolului Wurm din „Intrigă și iubire", joacă în momentul de față în zolile premiere ale Teatrului Muncitoresc C.F.R.-Giulești „Fiul rătăcitor" și „Vecini de apartament".

PETRU POPA

actor al Teatrului Armatei, cunoscut din piesa „O chestiune personală", repetă rolul lui Antoniu din piesa „Antoniu și Cleopatra" de Shakespeare și „Don Juan" de Molière, care se vor juca pe scena acestui teatru.

ION DICHISEANU

tînărul actor de la Teatrul Armatei, cunoscut din piesa „O chestiune personală", repetă rolul lui Antoniu din piesa „Antoniu și Cleopatra" de Shakespeare, a cărei premieră va avea loc în curînd.

ELENA VĂTAFU-GARABAGIU

de la Opera de Stat din Cluj, care o obținut frumoase succese în spectacolele „Alida", „Toreca", „Viliora-rea", „Nunta lui Figaro", — va putea fi văzută în „Turandot" și „Lohengrin" pe scena clujană.

LELLA CINCU,

apreciata soprană a Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. care a apărut în ultima vreme în Gilda din „Rigoletto" și Violeta din „Traviata", a debutat recent în rolul Rozinei din „Bărbierul din Sevilla". În prezent, pregătește rolul titular din opera „Lakmé" de Delibes.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul IV — Nr. 167 * Sîmbătă 17 decembrie 1960 * 8 pagini — 1,50 lei

DIN SUMAR:

„Capitala reflexelor condiționate"

•

Invitație la turism MUNȚII CIUCAȘULUI

•

Igor Netto răspunde la 6 întrebări

•

PUNCTE DE VEDERE
de Dan DEȘLIU

•

Părinți și copii
DIALOG ÎN TREN

•

MAGAZIN MEDICAL

•

Din sacul cu întîmplări al unui operator cinematografic

•

REFLECTOR
de Eugen BARBU

ACASĂ LA...
Vida Geza

Atunci cînd pașii m-au purtat din centrul orașului Baia Mare pe str. Ferăstrăului, spre casa sculptorului Vida Geza, era o zi însorită. De departe se zărea Gutinul purtînd în vîrf o uriașă pălărie de nea strălucitoare în bătaia soarelui.

Ușa mi-a deschis-o chiar cel pe care-l căutam. M-a întîmpinat cu înfățișarea prietenească care-l caracterizează. S-a grăbit cu scuzele:

— *Nu-ți dau mîna, fiindcă-i plină de pămînt... Viu de la seră...*

Și plecînd de la acest început de discuție, am ajuns să cunosc cea de-a doua mare pasiune (prima rămîne firește sculptura în lemn), a lui Vida Geza: cactușii.

Primul drum l-am făcut la seră, care este destul de mare, construită după indicațiile gazdei. Aici, sute de cactuși de o mare varietate, cu forme și aspecte ciudate, înșirați pe polițe avînd alături fiecare notat în limba latină denumirea sa.

Vida Geza m-a lăsat mai întîi să admir această unică împărăție de forme, țepi și culori apoi mi-a dat o seamă de explicații care mărturiseau o serioasă pregătire științifică în acest domeniu.

Astăzi colecția maestrului Vida Geza este una din cele mai cunoscute din țară și aș putea spune chiar din Europa. Printre cele peste 300 de specii din seră se află numeroase exemplare rare ca acele din Mexic: Cepalo cereus senilis, Oracereus troili și Oracereus

Gh. RUSSU

• *(Continuare în pag. 4-a)*

PACEA - O MARE FORȚĂ DE ATRACȚIE

Pe calea presei, prin ziare și reviste, prin manifeste, prin viu grai, prin radio, prin acea forță de pătrundere, irezistibilă, care nu cunoaște opreliști, a ideilor democratice, lumea întreagă de pe toată fața globului pămîntesc, de pe toate meridianele și paralele a luat cunoștință de Declarația reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești și de Apelul adresat popoarelor din lumea întreagă adoptate la Consfătuirea de la Moscova pentru apărarea păcii, împotriva războiului și atițătorilor lui.

Nu mai există om pe pămînt care, pe față sau în sinea lui, să nu fi luat atitudine în marea luptă care se dă între forțele socialismului și păcii și imperialismul reacționar în frunte cu cercurile cîrmuitoare din Statele Unite ale Americii. Nu există om pe pămînt care să fi rămas indiferent la Apelul adresat popoarelor din lumea întreagă, chemate la lupta pentru Pace.

Cei de bună credință, cei care-și cîștigă pretutindeni viața prin munca și capacitatea lor, cei care se zbat încă sub exploatare sau sub jug colonialist, cei care s-au eliberat de curînd și au nevoie de condiții, pentru a-și făuri o țară în adevăr independentă, popoarele care se frămîntă sub apăsarea monopolurilor tiranice sau a guvernelor ce le servesc, popoarele care luptă greu contra dictaturilor ce le înăbușă, formează marea mulțime a globului integrată în frontul Păcii.

Alegerea lor a fost făcută, fără ezitare, fără echivoc. Interesul și judecata lor, sufletul lor cinstit, omenia lor și-au spus cuvîntul. Ei reprezintă marea majoritate a omenirii, din care lipsesc doar o mînă de oameni: marii profitori ai exploatării omului, clica de monopoliști și de fabricanți de arme și muniții, marea burghezie putred de bogată, guvernele marionetă formate fie din oamenii cei mai bogați din țările respective, fie din slugile acestora.

Lucrul e clar. De o parte clica magnaților lumii vrea război pentru a-și păstra averile fabuloase și a le spori pînă la nebunie.

De cealaltă parte, țările socialiste, popoarele care vor să scape de exploatare, clasa muncitoare, toți oamenii care trăiesc din munca lor cinstită, care creează, care vor liniște și prosperitate.

În epoca noastră, popoarele își pot spune sus și tare dorința lor de Pace. Mai mult: ele luptă pentru Pace. Ele o pot cuceri.

Rachetele, rampele de lansare, bazele militare, avioanele cu bombe cu hidrogen, vase de război și submarine cu cele mai noi mijloace de ucidere în masă. Măcelul ca mijloc de dominație, nici forța brută, nici constrîngerea — mijloace

Demostene BOTEZ

• *(Continuare în pag. 2-a)*

Sculptorul Vida Geza lucrînd la un bassoreliei Inspirat din munca minerilor băimăreni

Echipa de teatru de amatori a casei raionale de cultură din Sebiș-Gurahonț s-a prezentat în finala Festivalului „I. L. Caragiale" cu piesa „In Valea Cucului" de Mihai Beniuc. In unul din rolurile principale ale piesei, cel al Solomiei, a apărut cu această ocazie Elisabeta Matcău pe care o puteți vedea în fotografia de mai sus.

Fotografia: Mihai POPESCU

OAMENI ȘI SPECTACOLE
În finala Festivalului bienal de teatru de amatori „I. L. Caragiale"

De o săptămînă încoace, în fiecare zi, de dimineață pînă seara, sala Teatrului C.C.S. găzduiește una din cele mai uimitoare și atotgrăitoare pentru dezvoltarea culturii noastre, competiții artistice — finala Festivalului bienal de teatru de amatori „I. L. Caragiale". S-au urcat pe scenă în aceste zile, colectiviști din Sintana-Timișoara și cei din Cumpăna-Constanța, muncitori de la uzinele „Wilhelm Pieck" din Brăila și cei de la Combinatul Chimic Făgăraș și încă alții și alții, peste 600 de artiști amatori, porniți încoace spre Capitală cu toate trenurile ce pleacă în fiecare zi la tot felul de ore, din toate cele patru puncte cardinale. Au poposit astfel pe scena Teatrului Sindicatelor reprezentanții teatrului de amatori din țara noastră, cele mai bune echipe din cele 10.000 care s-au întrecut în acest an în cadrul Festivalului, în fața a 5.000.000 de spectatori. Și iată-i acum pe ciliva și în fața dumitale cititorule. Pe unii purtînd masca personajelor pe care le-au interpretat, pe alții cu chipurile, viața și gîndurile lor proprii. Iată-i de pildă pe cei din

familia Chiriac

Au venit cu echipele regiunii Ploiești, cu cei din clubul muncitoresc „Ilie Pintilie". Mama, Elena Chiriac, o femeie de vreo 60 de ani, interpreta Evdochiei Petrovna în piesa lui Gorbatov „Tinerețea părinților" e dactilografă, și o veche și pasionată actriță

Mariana PÎRVULESCU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

Sticlă și automatizare

— Îmi aduc aminte de jocul preferat al copiilor de pe ulița noastră: ne înșiram în dunga șanțului și concentrați, gravi, suflam prin bețișoarele de paie în clăbucul din palmă. Era întrecere. Cei care scoteau baloane de săpun străvezii, cu mai multă îndemînare, era socotit campion. Îl invidiau toți. Și jocul continua mai îndîrjit pînă ne plictiseam și lăsam totul baltă...

Cînd am crescut mare și-am intrat să lucrez la fabrica de sticlă, am crezut mai întîi că suflatul formelor e floare la ureche. Dar acolo nu mai era joc. Plămînii oamenilor se zbăteau necontenit și osteneau repede. Apoi ceața de praf și dogoare c-an iad...

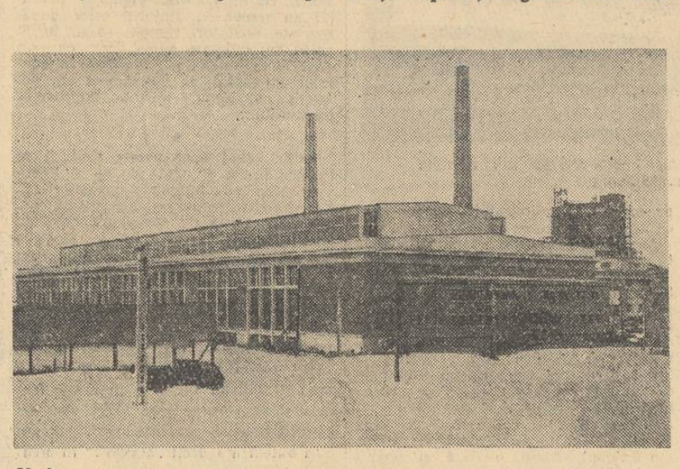

Vedere exterioară a fabricii noi de sticlă de ambalaj de la Sighișoara

Cu un gest al palmei răsucite în lături care voia să însemne „ce să mai vorbim", Ion Baier, proaspătul angajat al noii fabrici de sticlă din Sighișoara a schimbat direcția discuției:

— Ați văzut fabrica noastră? Ultimul cuvînt al tehnicii! Aici n-o să mai lucreze ofticoși...

Certitudinea aceasta exprimată lapidar, sună ca un triumf al unor așteptări îndelungate, cuprinse între mulți ani.

Iată, compoziția sticlei a rămas aceeași: nisip, sodă, dolomit, alabastru... Ceva a fost totuși exclus din această compoziție: picăturile de sudoare ce se rostogoleau în pasta argintie, de pe frunțile încinse și răsuflarea înecată de spasmele tusei.

Pe sticlarii „răsfățați" odinioară cu titlul de artiști, nu-i cuprinde nostalgia după „arta" lor veche pe cale să dispară cu desăvîrșire. Le poți citi în ochi deopotrivă, curiozitate și bucurie — cînd se învîrtesc în jurul mașinilor ca să descifreze și cel mai tăinuit secret al lor. Pentru că secrete sînt multe. Le-a țesut din calcule și frămîntări mintea omului și tot ea trebuie să le dezlege, să le folosească.

La fabrica nouă din Sighișoara, viitorii sticlari au fost, vreme de aproape un an, montori. În fiecare rotiță, în fiecare șurub, în fiecare mașină statornicită pe locul ales dinainte, oamenii aceștia au plantat prin căldura mîinilor, o parte din sufletul lor. Și într-un an nu numai c-au învățat ros-

Viorica CIORBAGIU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

DE LA INSECTICIDELE DIN EPRUBETĂ - LA INSECTICIDELE VII

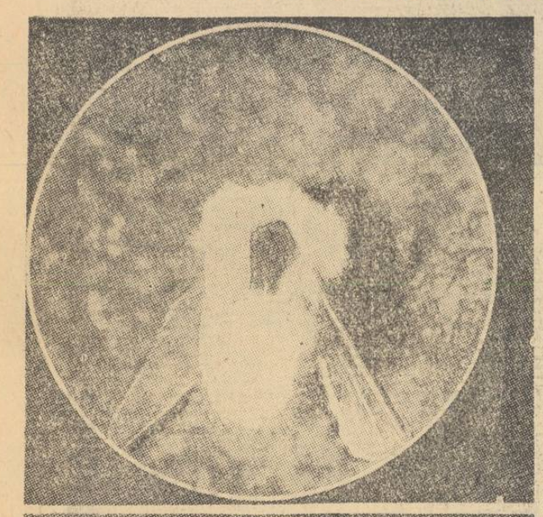

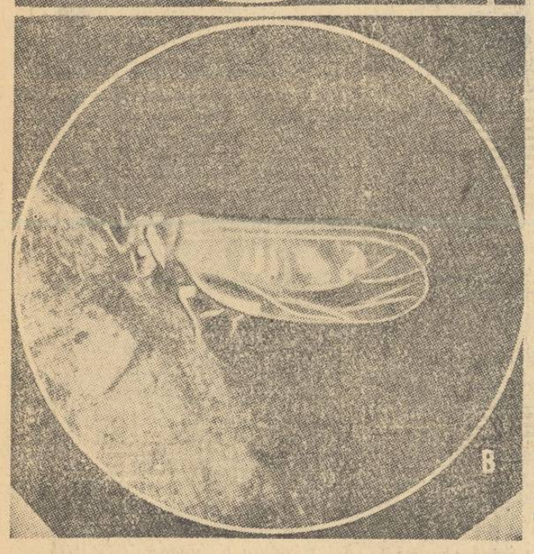

Aceste două insecte dăunătoare au putut fi combătute prin contaminarea lor cu anumite microorganisme

In natură există un anumit echilibru între plante și animale. Omul, creator și transformator al naturii, intervenind cu îndrăzneală în lumea vegetală și cultivînd plantele utile pentru el, a tulburat acest echilibru și a favorizat înmulțirea dăunătorilor adaptați la plantele cultivate. Cum luptă el împotriva acestor dușmani atît de amenințători prin numărul lor copleșitor, prin viteza cu care se înmulțesc, prin lăcomia cu care devorează recoltele noastre?

Plante care se apără singure...

Bineînțeles că soluția cea mai comodă ar fi crearea unor soiuri de plante invulnerabile față de atacul dăunătorilor. Pe ce cale se poate realiza aceasta? Îmbrăcîndu-le în armuri ca acelea ale cavalerilor medievali?

Și aceasta este una din metode. Ea s-a aplicat în U.R.S.S. pentru crearea prin selecție a unui soi de floarea-soarelui cu denumirea romantică — Floarea-soarelui în armură. Armura este reprezentată aici de un înveliș rezistent cu conținut înalt de carbon cu care sînt acoperite semințele plantei nou create. Astfel ea rezistă la atacul moliei floarei-soarelui ale cărei omizi rod învelișurile semințelor. Alte metode se bazează pe obținerea soiurilor de plante cu conținut de „repelenți" — substanțe care au proprietatea de a respinge unele insecte. Cele care devin sclavii gusturilor și capriciilor lor sînt pierdute! Există dăunători ai cartofului care-și manifestă foarte categoric preferințele atît pentru alimentarea cît și pentru depunerea ouălor. Dacă ei au la dispoziție numai soiuri de cartofi cu conținut de repelenți, preferă să moară de foame decît să se atingă de hrana care le displace.

Selecționatorii sovietici au creat o serie de soiuri de cereale rezistente față de un dușman primejdios — musca suedeză. Acum se lucrează la obținerea viței de vie rezistente la filoxeră, folosindu-se în special soiurile georgiene (Rkațeteli, Mțvani) și românești (Coarna neagră, Coarna albă, Rara albă — Băbească).

Selecționatorii sovietici au creat o serie de soiuri de cereale rezistente față de un dușman primejdios — musca suedeză. Acum se lucrează la obținerea viței de vie rezistente la filoxeră, folosindu-se în special soiurile georgiene (Rkațeteli, Mțvani) și românești (Coarna neagră, Coarna albă, Rara albă — Băbească).

...și plante care atacă

Dacă pentru defensivă plantele se mulțumesc cu „armura", atunci cînd sînt în ofensivă recurg, pentru distrugerea dușmanului, la arma cea mai modernă și mai eficace: — arma chimică. Bineînțeles că le-o furnizăm tot noi, aliații cei mai interesați. Această metodă de luptă se numește „terapia internă a plantei" și ea prezintă atîtea avantaje încît specialiștii o consideră o cotitură mai importantă decît prepararea insecticidelor bine cunoscute din grupa D.D.T.-ului.

Sub ce formă folosesc plantele mijloacele chimice? Dacă stropim planta sau solul cu așa-numitele „insecticide sistemice" aceste preparate pătrund prin frunză sau rădăcină în corpul plantei și se deplasează prin sistemul ei vascular conferindu-i pentru oarecare timp capacitatea de a distruge paraziții care încearcă să-i sugă seva. Dacă supunem acestui tratament semințele plantelor răsărite, devin și ele toxice pentru dăunători.

Ing. Veronica ALEMAN

• *(Continuare în pag. 4-a)*

CRONICA STRĂZII

Psihologia consumatorului

Cred că una din cele mai subtile probleme ale psihologiei e aceea a consumatorului, a clientului adică. Un întreg complex de cauze subiective și obiective îi determină reflexele, îl fac „să se decidă", cînd prezența lui într-un magazin — unde n-a intrat cu un țel precis fixat acasă — e mereu dezorientată de cantitatea și diversitatea mărfurilor, ca o busolă într-un cîmp magnetic.

De la o vreme nu numai rafturile și etalajele încărcate cu cele mai felurite și mai ispititoare produse ale industriei noastre textile, ci și cele ale magazinelor alimentare — pun în „înourcătură" actul de hotărîre a clientului încă în ipostaza de vizitator. Ce să aleagă? Pentru care să opteze? Umblă din stivă în stivă, trece în revistă frontul policrom al pinzeturilor, „metrajelor", își plimbă privirea prin galantarele și pe tejghelele doldora de cutii de conserve, tuburi cu pastă de brînză și carne... A venit să vadă și eventual să cumpere, ar dori cutare lucru, dar îl captivează cel de alături, pipăie un colț de poplină și gustă o fărîmă de telemea, pune să i se deslace nu știu cîte trîmbe de stambă, miroase lădițele cu pește afumat — hm! apetisante, dar prea multe sorturi... sărate — încearcă nenumărate perechi de încălțăminte — îi plac toate, dar marea varietate îl deconcertează.

Abundența, vastitatea magazinelor joacă în psihologia clientului ca un miraj, sînt ca o plimbare nautică într-un peisaj feeric, în care ești să acostezi la debarcader. Mai sînt atîtea colțuri atractive de văzut, atîtea vraje de gustat! Cetățeanul e încă în faza euforică, contemplativă, și aici intervine rolul vînzătorului priceput, acel de a ghida spre o destinație precisă, — în concordanță cu gustul și preferințele practice ale clientului — un itinerar caleidoscopic, întortocheat în propriile sale ițe impalpabile.

Un vechi dicton comercial zice că în orice privitor de vitrină, în orice trecător printr-o stradă cu prăvălii, mișcă un mușteriu eventual. Un vînzător nedibaci e acel ce nu secondează metamorfoza spectatorului în client, care-l părăsește în crisalidă, deși dispune de elemente prielnice transformării. A lăsa un client să plece cu mîna goală — asta nu se cade a se întîmpla astăzi, în comerțul socialist — nu înseamnă neapărat că acesta e capricios. A ști să recomanzi frumos un articol comercial e un meșteșug ce pretinde solicitudine și psiholo-

F. Brunea—FOX

• *(Continuare în pag. 4-a)*

IN CURIND VA APARE

Cum s-a „calculat" era creştină?

Istoria societăţii omeneşti se desfăşoară în timp; evenimentele se produc într-o anumită succesiune, au o durată determinată de limite distincte pe care ştiinţa istorică le redă cu fidelitate folosind unităţile de timp cunoscute — secole, decenii, ani, luni, zile etc. Pentru înţelegerea justă a trecutului omenirii, pentru redarea obiectivă a faptelor, oamenii de ştiinţă precizează întotdeauna încadrarea lor în timp.

Necesitatea calculării, măsurării timpului a fost resimţită de foarte multă vreme ca o condiţie a bunei desfăşurări a agriculturii primitive şi a păstoritului. Cu peste 3000 de ani în urmă, vechii egipteni calculaseră durata anului, fixind-o la 365 de zile — 12 luni a 30 de zile + 5 zile suplimentare. Deoarece mişcarea de revoluţie a pământului (în jurul soarelui) se efectuează în 365 de zile şi 6 ore, calendarul vechilor egipteni necesita modificări. Acestea au fost propuse lui Iulius Caesar de către un astronom din oraşul egiptean Alexandria. Noul sistem adoptat de romani în anul 46 î.e.n., „calendarul iulian", presupunea anii obişnuiţi cu o durată de 365 zile iar din 4 în 4 ani adăuga o a 366-a zi (aşa numiţii ani bisecţi). Acest sistem a dăinuit până în sec. XVI în majoritatea ţărilor europene (în Rusia s-a păstrat până la Marea Revoluţie din Octombrie).

La propunerea astronomului italian, Luigi Lilio, papa Grigore al XIII-lea a constituit o comisie pentru reforma calendarului (anul tropical era cu 11 minute şi 14 secunde mai scurt decît cel din calendarul iulian ceea ce determina avansarea cu o zi a ultimului an, odată la 128 de ani). Astfel, după corectarea acestei diferenţe s-a adoptat în 1582 „calendarul gregorian" cu toate că papa Grigore al XIII-lea n-a adus nici o contribuţie ştiinţifică la crearea lui.

Avînd la îndemînă unităţile de timp amintite, oamenii, din cele mai vechi timpuri, au căutat să stabilească distanţele de timp dintre diferite evenimente, dar nivelul relativ scăzut de cunoştinţe din trecutul îndepărtat nu a permis găsirea şi stabilirea unor criterii veridice pentru numărătoarea anilor. De altfel timpul nu poate fi urmărit şi calculat de la „începutul" său deoarece un astfel de început nu există, existenţa în timp a materiei fiind infinită. Poate fi calculată „vîrsta" planetei noastre, dar şi aceasta cu o foarte mare aproximaţie (circa 3—5 miliarde de ani) sau vîrsta omenirii (circa 1 milion de ani), dar nicidecum „vîrsta" lumii în ansamblul ei care reprezintă o veşnicie. Ştiinţele contemporane, în baza unui uriaş bagaj de dovezi arheologice, paleontologice, etnografice etc., reuşesc (tot cu aproximaţie) să stabilească timpul apariţiei unor fenomene sau procese materiale — naşterea vieţii pe pămînt, naşterea şi dispariţia unor specii de animale şi soiuri de plante, formarea diverselor straturi ale scoarţei pămîntului etc., etc. Dacă aceasta este posibil astăzi, în condiţiile unei puternice dezvoltări a ştiinţelor, era însă cu totul inaccesibilă oamenilor de acum 2—3000 de ani.

Criteriile folosite în acea vreme pentru numărătoarea anilor erau în cele mai multe cazuri fantastice sau cu totul particulare. Adesea vechile popoare numărau anii în funcţie de domnia împăraţilor, regilor; egiptenii, după domnia faraonilor chinezii, după dinastiile lor domnitoare, iar romanii de asemenea („era lui Diocleţian", „a lui Traian"). Vechii greci numărau anii după numărul jocurilor olimpice, care se succedau din 4 în 4 ani. Un sistem asemănător a vrut să-l introducă bizarul împărat roman Nero (întrecerile de cîntăreţi, din 5 în 5 ani — un fel de neroniade). Vechile religii au încercat să învăluie în haina mistică sistemele de numărătoare pentru a da o „istoricitate" conţinutului dogmelor lor de bază. Religia iudaică (şi religia creştină un timp îndelungat) foloseşte de exemplu numărătoarea anilor de la „crearea" lumii.

Dezvoltarea vieţii sociale şi a relaţiilor dintre popoare a pus la ordinea zilei problema stabilirii unui sistem de numărătoare a anilor, valabil pentru toate ţările, prin care să se reglementeze şi unifice prezentarea trecutului omenirii şi a feluritelor aspecte ale convieţuirii sociale. Vechile sisteme nu puteau sluji acestor scopuri, întrucît luau ca puncte de plecare evenimente legate exclusiv de istoria unui popor sau ţări şi care adesea nu corespundeau realităţii, aveau un caracter legendar. Această nevoie imperativă a fost abil folosită de religia creştină care nu a scăpat prilejul să patroneze rezolvarea ei. În sec. IV e.n. creştinismul devenise religie oficială în imperiul roman şi datorită largii răspîndiri a reţelei sale de comunităţi, biserica creştină se pretindea deja drept o organizaţie universală. Sistemul de numărătoare a anilor ce se folosea oficial la Roma era „era lui Diocleţian". Creştinii, nu puteau uita că Diocleţian fusese un aprig prigonitor al lor ceea ce, bineînţeles, nu a putut să nu contribuie la înlocuirea acestui sistem. În afară de aceasta, creştinismul era interesat în stabilirea unui asemenea sistem de numărătoare a anilor care să întărească autoritatea sa, să-i „istoricizeze" începuturile nebuloase ce rezidă în povestirile fantastice ale „sfintelor scripturi". Istoria reală trebuia să se identifice cu istoria creştinismului, să se supună acesteia din urmă, iar pentru aceasta era necesar ca evenimentele istorice să fie axate pe criteriile cronologice ale creştinismului. O nouă eră, *era creştină* — iată ce şi-au propus să realizeze conducătorii creştinismului. Dacă începuturile creştinismului se întemeiază pe mitul lui Hristos, trebuia ca întreaga istorie să înceapă cu acelaşi „eveniment" — aceasta a fost ideea centrală a stabilirii erei „de la Hristos".

Autorul noului sistem a fost un călugăr din Roma, Dionisie cel Mic. Singurele izvoare de „informaţii" pe care le-a folosit Dionisie erau legendele evanghelice, în ciuda numeroaselor confuzii, contradicţii, inexactităţi şi denaturări de fapte istorice pe care le conţin ele şi care nu atestă acestora dreptul de a fi documente „istorice".

Călugărul Dionisie a pornit de la următorul calcul *):

În calendar există două cicluri: 1) la fiecare 28 de ani, datele lunilor cad iarăşi în aceleaşi zile ale săptămînii; 2) la fiecare 19 ani, aceleaşi faze ale lunii cad la aceleaşi date ale lunii. 28x19=532. Deci, la fiecare 532 de ani, aceleaşi faze ale lunii cad în aceleaşi zile ale săptămînii şi aceleaşi faze ale lunii cad în aceleaşi date ale lunii. În vederea „stabilirii" datei naşterii lui Hristos, Dionisie a ales cel mai apropiat an de cînd 25 martie cădea în prima duminică după prima lună plină de primăvară (după echinocţiul de primăvară). Din anul aflat astfel Dionisie a scăzut ciclul de mai sus, de 532 de ani, cînd ziua de 25 martie (cînd după tradiţia creştină „a înviat" Hristos") cade într-o duminică, declarînd că în acel an a fost „răstignit" Hristos. Folosind o referire din evanghelia după Luca despre „viaţa" de 30 de ani a lui Hristos, Dionisie mai scade 30 de ani — durata „vieţii" acestuia — şi a stabilit astfel anul „naşterii" miticului fiu al lui dumnezeu pe care-l declară anul I al erei „creştine".

După cum vedem calculul este arbitrar şi nu-şi găseşte nici o confirmare în documentele istorice. Informaţiile folosite de Dionisie sînt întemeiate pe izvoare fantastice, legende create treptat de imaginaţia adepţilor religiei.

T. AURELIAN

*) Vezi mai amănuntit în broşura „De vorbă cu credincioşii", Bucureşti 1960 pg. 68—69.

Oameni şi spectacole

(Urmare din pag. 1-a)

amatoare. Sinceritatea cu care îşi rosteşte replica, firescul mişcării, totul este la ea adevărat şi de aceea emoţionant cum e de altfel tot spectacolul celor de la „Ilie Pintilie" în care copiii Elenei Chiriac sînt prezenţi la apel, iată Gheorghe şi Ani Chiriac sînt gemeni, amîndoi muncitori şi joacă în „Tinereţea părinţilor" unul pe Fedia, cealaltă pe Daşa. Şi în sfîrşit familia mai numără şi pe Cornel Chiriac, şi el prezent în distribuţia spectacolului.

Cînd după ultima cădere de cortină ne-am dus s-o căutăm pe Elena Chiriac, am găsit-o primind felicitările artiştilor amatori din alte regiuni şi ale unor spectatori necunoscuţi din Capitală. Cu simplitatea omului care nu şi-a făcut decît datoria, mulţumea tuturor. „Sînt obosită, ne-a mărturisit ea. Rolul e greu şi eu sînt bătrînă. Dar tot îmi place să joc. Simt atunci cum inimile a sute de oameni, care mă urmăresc din sală, bat alături de inima mea. Şi apoi ce bucurie mai mare decît să le poţi face o bucurie tovarăşilor de muncă? De aceea am şi intrat în echipă, eu şi copiii mei. Pentru bucuria marei noastre familii de muncitori".

Vasile Mogîlă

are, după o primă a sa mărturisire, 14 ani. După o a doua „nu chiar paisprezece, ci treisprezece şi jumătate". Şi după o clipă de gîndire „adică tot aproape paisprezece". Cîteva clipe după aceste încercări de a fi „mai mare", băieţanul din Poduri-Moineşti stă în faţa cortinei şi-şi spune monologul „Cum a scăpat Grigore de sărăcie", monolog ai cărui autori au rămas necunoscuţi pînă astăzi, aşa cum au rămas autorii nenumăratelor cîntece şi snoave din folclorul nostru vechi şi actual. Aşadar „badea Gore" cum îi spune Vasile, a vieţuit îndelung cu sărăcia aşezată ca în poveştile străbune pe vatră. Şi nu i-a intrat belşugul în casă, spune fecioraşul din Regiunea Bacău, decît atunci cînd a intrat în colectivă. Spectatorii rîd de hazul spontan al fecioraşului, aplaudă şi rîd iar, dar Vasile Mogîlă nu-şi pierde cumpătul. Parcă de cînd se ştie a stat tot acolo în faţa cortinei unelia din cele mai mari săli de teatru din capitala ţării. Nu-şi pierde cumpătul şi deapănă în versuri, mai departe, povestea lui „badea Gore". De abia cînd a terminat şi a privit în sală, şi-a dat seama unde se află. A priceput chiar că aplaudele şi strigătele de „bravo!" erau pentru el. Şi s-a ruşinat. S-a roşit pînă în vîrful urechilor ca în faţa tablei cînd a greşit calculul unei probleme, a făcut o plecăciune adîncă, fluturîndu-şi poalele cămeşuicii înflorate şi a fugit. Zadarnic l-a chemat publicul la rampă. Vasile Mogîlă n-a mai venit. În culise, inimioara lui cea mică, de treisprezece ani şi jumătate, se bătea ca o pasăre speriată şi totuşi veselă.

Şi cei din Tîrgovişte

au venit la finală. Cu un montaj-literar artistic realizat după poemul „Surîsul Hiroşimei" de Eugen Jebeleanu. „Am vrut să înscenăm versul, să-l dramatizăm, prezentîndu-l într-un mod cît mai expresiv cu putinţă, spunea directorul Casei raionale de cultură din Tîrgovişte, Gheorghe Popescu. Am vrut să dăm conţinutului de idei al versurilor posibilităţi sporite de punere în valoare înlesnindu-le astfel accesibilitatea către marile mase de spectatori."

Şi într-adevăr chemarea vibrantă la lupta împotriva unui nou război, la vigilenţa popoarelor, a lui Eugen Jebeleanu a căpătat în montajul interpretat de muncitorii şi intelectualii din Tîrgovişte un nou relief, relieful cuvintelor rostite cu convingere, cu pasiune, cu înflăcărare. Versurile poetului au trecut cu ajutorul celor douăzeci de recitatori rampa, s-au înfipt adînc în sufletele oamenilor, ca un ecou de o arzătoare actualitate a apelului înflăcărat al miloanelor de comunişti ai lumii, adresat popoarelor pămîntului...

*

Astăzi, cînd apar aceste rînduri, se încheie finala şi odată cu ea şi Festivalul bienal de teatru de amatori „I. L. Caragiale" care a ţinut aproape un an. Se încheie însă nu numai un Festival, ci şi o etapă importantă a mişcării noastre artistice de amatori. Peste doi ani ne vom întîlni din nou cu artiştii amatori de azi. Şi cu cei de mîine. Pentru că teatrul de amatori creşte şi întreaga ţară, ca voinicul din poveste, într-o zi cît într-o lună, într-o lună cît într-un an. Şi e un voinic frumos şi sănătos pe care abia de aci înainte îl aşteaptă fapte mari. Iar noi nu-i putem ura decît „succes!" în creaţia lui.

Mariana PÎRVULESCU

ENCICLOPEDIA „MAGAZIN"

George Ştefănescu

Printre muzicienii de frunte ai noştri, un loc important îl ocupă şi George Ştefănescu.

La opt ani era un mic pianist virtuos. După terminarea cu succes a studiilor liceale şi a conservatorului la Bucureşti, ca elev al lui Wachman, pleacă la Paris.

Spiritul tînărului Ştefănescu s-a pătruns de atmosfera muzicală a capitalei franceze, dar s-a mai pătruns şi de spiritul revoluţionar al poporului francez, revărsat pe străzile Parisului în vremea Comunei. Libertatea şi dreptatea pe care poporul o cerea cu toată ardoarea, l-au făcut pe George Ştefănescu să înţeleagă că şi muzica este un instrument de luptă şi de manifestare patriotică.

Personalitatea lui George Ştefănescu acoperă mai mult de jumătate de veac începînd de la anul întoarcerii lui din Paris 1871 pînă după primul război mondial. Cine consultă cronica timpului, constată că numele lui e legat de toate manifestările noastre muzicale în toate cele trei aspecte: compozitor, profesor şi întemeietor de operă.

Ca profesor de canto, el a ridicat lirica română la un renume european. Timp de patruzeci de ani a scos patruzeci de generaţii de absolvenţi, unii dintre ei ducînd faima cîntecului românesc peste hotarele ţării ca Haricleea Darclee, Teodorini, Gabrielescu, Popovici-Beyreut, Teodorescu, Cairetti.

În vederea creării cîntăreţilor unei viitoare opere române, el a pornit la reorganizarea conservatorului. Spiritul dîrz al lui George Ştefănescu şi apriga dorinţă de a crea o instituţie de cultură românească l-au făcut să nu demobilizeze în faţa greutăţilor.

În vederea unui studiu temeinic al interpretării vocale, George Ştefănescu a primenit repertoriul învechit al conservatorului. În acest scop a compus lieduri pe textele poeţilor noştri Eminescu, Alecsandri şi alţii. Aceste cîntece au intrat în circulaţia publicului fiind cunoscute şi astăzi.

Tot în vederea perfecţionării şcoalei de cînt George Ştefănescu a scris unele tratate de muzică care se ocupă de mecanismul vocal, de stil şi interpretare.

Paralel cu activitatea de profesor de cînt şi de creator de cîntăreţi de operă în vederea realizării visului său, Opera română George Ştefănescu a fost timp de 16 ani compozitorul Teatrului Naţional şi director orchestrei Teatrului Naţional. Repertoriul Teatrului Naţional era compus mai mult din vodeviluri străine. Din acelaş spirit patriotic, George Ştefănescu începe să lupte pentru producţia autohtonă.

George Ştefănescu a satirizat moravurile burgheze în operetа „Sosiul bărbaţilor", în poemul vocal „Visul sclavului".

Acest om tăcut, extrem de modest, împovărat de o familie compusă din şapte copii, de a căror educaţie se ocupa cu multă grijă, avînd umerii împovăraţi de activitatea neîntreruptă şi plină de elan atît în conservator, cît şi la Teatrul Naţional, şi-a luat asupră-şi sarcina creării întîiului teatru de muzică la noi, cîntat în românеşte de către cîntăreţi români.

Prima încercare de reprezentare a unei opere complete, cîntate în limba română, a văzut lumina rampei în 1885.

Din 1885 pînă la 1902 — George Ştefănescu dă o luptă dramatică cu guvernul, pentru sprijinirea Operei române, pentru votarea unei subvenţii. El şi-a pus pana în slujba acestui act patriotic, socotind-o armă de luptă, la fel cu muzica. A scris memorii, interpelări, articole, în care îşi arată indignarea faţă de nepăsarea autorităţilor, care nu sprijină o instituţie cu caracter naţional.

Drept răspuns la acestea, guvernul votează o subvenţie de optzeci de mii lei... pentru o trupă italiană.

Copleşit de greutăţi, mai încearcă o formaţie de operă şi operete. Publicul primeşte cu căldură aceste manifestări ale lui George Ştefănescu, dar compozitorul bătrîn, bolnav şi dezamăgit nu mai poate duce în spate noua formaţie, care se desfiinţează.

*

Am poposit în vara aceasta în satul Căpăţîneni şi am păşit pragul casei, în care compozitorul George Ştefănescu a trăit, a lucrat şi a visat.

Am vizitat Salonul unde îşi aducea Ştefănescu elevii, lucrînd zi şi noapte, pregătindu-i pentru realizarea visului său — Opera Română... Pe canapeaua de acolo a şezut Caragiale, în fotoliul de dincolo — Băjenaru, Gabrielescu, Popovici-Beyreut sau Cairetti. Deasupra pianului se află masca lui Ştefănescu. Pe pian, mulajul mîinii lui, în care parcă mai tremură o vibrare. În colţul pianului lemnul a păstrat urmele coatelor lui Ştefănescu care compunea, sprijinindu-se în ele, stînd în picioare. Pe pereţi afişe ale vremii. Pe o masă, vioara lui Ştefănescu construită de luthierul vienez Gabriel Lemboc la 1857.

De sub colbul trecutului, regimul nostru a scos la iveală personalitatea lui George Ştefănescu, unul din ziditorii culturii noastre dat uitării de regimul burghezo-moşieresc. George Ştefănescu se bucură de binemeritata preţuire, iar opera sa este aşezată cu cinste alături de ale altor mari muzicieni români.

Ioana POSTELNICU

Elina Bistriţkaia

Tînăra actriţă Elina Bistriţkaia este una dintre cele mai plăcute şi interesante apariţii feminine ale cinematografiei sovietice.

Atracţia pentru teatru a fost puternică încă din copilărie. Ea s-a înscris la Institutul de teatru din Kiev. După absolvire e angajată la teatrul dramatic din Vilnius şi aleasă în acelaş timp să joace — roluri episodice — în două filme mai puţin cunoscute la noi. Expresivitatea, jocul nuanţat al talentatei începătoare o fac să fie remarcată de criticii cinematografiei şi îndeosebi de realizatorul Friedrich Ermler care-i încredinţează — în 1955 — rolul principal din filmul său „Poveste neterminată". Marele succes obţinut de acest film a însemnat şi certificarea talentului dramatic al Elinei Bistriţkaia. De-acum înainte putea spera la rolul pe care-l visa încă din institut şi anume cel al Axiniei din „Pe Donul liniştit". Visul i se împlineşte un an mai tîrziu cînd regizorul Serghei Gherasimov o alege pentru rolul acesta în filmul ce-l realiza după romanul lui Şolohov.

În celălalt film, „Voluntarii", turnat ulterior, Bistriţkaia interpretează un rol cu totul diferit decît cele de pînă acum şi anume cel al unei comsomoliste energice din anii 1930.

Acum de curînd Bistriţkaia a terminat turnarea filmului „Amintire din Rusia" realizat de Grigori Alexandrov, în care interpretează rolul falsei contese italiene Pandora Montezi.

Bistriţkaia n-a părăsit în toţi anii aceştia scena pe care a îndrăgit-o la fel de mult ca şi înainte de a ajunge actriţă de cinema. Ea joacă la Teatrul Mic din Moscova unde în stagiunea trecută a repurtat un mare succes cu interpretarea dată de ea lady-ei Windermere din piesa cu acelaş titlu al lui Oscar Wilde.

În acelaş timp actriţa depune o neobosită activitate socială în cadrul asociaţiei U.R.S.S—Franţa în conducerea căreia se află precum şi în cadrul Comitetului pentru apărarea păcii din U.R.S.S.

Bistriţkaia a călătorit mult. Peste tot unde a fost: Franţa, Italia, Finlanda, S.U.A., Cehoslovacia etc., ea a căutat să lege cît mai multe prietenii.

„Cîte întîlniri emoţionante, surîsuri amicale, strîngeri cordiale de mîini îmi revin în memorie ori de cîte ori recitesc scrisorile prietenilor mei de peste hotare" povesteşte mereu emoţionată Bistriţkaia.

Aceasta este încă o dovadă a sensibilităţii şi căldurii sufleteşti a acestei minunate actriţe atît de îndrăgostită de viaţă, de oameni şi de arta ei.

I. B.

Colecţiile de artă de la Dresda

Colecţiile de artă ale muzeului din Dresda, care se bucură de multă vreme de faimă mondială, şi-au sărbătorit de curînd împlinirea a 400 ani de existenţă. Sub lozinca „De la Kunstkammer (camera de artă) principiară la aşezămintele culturale ale poporului", sărbătorirea celor 400 ani de existenţă s-a desfăşurat în R. D. Germană sub semnul avîntului cultural al primului stat german muncitoresc-ţărănesc şi al indisolubilei prietenii germano-sovietice. Într-adevăr, fără măreaţa faptă a poporului sovietic, care a salvat de la pieire comorile de artă ale culturii mondiale aflate la Dresda, aceste colecţii nu şi-ar fi sărbătorit cei 400 de ani de existenţă.

Nucleul tuturor colecţiilor de artă de la Dresda este Camera de artă, întemeiată în 1560. Aici erau cuprinse curiozităţi şi rarităţi, obiecte de artizanat, colecţionate în decursul vremurilor.

În primele decenii ale secolului al XVIII-lea, „Camera de artă de la Dresda" a fost lichidată ca mijloc de reprezentare a principilor, iar din efectivul său cît şi din efectivele celorlalte camere de artă ale curţilor principiare, au luat fiinţă colecţiile de artă de la Dresda.

Anul înfiinţării Galeriilor de tablouri este 1722, cînd toate tablourile valoroase aflate în Camera de artă, în castele şi biserici au fost cuprinse într-o colecţie de artă de sine stătătoare. Cam în acelaşi timp, au fost înfiinţate şi cabinetul de gravuri, de numismatică, colecţia de porţelanuri şi de sculpturi.

Galeria de tablouri de la Dresda se numără printre cele mai importante muzee de artă din lume. Ea este compusă din capodopere ale pictorilor italieni, printre care „Madona Sixtină" de Raffael, „Banul lui Iuda" de Tizian, tablouri de Giorgione, Veronese, Corregio, Tintoretto şi alţii. La fel de bogată şi de mare preţ este şi colecţia de pictură olandeză şi flamandă, care cuprinde opere de Rubens, Rembrandt, van Dyck, Vermeer van Delft şi ale miniaturiştilor olandezi.

Cabinetul de gravuri conţine peste 400.000 gravuri în lemn, litografii, gravuri cu aqua forte, ilustraţii de cărţi. Partea cea mai importantă a colecţiei de sculpturi o constituie sculpturile greceşti şi romane dinaintea erei noastre.

Cabinetul numismatic din Dresda este cea mai veche colecţie de acest gen, cuprinzînd monede germane, europene şi ale altor ţări, monede din porţelan şi hîrtie. Unică în lume este „Grünes Gewölbe" (Bolta verde), care, după Galeria de tablouri, se bucură de cea mai mare afluenţă de vizitatori. În afară de visteria curţii Saxone, sînt păstrate aici capodopere ale maeştrilor giuvaergii din Augsburg, Nürnberg şi Dresda din secolele XVI-XVIII.

Mic dicţionar de expresii celebre

EX CATHEDRA, adică „de pe catedră, de pe scaun". Aceste cuvinte latine au servit la început pentru a caracteriza hotărîrile papilor în materie de dogmă şi disciplină, hotărîri care erau date „ex. cathedra" fără drept de apel, de pe tronul pontifical.

De aici expresia s-a extins, mai ales în ironie, la adresa celor ce vorbesc în mod pedant, cu pretenţii de erudiţie, socotindu-se infailibili în tot ceea ce spun.

În acest sens, artista poporului Lucia Sturdza Bulandra, vorbind în „Amintirile" ei despre seminariile teatrale de altădată, scrie: „Acele seminarii se desfăşurau ex cathedra, erau prea savante"...

CLAUDITE JAM RIVOS („Închideţi riurile")... Sînt cuvintele cu care începe ultimul vers al unui vestit poem pastoral (numit „egloga") al lui Virgiliu. Versul în întregimea lui sună astfel: Claudite jam rivos, pueri; sat prata biberunt (Închideţi — adică, stăviliţi — sclavilor, riurile; cîmpiile au băut deajuns!) Dar în vorbire sau în scris, ca expresie, se citează numai primele trei cuvinte în sensul de: Deajuns! Gata! Destul! şi se foloseşte spre a cere să se pună capăt unei prea lungi discuţii, polemici, sau unor citaţe, unui şir de extrase, etc.

I. FLAVIUS şi I. BERG

MAMA POETULUI

Mama lui Serghei Esenin

...Fie-ţi deci neliniştea uitată,
Nu-mi mai duce dorul ne-ncetat".

Cei care preţuiesc lirica lui Serghei Esenin au recunoscut desigur accentele duioase cu care poetul s-a adresat mamei iubite în cunoscuta „Scrisoare mamei". Publicăm mai jos o însemnare a publicistului sovietic Al. Less, apărută nu demult în revista „Ogoniok". Autorul acestei însemnări a avut prilejul s-o cunoască pe aceea căreia îi sînt închinate versurile: mama poetului.

„Cu cîţiva ani în urmă, strîngînd material despre Serghei Esenin, am vizitat locurile natale ale poetului, satul Konstantinovo (din ţinutul Riazan). E o seară tîrzie de iunie. În sat era întuneric şi linişte. Nici zvon de armonică, nici cîntece, nici lumină la ferestri... De pe Oka, care mai păstra pe luciul ei umbrele amurgului, adia o boare răcoroasă. Am intrat în casa Eseninilor. Aici, totul îl aminteşte pe poet. Numeroasele fotografii, volumaşele în coperţi multicolore, cu stihurile poetului, aşezate în rafturi, ca şi întreaga ambianţă simplă a casei ţărăneşti.

Am fost poftiţi să rămînem peste noapte. A doua zi am cunoscut-o pe Tatiana Feodorovna, mama poetului. A ieşit tăcută din odaia ei, a dat bineţe cu o uşoară înclinare a capului. I-am privit cu emoţie chipul: aşadar, iată cum arată ea. Această simplă, tăcută femeie rusă, cu mîini bătătorite, mîini de ţărancă, care l-a dăruit lumii pe Serghei Esenin. Ochii ei sînt albaştri, ochi albaştri şi străluciţi cum îi avea poetul.

Tatiana Feodorovna s-a aşezat la fereastră şi a privit depărtările largi dincolo de Oka. A privit plopul zvelt, argintiu, pe care l-a plantat cîndva poetul. În acest loc şedea Esenin, atunci cînd venea în vizită, contemplînd la fel zările, întinderile iubite, cerul Riazanului, scump inimii sale. În aceste clipe mi s-a părut că ea nu încetează să-l aştepte pe fiul ei, aşa cum numai mamele ştiu să aştepte...

În curte se aud glasuri. Au venit pionierii din satul vecin şi vor să vadă căsuţa în care a trăit Serghei Esenin. Tatiana Feodorovna iese din casă, cu un zîmbet blajin şi fericit, îi invită pe musafiri cu capete bătane şi ochi albaştri în grădina, pe potecile cărora alerga cîndva, desculţ, Serioja al ei".

Noutăţi... din lumea păsărilor

Muzeul regional din Oradea organizează o expoziţie originală atît prin tematică cît şi prin obiectele expuse. Într-adevăr, în cadrul acestei expoziţii se poate vedea o colecţie foarte rară de ouă (în total 16.000) una din cele mai bogate de acest fel din Europa, — numeroase păsări din întreaga lume, cu cuiburile lor, fragmente de ouă găsite cu prilejul săpăturilor arheologice, obiecte şi imagini din cultul păsărilor la unele popoare din antichitate etc. Tema introductivă a expoziţiei este legătura omului din cele mai vechi timpuri cu lumea păsărilor.

Oul uriaş şi oul... cărbune

Prima cunoştinţă cu numeroasele curiozităţi oologice am făcut-o cu un adevărat uriaş — oul păsării Epiornis — care are 30 cm. lungime şi 40 cm. diametru. Alături de el am văzut o bucată de cărbune de forma unei nuci de cocos — oul păsării Emu din Australia. Ouă ale păsărilor din familia struţilor, casuarilor din Noua Guinee, de acvilă din Himalaia, de zăgan bărbos (un exemplar foarte rar despre care se crede că ar mai exista prin Munţii Retezat), de păsări cîntătoare din Australia, ouă ale diferitelor specii de raţe din Asia centrală şi Siberia, precum şi ouă de porumbei din insula Java fac parte din colecţia amintită. În total sînt expuse ouăle a 600—700 specii, iar din fauna păsărească a ţării noastre cca 80 la sută din ouăle celor 300 de feluri de păsări.

Ouăle pestriţe pe care le vedem prezintă şi ele o anumită curiozitate. În formă de pară, ele se învîrtesc ca un titirez în scobiturile stîncilor şi niciodată nu se sparg, niciodată nu cad de acolo, oricît de puternic este vîntul. Ele aparţin unor păsări de mare din Peninsula Scandinavică, păsări asemănătoare pescăruşului nostru.

16.000 de fişe

Fiecare din cele 16.000 de ouă are o fişă pe care sînt notate specia, dimensiunile, data culegerii, locul şi persoana care l-a găsit. Aceste date sînt de altfel înscrise şi pe fiecare ou. Modul de păstrare a ouălor este şi el interesant. Neputînd fi ţinute în starea în care se găsesc, ouăle sînt supuse preparaţiei. Coaja le este perforată scoţîndu-se gălbenuşul cu ajutorul unei siringi şi după aceea introducîndu-se apă în locul lui. După ce coaja este bine spălată, apa este scoasă cu o mică pompă, iar coaja se usucă. Ouăle mici sînt ţinute în vată în eprubete speciale, iar cele mai mari în lăzi speciale sau sertare.

Mumia de pasăre

Cercetările arheologice au dovedit că omul din timpuri preistorice folosea drept hrană ouăle de pasăre. Mărturie sînt cojile de ouă de gîscă sălbatică din epoca neolitică — epoca pietrei lustruite — găsite la Valea lui Mihai, precum şi faptul că în numeroase morminte din antichitate s-au găsit coji de ouă (la Mangalia, Constanţa etc.).

La vechii egipteni exista cultul păsărilor şi în legătură cu acest cult mu-

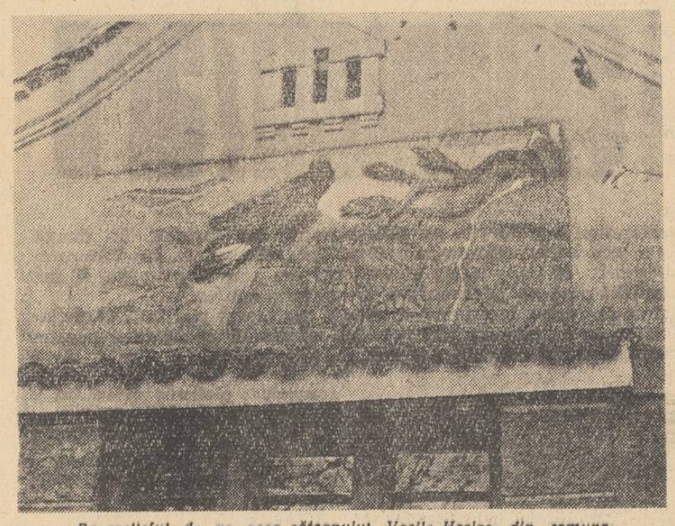

Basorelieful de pe casa săteanului Vasile Herlaş din comuna Tulcea, Raionul Salonta

zeul are un obiect extrem de rar: o mumie de pasăre din sec IV, adusă de la Cairo şi care reprezintă pasărea sfîntă a lui Horus — vinderelul sau şoimul pitic.

Păsările în arta populară

De la reproducerile din pictura egipteană antică cu adăpători pentru păsările sacre vînd dedesubt o explicaţie scrisă cu hieroglife, pînă la motivele populare cu păsări executate în 1888 de un maistru olar din Oradea pe o tavă pictată, precum şi 70 de ouă pictate colecţionate din zona Beiuş-Vaşcău toate sînt expuse în expoziţia amintită.

Interesant este faptul că mulţi ţărani din regiune îndrăgesc aşa de mult păsările încît şi-au zugrăvit pe casele noi pe care şi le-au construit basorelifuri cu chipuri de diverse păsări.

Asemenea basorelifuri pot fi văzute în satul Tulca din Raionul Salonta. Astfel, pe casa lui Gheorghe Crişan basorelieful reprezintă un cuib de berze, ornamentaţie sculptată la 21 iulie 1958 de zidarul Gheorghe Poinar, din acelaş sat. Pe strada principală a satului, la nr. 79, la casa lui Vasile Herlaş, feciorul său Ioan Herlaş împreună cu zidarul Dumitru Crăciun au construit un basorelief reprezentînd o specie de acvilă. Pe o altă casă, se vede un fazan, iar în satul Lugaşul de Jos din Raionul Aleşd o casă şi poarta casei sînt ornamentate cu porumbei.

S. SĂVEANU

Sticlă şi automatizare

(Urmare din pag. 1-a)

tul fiecărui aparat în parte; aici s-a născut de la o zi la alta sensul adînc al sugestivului „fabrica noastră", spus cu fală.

În ziua de 2 decembrie, la orele 14 fix, s-a aprins focul în cuptorul numărul 3. A fost eveniment mare. Toată lumea se adunase cerc în jurul cuptorului; mulţi se suiseră pe platformă şi se uitau în tăcere la flăcările suple — albastre-violet — de gaz metan. Privirea oamenilor s-a plimbat şi-atunci de zeci de ori peste maşinile din hală. Şi-n gînd a fost repetată — a cîta oară? — lecţia învăţată temeinic: „va să zică de la cuptor, pasta incandescentă intră în „feederul" care o împarte cu picătura la maşina automată de fasonare. Automat la recoacere, automat la încărcare"...

Cînd grupul din jurul cuptorului s-a împrăştiat, maistrul Vasile Drăghici şi-a trecut degetele în chip de mîngîiere peste o cutie mare, netedă, unul din aparatele cele mai de preţ din fabrică.

— Asta e instalaţia automată de reglare a nivelului sticlei topite în maşina de dozat picăturile. Funcţionează pe principiul izotopilor radioactivi... Dacă stau bine să mă gîndesc, singura operaţie manuală va fi sortarea buteliilor şi a borcanelor. Poate-i dăm noi de capăt şi problemei ăsteia, dacă nu altfel, cu ajutorul creierului electronic. Ce zici tovarăşe inginer?

Inginerul electrotehnician Victor Wagner a absolvit facultatea în 1959 şi şi-a făcut debutul în muncă aici în fabrica asta ultramodernă. Pare mai tînăr decît e, aproape copil şi surîde cu sfială înroşindu-se ca o fată mare. În ciuda acestei stîngăcii aparente, are o tenacitate şi o putere de muncă inepuizabilă. Trece de mult ora prînzului, dar el uită să se ducă la cantină. Mănîncă apoi la ultima masă şi se întoarce iar în fabrică. După amiaza are o treabă care implică cea mai grea dintre răspunderi: îi pregăteşte pe tineri, viitori minuitori ai butoanelor din „camera automată". Aşa i-au zis cu îndreptăţită mîndrie — poate Iuliu Vegmet, poate Nicolae Răcătău — încăperii ce adăposteşte pupitrele şi tablourile de comandă şi control automat al tuturor mişcărilor din turnul de amestec. Acest aşazis turn este de fapt o fabrică în toată legea. Aici au fost înlocuite sitele manuale la care se cernea nisipul stîrnind praf des şi înecăcios; căratul sacilor cu spinarea e înlocuit de cîntarele automate; la fel şi descărcatul din vagoane la depozit. Şi ochii atenţi ai beculeţelor roşii, galbene, verzi, urmăresc totul cu grijă: cum alunecă prin mănunchiul de conducte nisipul, soda, dolomitul..., cum se întîlnesc şi curg în buncherele pîntecoase şi-apoi cum se grăbesc mărunt pe bandă la amestecătoare şi — mai departe prin pasarela înclinată, lungă de aproape 100 de metri — în gurile flămînde ale cuptoarelor încinse. Deocamdată procesul e aproape imaginar — probele abia au început. Dar explicaţiile lui Gh. Marinescu, şi el fost sticlar la Azuga, or! ale tînărului inginer termoelectrician Septimiu Barna — tot absolvent din 1959 — sînt atît de elocvente şi atît de pline de însufleţire, încît vezi totul aievea.

Sticlă şi automatizare, erau cu ani în urmă două noţiuni care nu se puteau concepe alături.

Şi totuşi, iată, de aici de la fabrica nouă din Sighişoara vor porni zilnic 17 vagoane cu sticlă: butelii verzi sau transparente pentru bere blondă sau brună, ori cu inscripţie — executată tot mecanic — din lac colorat: „Vin de Tîrnave", „Vin de Odobeşti", de Panciu... E un lucru nou în ţară la noi. Inscripţia nu va dispare la spălare, cum se întîmplă cu etichetele de hîrtie. Ea va duce departe, deopotrivă, faima vinurilor noastre ca şi a celor care au fabricat ambalajul de sticlă.

Sticlarii au învăţat o meserie nouă. Minuirea cu cea mai înaltă artă şi precizie a maşinilor complicate care de vin docile şi ascultătoare sub mîna lor.

La începutul anului care vine, această fabrică va însemna, o dată cu primele vagoane încărcate plecînd de pe linia de garaj, o pagină mai mult în istoria nouă a industriei româneşti, scrisă de cei care făuresc socialismul.

Viorica CIORBAGIU

Pacea — o mare forţă de atracţie

(Urmare din pag. 1-a)

ale imperialiştilor, — nu pot fi acceptate de popoare.

**Cîmpul de atracţie al grupur

SPORT

Istoricul fotbalului

în cuvinte și imagini

In Irlanda, poeme din secolele XVII și XVIII descriau meciuri de fotbal sau erau închinate unor fotbaliști. Marele scriitor Walter Scott a fost și el un pasionat al fotbalului. În decembrie 1815 el a organizat o partidă de fotbal între o echipă selecționată de el și alta a unui conte. Terenul de joc avea o așezare pitorească. Jucătorii au fost văzuți cum se

stringeau pe vîlcele, purtînd steaguri care fluturau în vînt și cîntînd din fluiere. Jocul s-a terminat fără să se fi marcat vreun gol. Aceasta însă și pentru că atunci cînd, la un moment dat, unul dintre jucătorii echipei lui Walter Scott a apucat mingea și a alergat spre poarta adversă un om călare i-a ajuns calea și l-a trîntit. Călărețul abia a scăpat cu viață din mîinile susținătorilor echipei lui Valter Scott.

În Irlanda a existat foarte multă vreme — pînă aproape de zilele noastre — un „fel" de fotbal, inventat de irlandezi și pe care l-au denumit „galic". Se juca cu cîte 15

jucători de echipă, iar mingea putea fi lovită și cu pumnul. Aruncarea mingii peste bara porții aducea un punct, în timp ce pentru introducerea mingii în poartă se acordau 3 puncte.

În secolul al XVIII-lea școlarii englezi au inventat driblingul în fotbal. Ei jucau fotbal, în majoritatea cazurilor, pe terenurile pietruite din curțile școlilor. În aceste con-

diții jocul fiind practicat foarte violent, o căzătură era periculoasă. Ceea ce a făcut ca jocul violent la om, de intercepție, să fie înlocuit cu un altul în care principalul rol era rezervat driblingului.

Tot școlarii au separat fotbalul de rugbi. Aceasta a pornit de la „Rugby-Scholl". În 1823, regulile de joc nu admiteau ca jucătorii de fotbal să alerge cu mingea în mînă. Aveau voie să prindă mingea cu mina, nu însă să și fugă cu ea. Într-un meci, un băiat,

William Webb Ellis, prinzînd mingea n-a tras la poartă, ci a luat-o la fugă cu ea. Maniera aceasta de joc n-a fost acceptată de la început, dar treptat s-a înpămîntenit și după aproape 20 de ani s-a admis oficial alergarea cu mingea în mînă. Acesta a fost rugbiul, care din acel moment a existat oficial.

Și alte școli au emis reguli de joc. La Eton, de pildă, (în 1843) se considera drept regulamentară oprirea mingii cu mina, însă nu prinderea, aruncarea sau lovirea ei. Nu se

admitea înlocuirea jucătorilor răniți. Tot aici au apărut începuturile aplicării regulilor de ofsaid pentru că se pretindea că un jucător n-are voie să lovească mingea decît dacă are mai mult de trei jucători adverși în fața lui.

Text: Ion BOCIOACĂ
Desene: Gh. CHIRIAC

(Va urma)

PUNCTE DE VEDERE

ELOGII ȘI REZERVE

La ora cînd scriu aceste rînduri nu se cunoaște încă numele noului campion al țării la șah, întrucît ultima rundă coincide cu ziua de apariție a „Magazinului". Dar indiferent de rezultatul final, un lucru e cert: ediția 1960 a consacrat un talent de mare clasă, în persoana tînărului Florin Gheorghiu. Debutul său în finala competiției uimește pe specialiști ca și pe simplii amatori, atît prin procentajul înregistrat — aproape 75 la sută! — cît, mai ales, prin aerul de facilitate care acompaniază d-a capo al fine această performanță fără precedent. Din 16 partide jucate pînă azi (joi, n.b.) Gheorghiu a cîștigat opt, remizînd șapte și pierzînd una singură, iar în cel puțin 3 dintre egalități, el a făcut cadou cîte o jumătate de punct absolut gratuit. Cu această zestre în plus, elevul din Ploiești ar fi fost campion republican încă de pe acum, cu două runde înainte de sfîrșit! De altfel, nu o singură dată, am avut impresia urmărindu-l la masa de joc, că se amuză copilărește creînd complicații peste complicații nu numai adversarilor, ci, uneori, chiar lui însuși — ajungînd, dacă se poate spune așa, să se dribleze singur, ca Ozon.

Ce-i drept — „On n'est pas sérieux, quand on a dix-sept ans..." — dar un șahist e obligat să ia lucrurile ceva mai în serios, chiar dacă n-a atins încă vîrsta evocată, cu un zîmbet complice, de Rimbaud...

Într-adevăr, „eroul" nostru n-a împlinit 17 ani, ceea ce nu-l împiedică să surclaseze pe mulți maeștri ai nobilului joc, dar nici nu justifică răsfățul, superioritatea, blazarea pe care le afișează adesea. Între noi fie vorba, dacă în șah nu-i niciodată prea tîrziu ca să cedezi, pentru asemenea deprinderi e totdeauna prea devreme! Autoadmirația, mulțumirea de sine, reprezintă un pericol mortal pentru talentul autentic. Ar fi regretabil ca Gheorghiu să urmeze exemplul lui Matefanu, de la Știința Cluj, care a ajuns să răspundă cînd i se reproșează deficiențele de pregătire: „Mie trebuie să-mi mulțumiți că ies pe teren!" (un mic Di Ștefano, ce părere aveți?) în loc să-și aleagă drept modele etice figurile unor tineri campioni de autoritate mondială, ca Iolanda Balaș sau Mihail Tal.

Personal, m-am cam întristat văzîndu-l pe proaspătul fruntaș al șahului românesc, principal candidat la titlul de campion, cum intră în poziție pierdută, după numai 16 mutări, în partida cu penultimul clasat — Georgescu — pe care, evident, considera că-l are „în buzunar".

Am regretat de asemenea eclipsa de formă a lui Bălănel — pare-se, nu în cea mai bună condiție fizică — startul inexplicabil al lui Ciocîltea (asta, în atletism, se cheamă *a rămîne în gropi...*) declinul continuu și inexplicabil al doctorului Trolanescu, declin pe care numai selecționerii echipei olimpice se pare că nu l-au înregistrat la timp.

O subliniere specială pentru eforturile lui Szabo, Mititelu și Soos, partida dintre ultimii doi fiind probabil cea mai spectaculoasă din întregul turneu.

Și o nedumerire: de ce neglijează majoritatea presei centrale o competiție de însemnătatea campionatului republican de șah? Să fie oare atît de complicată înregistrarea rezultatelor tehnice, dacă la comentarii, precum se vede, nu mai putem spera?

Dan DEȘLIU

Varietăți • Varietăți • Varietăți

Un raid temerar

În anul 1844, poetul Alexandru Macedonschi a făcut, în tovărășia ziaristului C. Cantilie, un raid ciclist pe ruta București-Brașov-București, în trei zile. Desigur, un adevărat „tur de forță", o mare performanță pentru acea vreme (drumuri anevoioase și bicicletele care cîntăreau circa 30 kg.).

De notat că acest raid temerar s-a desfășurat în luna noiembrie și cei doi curajoși cicloturiști au avut de înfruntat de la Cîmpina în sus, ceața, frigul și lapovița.

De cînd datează schiul?

Despre istoria schiurilor — și vîrsta lor — s-a scris (și discutat) foarte mult. Au fost citate pasaje din Xenofon (istoric, de acum 2300 de ani), precum și unele însemnări din „Geografie", lucrarea lui Strabon (apărută în preajma erei noastre) în care se găsesc indicii cu privire la utilizarea unui soi de schiuri, în munții Caucaz, încă de acum 4000 de ani. S-a subliniat chiar că în mitologia scandinavă se pomenește de o zeiță a schiului, pe nume Skade.

Se pare însă că, în urma unor descoperiri în niște mine părăsite din Polonia, cercetătorii sînt în măsură să afirme că: „în forma lor actuală, schiurile au existat nu numai în epoca de bronz, ci chiar și de pe la sfîrșitul epocii neolitice (!!!)...

Firește, istoricii au un cîmp vast de cercetări și, probabil, nu le va fi prea ușor să cadă de acord asupra datei exacte cînd au apărut primele schiuri.

40 km. pe zi

Iuri Polikarpov, locuitor al orașului siberian Omsk, și-a propus să străbată pe jos toate republicile Uniunii Sovietice. Pînă acum el a parcurs 6700 km. ajungînd în R.S.S Ucraineană. Polikarpov parcurge zilnic etape de cîte 40 km. și poartă în spate un rucsac greu de 13 kilograme. La sfîrșitul călătoriei sale el se va putea mîndri că a străbătut 16.000 de km. vizitînd întreg teritoriul Uniunii Sovietice.

Un ultim amănunt: Iuri Polikarpov este în vîrstă de... 62 de ani!

De vină a fost... umbrela

...umbrelă a jucat un rol cu totul neprevăzut în timpul desfășurării unui meci de fotbal între echipele Olympia și Llanharan din Țara Galilor. Oricît ar părea de curios, din cauza acestei umbrele jocul a trebuit să fie întrerupt iar spectatorii au plecat la casele lor.

La cîteva minute după începerea partidei, un jucător a expediat balonul cu putere în tribune iar acesta s-a nimerit să cadă exact în... vîrful unei umbrele. Mingea s-a spart și cu toate eforturile depuse nu a putut fi găsit un alt balon astfel că partida s-a întrerupt.

Meciul dintre echipele galeze Olympia și Llanharan a durat astfel, din cauza umbrelei, în total... patru minute.

Urmări tragice...

Un incident cu urmări tragice s-a petrecut pe un mic stadion de fotbal dintr-un cartier mărginaș al orașului brazilian Sao Paolo. Vrînd să împrăștie publicul care invadase terenul, arbitrul s-a dus în cabină de unde și-a luat revolverul și a tras un foc în aer. Atunci un spectator a tras și el dar în plin și a ucis un jucător. Membrii echipei al cărui jucator a fost omorît au hotărît să desființeze clubul lor și chiar pe terenul de joc au ars echipamentul.

În pielea personajului...

Gony Galento, fostul campion de box profesionist, a fost angajat la Hollywood să joace într-un film rolul șefului unei bande de gangsteri. Regizorul i-a atras atenția că în calitate de „interpret principal" trebuie să aibă grijă ca și ceilalți actori care interpretează pe membrii bandei să intre bine în pielea personajelor. „N-aveți nici o grijă, a răspuns Galento. Chiar după prima filmare am constatat că mi-a dispărut portofelul în care țineam banii primiți ca avans".

Cea mai bună jucătoare de tenis din Anglia, Christine Truman, a acceptat să predea lecții unui elev neobișnuit: un cimpanzeu care se pare că are înclinații deosebite pentru acest sport.

Primele noutăți de la viitoarele jocuri olimpice de iarnă

Deși mai sînt peste 3 ani pînă cînd firul întrecerilor olimpice de iarnă va fi reînnodat în orășelul tirolez Gunsbruk din Austria, organizatorii au și anunțat primele noutăți. Astfel, prin includerea a noi sporturi: skeleton (săniuș) și bob (reintroduse) precum și un fel de popice pe gheață denumite courling — se va spori simțitor programul întrecerilor. O contribuție însemnată la sporirea programului o vor avea de bună seamă și cele 72 de meciuri de hochei pe gheață.

Pentru prima dată, solemnitatea de deschidere va avea loc seara pe străzile centrale ale Innsbrukului și nu pe stadion.

Patinatoarea cehoslovacă Alena Pokorna surprinsă de obiectivul aparatului fotografic înainte de a începe antrenamentul. Alena se pregătește intens pentru campionatele mondiale de patinaj ce vor avea loc la Praga în februarie 1961

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10. Interior 1400.

Invitație la turism

MUNȚII CIUCAȘULUI

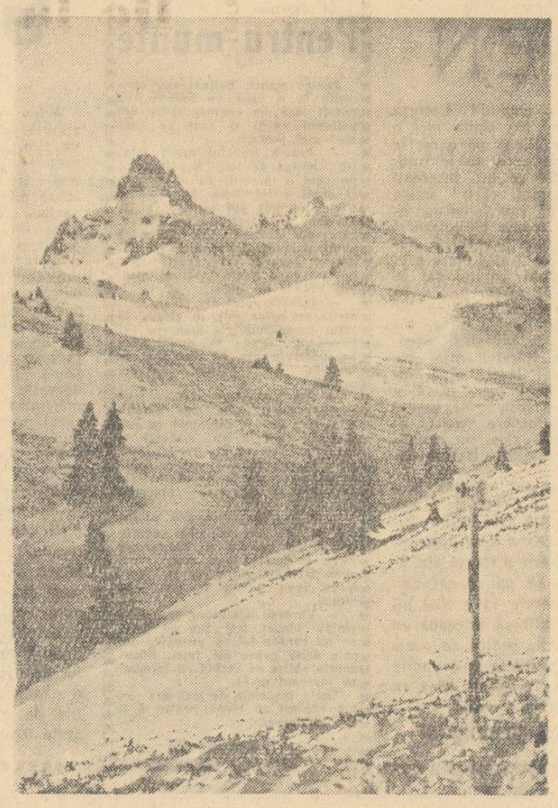

Covor alb peste Ciucaș și Tigăi

Foto: C. SĂVULESCU

Am fi vrut să vă propunem o excursie de *iarnă*, dar vremea ne desminte cu atîta vigoare încît te întrebi... de ce nu s-a prelungit sezonul de fotbal?! (Articolul de față a fost scris la 12 decembrie, așa că autorul nu răspunde pentru intemperiile survenite ulterior). Cu o oarecare marjă de siguranță (asigurările Institutului meteorologic) și cu riscurile calculate, ne luăm inima în dinți și vă recomandăm o ieșire, individuală sau în colectiv, la sfîrșit de săptămînă, către munții Ciucașului. Deocamdată fără schiuri, dar cu bocanci și un echipament obișnuit de munte, întărit cu lucruri ceva mai groase pentru orice eventualitate.

Munții Ciucașului oferă drumețului ce s-a hotărît să-i bată cărările avantaje deosebite: poziție pitorească, acces ușor și puțin costisitor, vegetație bogată, înălțime (vîrfului nu-i lipsesc decît 41 m. pentru a însuma 2000 metri).

Venind de la București, din Moldova sau Ardeal, trenul se schimbă la Ploiești. Se pleacă pe o linie secundară ce trece prin Blejoi și Scăeni (cu fabricile lor de geamuri), prin Boldești extracțiilor petrolifere și Vălenii de Munte cu o remarcabilă mină de nisip fin (la pagina sportivă nu este îngăduit a pomeni de... țuica de Văleni!). Apoi trenul poposește în stația terminus Mineci-Ungureni, de unde, cu un trenuț forestier, cale de 18 km., însoțim valea Teleajenului pînă în comuna Cheia, ultima așezare pe flancul sudic al Ciucașului. De aci, din această mică depresiune, natura ne oferă prima ei arvună: o minunată priveliște de ansamblu asupra arcului culmilor Ciucașului.

Drumul pedestru abia acum începe. După o oră și jumătate de mers, cabana de pe muntele Roșu (1260 m.) — modernă, bine utilată și îngrijită — ne așteaptă cu un ceai fierbinte și dulce, reconfortant. De aci, locul promenadei îl ia un urcuș ușor, pe la poalele Tigăilor Mari. Trecem o vale îngustă plină de stînci și bolovani, apoi lăsăm într-o parte colți imenși și turnuri de conglomerat, cu forme curioase și interesante, șlefuite de vînt și năpădite de licheni. În general, relieful Ciucașului poartă pecetea puternicei acțiuni a apelor și curenților. Vîrful Ciucaș (1959 m.) — la 4 ore după plecarea de la cabană — se atinge fără greutate. Precum, pornind în jur, dacă timpul ne permite, putem cerceta mai de aproape masivul Bratocea (cu celebrul ei „sfinx"), muntele Zăganul (cu Colțul Vînătorului) etc.

De prea multe indicații topografice nu este nevoie, căci toate potecile ce împînzesc Ciucașul sînt bine și vizibil marcate, orientarea fiind ușoară. Pentru orice amănunte suplimentare agențiile O.N.T Carpați vă stau desigur la dispoziție. Un singur cuvînt în plus: frumusețile patriei se pot descrie, dar nimic nu înlocuiește vederea lor cu ochii proprii!

Așa dar, chiar prima duminică o puteți consacra Ciucașului. Doar dacă nu cumva, timpul menținîndu-se frumos, îți vine cuiva ideea să organizeze un meci interesant de fotbal! Și-așa, oricum, săptămîna următoare tot ne putem întîlni, schimbînd trenul în gara Ploiești: tov. Topor ne-a comunicat că zăpada se va așterne în Ciucaș abia prin februarie...

V. BANU

IGOR NETTO răspunde la 6 întrebări

Intervievat recent de un ziarist italian, Igor Netto (căpitanul echipei Spartak-Moscova) unul dintre cei mai buni mijlocași din lume, a răspuns la următoarele întrebări:

— *Cum se explică faptul că la 30 de ani jucați cu aceeași suplețe și vigoare ca un fotbalist tînăr? Care este secretul?*

— Pasiunea pentru fotbal și antrenamentul continuu: în 13 ani de joc la Spartak nu am lipsit la nici un antrenament.

— *Cum vă petreceți timpul liber?*

— Șahul, cinematograful și lectura îmi ocupă clipele de răgaz.

— *Care este autorul preferat?*

— Lev Tolstoi, Apoi Șolohov, Zola și Balzac.

— *Cea mai mare satisfacție?*

— Am avut două. Prima la Melbourne cînd am cîștigat cu echipa U.R.S.S. titlul olimpic. A doua la Moscova în 1959 cînd m-am căsătorit.

— *Dintre adversarii întîlniți pe terenul de joc pe care îi apreciați mai mult?*

— Brazilianul Didi, iugoslavul Vukas, maghiarul Hidegkuti și francezul Piantoni sînt cîțiva dintre jucătorii care mi-au plăcut foarte mult.

— *Spre ce sisteme de joc credeți că evoluează fotbalul?*

— Încorsetat în scheme rigide, fotbalul își pierde din frumusețe. Fotbalul este un spectacol și trebuie să conțină ceva artistic. Nu-mi plac echipele care joacă cu apărare asăzisă beton. Jocul de virtuozitate tehnică e viitorul fotbalului.

PREGĂTIRI...

Deși am intrat în a doua jumătate a lunii decembrie activitatea atletică nu a încetat nicidecum. Ea îmbracă noi aspecte. Acum se lucrează mai mult la pregătirea atleților și a antrenorilor la perfecționarea cunoștințelor lor. Să poposim, de pildă, pentru cîteva clipe, în sala clubului „Dinamo" din Șoseaua Ștefan cel Mare. Aici întîlnim o mulțime de chipuri cunoscute: pe antrenorii I. Sôter, Niculaie Gurău și V. Dumitrescu, pe atleții: Iolanda Balaș, Lia Manoliu, Ioana Luță, Sanda Grosu și pe alții. Discută. Subiectul la ordinea zilei este antrenamentul pe timpul iernii. Fiecare își spune părerea, își împărtășește experiența. Iolanda Balaș povestește, bunăoară, cum procedează ea.

— *Pentru a-mi oțeli mușchii*, spune, *fac apel nu numai la gimnastică și la alergări ci și la... haltere.* Antrenorul V. Dumitrescu ascultă cu atenție.

— Trebuie să-i învățăm și pe juniori, spune el, să aibă încă de pe acum exigență față de ei înșiși, să-i obișnuim cu eforturile. Numai așa vor ajunge să obțină performanțe de valoare.

În sală intră un bărbat înalt, voinic, cu ochii jucînd tinerește sub streașina deasă a sprîncenelor. E antrenorul sovietic V. Filin. El a fost invitat, împreună cu alți doi antrenori — L. Mitropolski și V. Popov — să ne împărtășească din bogata experiență a atletismului sovietic. Discuțiile pe care cei trei specialiști sovietici le-au purtat cu tehnicienii noștri au fost pe cît de interesante pe atît de rodnice. Dar timpul a trecut și iată că a venit clipa despărțirii. L. Mitropolski și V. Popov au trecut de dimineață pe aici, iar acum se pregătesc de plecare. A venit să-și ia rămas bun și V. Filin. Folosim prilejul pentru a-i pune cîteva întrebări. Pornim chiar de la discuția care se purta.

— *Vladimir Pavlovici, cum socotiți că trebuie să se pregătească atleții în anotimpul rece?*

— Să se antreneze mult și cu seriozitate. Fiecare zi trebuie folosită din plin. Durata exercițiilor să fie lungă. Chiar și luna aprilie poate fi inclusă în ea. Munca se va desfășura mult timp în sală. Dar eu aș recomanda să se dea toată atenția lucrului în aer liber indiferent de starea timpului. Mai ales alergătorii și aruncătorii vor avea mult de cîștigat de pe urma acestui fapt.

— *Cum vi s-a părut schimbul de experiență pe care l-ați avut la București?*

— Foarte instructiv. S-au luat în discuție metodele de antrenament ale unor atleți cu renume ca Igor Ter Ovanesian, Iolanda Balaș, Maria Itkina, Lia Manoliu, Leonid Bartenlev, Zoltan Vamoș. Am căutat să vedem împreună cum anume le pot aplica tinerii atleți români pentru a urca mai repede treapta consacrării. M-a impresionat mult seriozitatea cu care s-a analizat fiecare problemă în parte. Pot spune că dacă și pe viitor se va munci așa, atletismul din țara dv. va trece peste unele dificultăți pe care le întîmpină în prezent și se va afirma tot mai mult.

— *Care credeți că este cea mai importantă problemă asupra căreia trebuie să-și îndrepte atenția specialiștii noștri?*

— Creșterea de cadre tinere. Același lucru se întîmplă și la noi. După Olimpiada de la Roma, aceasta a devenit preocuparea noastră de căpetenie. Socotim că nu există nici o disciplină intangibilă. Peste tot trebuie ridicate elemente proaspete, talentate care să ia locul veteranilor. Iar aceste elemente nu trebuie crescute oricum, ci după cele mai noi și mai avansate metode ivite în practica atletismului mondial.

Am fi vrut să mai punem și alte întrebări. Dar Vladimir Pavlovici a arătat spre ceas. Și-a luat rămas bun și a plecat. În sala clubului „Dinamo" discuțiile au continuat. Apoi s-a trecut la alcătuirea planurilor de antrenament. Iar alergătorii s-au echipat și au început un fel de cros pe aleile parcului de lîngă stadion, sub rafalele vîntului rece, înțepător.

Pregătiri... Pregătiri... Atleții noștri au învățat, se vede, din criticile care li s-au făcut în ultimul timp și se străduiesc să remonteze handicapul în disciplinele în care sînt rămași în urmă. Nu ne mai rămîne decît să le urăm să-și vadă dorința îndeplinită.

Ion PAVELESCU

MOZAIC

● **NUMAI anul acesta fabricile de materiale sportive din U.R.S.S. au produs 5 milioane de perechi de schiuri. La Lvov se fabrică schiuri de tipul „Ukraina" preferate de fondiști și mult apreciate de renumiții campioni Alevtina și Pavel Kolcin. Schiuri de excelentă calitate se produc și la Tallin, Kiev, Moscova.**

● **54 DE echipe reprezentînd 5 milioane de jucători din 4 continente au început de cîteva luni lupta pentru calificarea în turneul final al campionatului mondial de fotbal ce va avea loc în mai-iunie 1962 în Chile.**

● **CEL DE-AL 30-lea campionat profesionist de fotbal al Argentinei a fost cîștigat de echipa Independiente cu 41 puncte, urmată de River Plata cu 39 puncte. Golgeterul campionatului a fost centrul atacant Sanfilippo (River Plata) care a marcat 34 de goluri în 25 de meciuri. În timpul campionatului au fost eliminați de pe teren (din diverse motive) 95 de jucători și au fost dictate de arbitri 107 lovituri de la 11 m.**

Poveste de iarnă

De sus, din capul scării de beton, aria de gheață a patinoarului 23 August pare un imens romb de pînză pe șevaletul perspectivei liniare. „Peisajul de iarnă" al bătrînului Breughel cel tînăr alunecă vertiginos pe pîrtia memoriei. Zeci de copii multicolori aleargă să-l prindă pe Till Buchoglindă, devenit antrenor de patinaj artistic. Droaia de țînci întinde mînuțele, încercînd să se agațe de pelerina invizibilă a lui Till. Dar iată că motănelul negru din capul coloanei cade și copiii se răstoarnă pe gheață, ca niște bibelouri pe o broderie trasă de gheara pisicii. Două căciulițe galbene rămîn pe gheață, ca două gălbenușuri rămase în farfurie.

★

Joaca s-a terminat. Cei mai mici patinatori ai clubului Dinamo reiau lucrul. Costinel, „tehnicianul" grupei, învață geometria „optului". E tare greu să desenezi un 8 de 4 metri cu creionul bine ascuțit al patinei.

★

Mamele stau lipite de mantinele. Exclamații dese însoțesc căderile repetate ale copiilor, care rîd cu plăcere. Rîde și Till:

— Cu cît ești mai mic, cu atît e mai bine. Cu cît ți-e năsucul mai aproape de gheață, cu atît jilirea trece mai repede...

★

Cei mai curajoși încearcă să sară. Au aflat de la Till că marii campioni se rotesc în zbor, ca vîrtejul de zăpadă pe asfaltul înghețat. Încearcă mereu. Dar cele nici 10 grade ale „piruetei" se încheie, invariabil, cu spagaturi involuntare. Pînă la mia de grade a marelui campion cehoslovac Karel Divin mai e mult...

★

„Copii, părăsiți gheața! Copii, părăsiți gheața!". Apelurile lui Till sînt zadarnice. E momentul cel mai greu.

— Ți-ar trebui o măturică urîașe, tovarășe Horos!

— Tot n-ar ajunge... S-ar strecura ca bobocii prin crăpăturile gardului...

★

Aburii termoselor umplu vestiarul. Gențuțele metalice scot la iveală sendviciuri supraetajate. Mamele lustruiesc argintăria patinelor. Mă apropii de Costin, vedeta ansamblului:

— E greu, Costinele?

— Acuma nu. A fost greu la ceput, cînd am făcut Morse.

Proba Morse a figurat în examenul de admitere al secției de patinaj. Un patinator artistic lipsit de simțul ritmului e de neconceput. Iar fraza ritmică dictată de antrenorul Horos, pentru reproducere la examen, a fost grea. Mai mult de jumătate din cei 200 de candidați n-au putut obține nota de trecere...

★

Larma „puilor în găoace" e în creștere. Deodată însă totul amuțește. În ușa vestiarului apare uriașul Strîmbă-lemne: portarul echipei germane de hochei Wismut. Bocănitul patinelor înundă încăperea. Copiii au tresărit și s-au oprit din mestecat. Tac chitic. Dar blondul Kinderman îi face cu ochiul micuței Anita. „Omul copiilor" a spart gheața. Larma reîncepe. Toată copilărimea se repede în urma uriașului. Numai în ciorapi.

★

Afară se filmează. Operator — lectorul Nicolae Petrescu de la Institutul de Cultură Fizică. Asistent—consultant: antrenorul Horos. Pe platou — patinatoarea Aurelia Tudor. E mai mare. Are... 11 ani. Și e foarte talentată. Tatăl ei, topitorul Gheorghe Tudor de la „Solex", îi urmărește atent mișcările. Peste cîteva zile Aurelia se va privi în sala de proiecție. La 11 ani reflexul de apărare al începătorului trebuie eliminat conștient.

Hocheiștii germani au încetat o clipă canonada. Tot Kinderman:

— Eine Kinogramme! Sehr gut!...

★

Micuța Adina nu vrea să plece cu nici un chip:

— Mămico, ai spus că vine Bibi...

— Lasă că o vedem altădată.

Adina se îndîrjește și e gata să plîngă...

Bibi Moiș are 8 ani și e una dintre cele mai talentate patinatoare artistice.

La plecare, antrenorul Horos se apropie de Costinel:

— Costinele, atunci ne-am înțeles... Mîine dimineață. — Iar apoi, către mama copilului:

— Antrenament suplimentar... Costinel chicotește satisfăcut:

— O să avem și muzică?

— Neapărat. Valsul care-ți place, „Valsul patinatorilor".

Pe gheață au apărut hocheiștii noștri. Czaka sprintează și frînează, vesel, în apropierea copiilor, stîrnind pulberea de zăpadă, ca un foc de artificii...

Ion CHIRILĂ

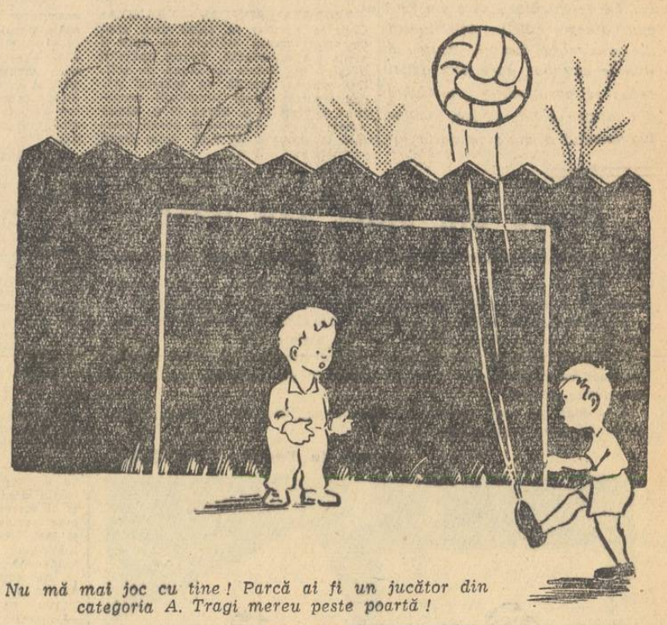

Nu mă mai joc cu tine! Parcă ai fi un jucător din categoria A. Tragi mereu peste poartă!

Desen de N. GHENADIE

Cristinel și prietenii săi de patinaj

ÎN PATRU RÎNDURI

Surpriză la Tg. Mureș!... Petrolul Ploiești a cîștigat titlul de campioană la floretă bărbați.

O revelație concretă:
Ploiești-s fruntea la floretă.
Sportivii-aici sînt pe sprinceană
Nu ard „Petrolul" de pomană.

Într-un meci amical de fotbal Știința Timișoara a învins la scor UTA.

Ce s-a întîmplat cu UTA?
Nu am urmărit disputa.
Oaspeți fiind (cumplită soartă)
N-au avut acces... pe poartă.

În meciul amical de fotbal Energia IGO—Progresul București, jucătorul călărășean Degeratu a egalat în ultimul minut.

Surprizele se văd anume
Și-s reflectate și de nume.
Cînd Degeratu a marcat
Portarul, simplu... a-nghețat!

D. TABACU

Această fotografie nu este făcută la un antrenament de natație ci la un joc de volei. Spectatorii au admirat acest salt spectaculos.

SFATURI — COSMETICĂ — MODĂ — GOSPODĂRIE

Părinți și copii

DIALOG IN TREN

Pe bancheta din față un bărbat și o femeie, la cîteva ore de la plecarea trenului, serveau cu o poftă contaminantă mica gustare. Alături de ei, un băiat de vreo 12—13 ani părea foarte obosit de lectura unei cărți care, se vedea, nu prezenta pentru el nici un interes. În răstimpuri, ridicînd ochii de pe carte și privind pe fereastră, arbora o figură serioasă, poate chiar prea serioasă pentru vîrsta pe care i-o presupuneam.

Mi-a trezit curiozitatea acest băiat.

Bănuind în persoanele care tocmai se pregăteau să-și termine gustarea pe părinții copilului, am încercat să intru în vorbă cu el. Procedeul l-am găsit ușor adresîndu-mă băiatului. Din vorbă în vorbă, aflînd mai întîi că-l cheamă Costel, că n-a împlinit încă treisprezece ani dar că nu mai are mult, că învață bine, că i-ar place să se și joace cu copiii dar că nu prea are timp, aflu în cele din urmă că romanul pe care-l citește este „Educația sentimentală" de Flaubert.

Cu grija de a nu-mi trăda surprinderea în legătură cu preferințele băiatului privind lectura, l-am lăsat să înțeleagă că sînt satisfăcut de scurta noastră conversație. Îmi aruncam însă privirea, în timp ce discutam cu el, puțin mai spre stînga, la bărbatul și la femeia de lîngă el. Din felul cum îi sorbeau din ochi, cum îi înconjurau pe seriosul lector în timp ce stătea de vorbă cu mine, am tras concluzia definitivă că ei erau într-adevăr părinții.

— Nu vi se pare, încerc eu în șoaptă pe cînd Costel își relua din nou lectura că nu și-a ales cea mai potrivită carte ?

— Vai tovarășe, dar cărțile l le aleg eu, împreună cu soțul meu. Nu înțeleg de ce e nepotrivită !

— Știți, relau eu, există multe cărți bune, care se adresează direct vîrstei copilului dv. Eu am convingerea că băiatul nu are încă nivelul de înțelegere care este necesar lecturii unei cărți ca aceea pe care o are în mînă. Ați încercat să-i faceți cunoștință cu eroii unor cărți pentru copii ?

— Ei bine, tovarășe, intervine de data aceasta soțul, închipuiți-vă că bibliotecara ne-a recomandat ceva cărți din astea, care, zicea ea, sînt bune pentru copii. Îți dai seama cred, că a trebuit să renunțăm la serviciile ei.

— Noi vrem, tovarășe, își face mama din nou auzită opinia, să formăm un om cult. Cum putem admite să-și irosească timpul cu povești simple pe care le înțelege orice copil ? Mă surprinde că nu remarci, dar copilul nostru e de o inteligență rară. N-am mai întîlnit copii atît de evoluați ! Dumneata știi cît ne preocupă creșterea lui ? Pentru a evita orice influență care i-ar putea dăuna, nici nu-i permitem să se joace cu copiii. Crește și se formează direct sub ochii noștri.

— E adevărat, revine soțul, uneori copilul trebuie și ajutat. Zilele trecute, de pildă, a terminat de citit „Hamlet" — știi, l-am dat să citească piesa lui Shakespeare pentru că, oricum, nu-l putem obosi seara tîrziu ducîndu-l la teatru. Copilul nu prea a înțeles unele lucruri și a trebuit să răsfoiesc împreună cu el filă cu filă și să-i dau explicațiile necesare. Dar care părinte nu înțelege că trebuie să-și ajute copilul ? !

— Bine, caut eu să-mi exprim nemulțumirea, dar dv. maturizați copilul înainte de vreme. Nu vă dați seama că-l îndepărtați de la preocupările lui firești, că din această cauză devine închis și „n-are timp" — după cum s-a exprimat chiar el — să se joace cu copiii ? Spuneați adineaori că doriți să pregătiți un om cult. Dar el nu înțelege nimic din ce îi dați să citească cu tot ajutorul de care se bucură. De altfel cu greu se va acomoda vreodată cu lectura dacă nu-și va forma treptat deprinderea de a citi „Poveștile simple", cum le numiți dv., sînt pentru el acum și nu altceva !

Începusem să nu mai fiu pe placul interlocutorilor mei. Făcusem un avans cam mare în discuția pe care o inițiasem, dar eram hotărît să le vorbesc în continuare.

— Priviți-vă copilul ! Lectura lui e forțată. Nu simte nici o atracție către filele pe care le citește dar pe care nu le înțelege deloc. De ce nu încercați să-i recomandați cărți scrise chiar pentru el, sau de ce nu lăsați asta pe seama bibliotecarei despre care mi-ați vorbit ? Faceți de altfel și o altă mare greșală împiedecînd copilul să se joace cu cei de vîrsta lui. E în firea lui și a tuturor copiilor să se joace și nu înțeleg de ce intervenîți atît de brutal în preocupările sale. Părerea mea este că trebuie să-l lăsați să-și împartă orele libere între joacă și lectură, dar că trebuie să supraveghiați cu pricepere această operație. Și mai ales, nu canalizați pe căi neindicate lectura băiatului dv.

Discuția noastră a atras probabil atenția lui Costel care și-a întrerupt de data asta lectura încercînd să priceapă ceva din ceea ce spuneam. Am preferat din această cauză să pun capăt discuției. Consideram că e mai nimerit ca părinții să priceapă ce era de priceput, pentru ca acești, prin comportarea și acțiunile lor, să-i redea copilului ceea ce atît de mult avea nevoie.

L. MINDIRIGIU

Pentru munte

Pentru munte, patinaj sau concediu la o casă de odihnă, vă puteți face un costum sport din paltonul vechi și uzat pe care nu-l mai purtați.

— Pentru modelul nr. 1 folosiți partea de jos a paltonului pe care o încrețiți pe un cordon și aveți astfel fusta. La distanțe egale prindeți din talie spre tiv un șnur gros terminat cu un ciucure din aceeași lînă din care aveți pulovărul, căciulița și mănușile. Jacheta este scurtă (gen bolero) cu o bantă în jurul gîtului, în loc de guler.

— Jachetă sport din stofă, bordisită cu balonseide la glugă, în jurul fermoarului, la mansete și buzunare. Gluga se prelungește pe umeri în gen de platcă și se închide sub bărbie (desenul nr. 2).

— Din paltoanele rămase mici copiilor noștri vom face băieților un vindeac combinat cu patent de lînă la gît, mansete și în talie (desenul nr. 3), iar fetiței o jachetică combinată cu stofă de altă culoare la glugă, platcă, buzunare și mansete, (desenul nr. 4).

— Pentru această scurtă (desenul nr. 5), vom schimba vechiului palton gulerul și buzunarele (care se uzează mai mult), vom pune mansete minecilor și vom trage două tighele în gen de platcă.

— Vindeac din loden (sau altă stofă), bluzat mai jos de talie pe un cordon lat ce pornește din cele două pense ale feței. Buzunarele oblice se închid cu fermoare (desenul nr 6)

Toate modelele de mai sus se pot căptuși cu blană pentru a fi mai călduroase.

Desene de Melania POPESCU

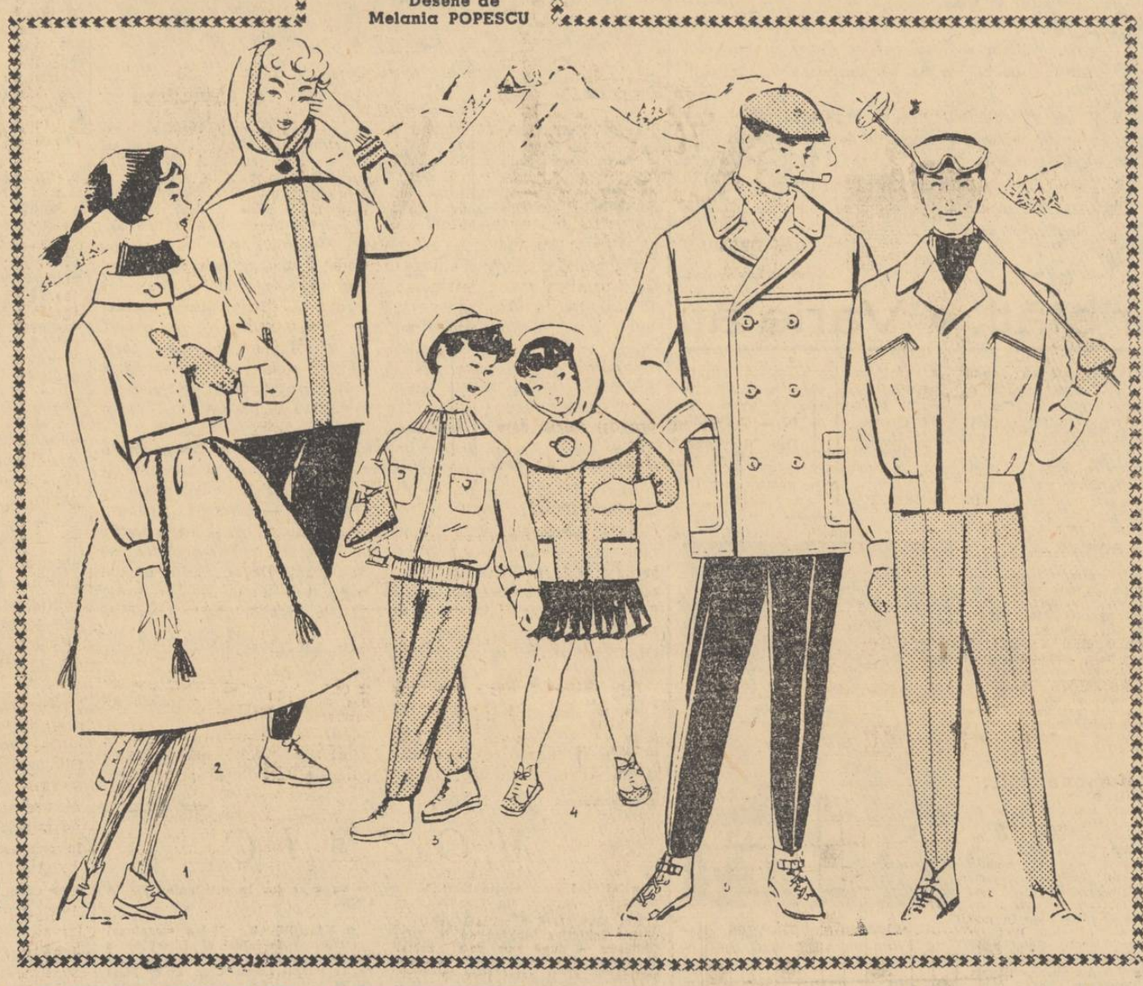

Ghidul gospodinei

Iepurele

Acum, odată cu începerea sezonului de vînătoare, este bine să știm modul în care se poate prepara iepurele. Acesta se jupoaie în felul următor : se crestează pielea la picioare, pe burtă se face o tăietură mai mare pe unde introducem cuțitul și desprindem pielea de pe pulpele dinapoi, cele din față și de jur împrejur atît cît ne mai permite deschizătura. Apoi agățăm iepurele, cu picioarele dinapoi de un cui și tragem cu atenție pielea de la coadă spre cap pînă ajungem la bot unde o tăiem. După ce am terminat această operație îi spintecăm, îi scoatem măruntaiele și intestinele și îl curățăm bine de sînge. Nu trebuie să uităm să îndepărtăm imediat fierea de ficat, care l-ar putea amări. Iepurele este învelit în mai multe pieliți, nouă la număr, pe care le îndepărtăm pînă dăm de carne. După ce am terminat cu toate aceste lucruri, facem o marinată din 2 cești mari de otet diluat, 2 linguri de untdelemn, 2—3 cepe tăiate rondele, cîteva felii de morcov, o lingură de boabe de piper, 8-10 foi de dafin, o lingură de sare, o căpățînă de usturoi, cîteva fire de cimbru, care o turnăm peste iepure. Toate aceste mirodenii îl învelesc și trebuie să avem grijă ca din cînd în cînd să fie udat cu marinată. Astfel pregătit îl lăsăm să stea 48 de ore.

Iepure cu măsline

Scoatem din marinată pulpele din față și gîtul pe care le tăiem în bucăți nu prea mari. Pentru 6 persoane sînt necesare 8—10 bucăți pe care le prăjim împreună cu 2—3 cepe în 4—5 linguri de untdelemn. Lăsăm să se rumenească puțin carnea împreună cu ceapa, iar după aceea turnăm, puțin cîte puțin, apă caldă lăsînd mai departe să fiarbă. Separat se prăjesc 250 g. arpagic și se fierb 500 g. măsline. Cînd carnea este moale se adaugă arpagicul, măslinele, un pahar de vin, 2—3 foi de dafin, 50 g. bulion și sare după gust. Sosul nu trebuie să fie prea scăzut, fiindcă răcindu-se el este absorbit de carne.

Friptură de iepure cu smîntînă

Pentru 5 persoane : spinarea și pulpele din spate, 200 g. slănină, 150 g. unt sau 5—6 linguri untdelemn, 500 g. smîntînă. După ce scoatem iepurele din marinată îl împănăm cu slănină, cîna doreșce și cu puțin usturoi, și îi dăm sare și piper. Îl așezăm în tavă și turnăm deasupra grăsimea încinsă împreună cu 2—3 linguri de apă. Se ține la cuptor trei sferturi de oră în care timp îl ungem de cîteva ori cu sosul lui. Cînd este gata îl scoatem din cuptor, îi scurgem sosul într-o cratiță peste care mai punem 2—3 linguri de zeamă de carne, sau apă, lăsînd să dea cîteva clocote, iar la sfîrșit adăugăm smîntîna și sare cît dorim. Acum nu trebuie să mai dea decît un fiert după care dăm sosul prin sită și-l turnăm peste friptură, iar dacă avem mai mult îl punem în sosieră și servim cu mai doreșce.

Iepure la grătar

După ce scoatem iepurele din marinată, alegem părțile mai cărnoase (pulpele din spate, mușchii de la spinare, etc.) le tăiem în bucăți mai mari, le dăm sare și le învelim în slănină tăiată felii. Pentru a rămîne astfel învelite le legăm cu ață. Încingem grătarul bine, după aceea îl punem la foc potrivit și așezăm bucățile pe el. Le întoarcem pe o parte și pe alta pînă se rumenesc. La masă putem să le servim cu un sos picant făcut cu puțin vin și mirodenii (foi de dafin, usturoi, cimbru).

MENIUL SĂPTĂMÎNII

Ciorbă de cartofi cu smîntînă; ghiveci de post ; cremă de ciocolată.

Ouă umplute cu sos de muștar; fasole boabe cu carne; compot.

Piftie de porc, perișoare cu smîntînă, fructe.

Ciorbă de sfeclă; telină umplută cu carne; clătite cu dulceață.

Chiftele de praz; tocană de purcel; compot asortat.

Ciorbă de crap, mîncare de cartofi cu carne; gogoși pripite.

Vinegretă; iepure cu măsline; salată de fructe.

GIMNASTICA

Iată cîteva exerciții indicate mai ales pentru slăbire :

1. — În genunchi cu mîinile întinse paralel înainte se fac lăsări în jos (din pulpe) cînd spre stînga, cînd spre dreapta ducînd pe fiecare dată mîinile spre partea opusă. Se repetă de 6—8 ori.

2. — În genunchi cu brațele întinse în linie se lasă pe spate și se răsucește bustul pînă se atinge podeaua — (cît mai înapoi) cu vîrful degetelor. Se alternează dreapta-stînga de 6—8 ori.

Ați știut că...

...în anul 1961 producția întreprinderilor din industria ușoară marchează o nouă creștere de 15,7 la sută față de realizările (preliminare) ale anului 1960 ?

...pe aceeași perioadă (1961 față de 1960) producția de tricotaje crește cu 32 la sută, cea de țesături din fire sintetice cu 22,4 la sută iar producția bunurilor de consum din mase plastice (linoleum și p.v.c.) crește cu 91 la sută ?

...producția de tricotaje din fire sintetice a fabricii „Tricotajul Roșu" se dublează în anul 1961 ?

...valoarea producției globale va crește în 1961 cu 25 la sută în industria cărnii, laptelui și peștelui față de 1960 ?

...la carne creșterea prevăzută este de peste 25 la sută, la preparate de carne de 17 la sută, la brînzeturi 25 la sută ?

...sporul de carne prevăzut pentru anul 1961 față de 1960 reprezintă un plus de 1.330.000 de animale ?

...producția confecțiilor din țesături de bumbac pentru copii va crește în 1961 cu 58 la sută față de 1960, iar cea de lucării cu 24 la sută ?

Cum împăturim ciorapii bărbătești

Majoritatea gospodinelor rulează ciorapii bărbătești și îi pun astfel în dulap. Acest procedeu nu este însă cel mai practic, întrucît strică din ejectul de călcare — ne referim la ciorapii din bumbac —, ocupă spațiu mult și inestetic și la prima îmbrăcare avem impresia că ciorapul a mai fost purtat. Vă vom arăta deci un alt sistem, care va face desigur plăcere soțului Dvs. Se introduce ciorapul pe mîna dreaptă (cu această ocazie observăm și dacă nu necesită o reparație), după care apucînd din interior vîrful cu primele trei degete, îl întoarcem pe dos. Reintroducem ciorapul pe mîna dreaptă — de data aceasta el este pe dos —, prindem din nou, din interior, vîrful și cu mîna stîngă ținînd de călci, efectuăm o nouă întoarcere. Dar în acest fel va intra în ciorap numai partea labei piciorului. În deschizătura care s-a format, dinspre călci, introducem din nou mîna dreaptă, pentru a întinde ciorapul, care este astfel redus la aproximativ jumătate din lungimea lui, partea călciului formînd o margine peste locul noii deschideri. Procedăm și cu perechea ciorapului la fel, după care îl suprapunem, iar părțile călciului le îndoim inclusiv o mică porțiune din restul ciorapului, astfel că cei doi ciorapi să fie prinși unul de altul. Împăturiți astfel ciorapii se pot suprapune foarte mulți unul peste altul, ocupînd loc puțin, fiind ușor de recunoscut, pentru a lua perechea care se asortează cu costumul ce-l purtăm. La îmbrăcare, după ce desfacem călciul, este suficient să introducem piciorul în deschizătura dinspre călcîi și să întoarcem ciorapul peste picior.

SFATURI COSMETICE

În toaleta noastră zilnică facem uneori o serie de abuzuri care sînt dăunătoare sănătății pielei și pe care trebuie, pe cît posibil, să le evităm. Din scrisorile pe care le primim la redacție rezultă că majoritatea femeilor sînt tentate să folosească diverse metode de îngrijire a obrazului, aflate de la diferite „binevoitoare" fără însă a ține seama dacă procedeul indicat este adecuat sau nu tenului respectiv. Sînt persoane cu tenul gras care suportă foarte bine spălatul obrazului cu săpun însă pentru multe alte persoane săpunul este dăunător. De aceea folosirea lui trebuie făcută cu prudență și numai în cazul unui ten gras. Persoanelor cu tenul uscat le este interzisă cu desăvîrșire folosirea săpunului deoarece aceste tipuri de piele se caracterizează printr-o insuficientă secreție de grăsime, prin folosirea săpunului se îndepărtează această secreție naturală. Pe de altă parte săpunul lasă pe piele urme de alcalii care irită pielea, o fac aspră, cu timpul putîndu-se exfolia și ofili.

Din cercetările făcute în legătură cu pielea s-a constatat că secrețiile naturale ale pielii sănătoase sînt acide pe cînd acelea ale pielii bolnave sînt adesea ori alcaline, ceea ce ne face să tragem concluzia că alcalinizarea pielii este nesănătoasă și chiar în ipoteza folosirii săpunului se impune loționarea obrazului, cu o soluție acidă de acid boric, acid lactic, suc de lămîie, etc. În privința soluțiilor acide cu excepția soluțiilor de acid boric care pot fi folosite în orice concentrație, se recomandă o prudență deosebită deoarece o concentrație prea mare de acid poate provoca înroșiri și iritații ale pielii.

Un alt abuz pe care îl fac unele persoane este și acela al folosirii apei fierbinți, ceea ce nu este indicat decît în anumite cazuri și numai la intervale de timp mai mari sub formă de comprese fierbinți urmate de comprese cu apă rece. Apa fierbinte moleșește țesuturile, dilată porii, de aceea va fi pe cît posibil evitată. Spre deosebire de trecut, cosmetica modernă este împotriva folosirii soluțiilor concentrate de glicerină deoarece din cauza acțiunii higroscopice a glicerinei pielea se poate irita și chiar exfolia.

Multe din cititoarele noastre obișnuiesc să-și frece pielea obrazului cu borax sau să o loționeze cu soluții alcaline conținînd borax în cantitate mare. Acest lucru nu este recomandabil decît în cazul tenurilor seboreice cu coșuri sau în anumite afecțiuni ale pielii, deoarece, ca și în cazul săpunului, se îndepărtează stratul acid de grăsime secretat de glandele sebacee. Este recomandabil ca și în aceste cazuri excepționale să se loționeze obrazul după 1—2 ore cu o soluție acidă de acid boric sau cu suc de lămîie.

Multe persoane obișnuiesc pentru a îndepărta luciul obrazului sau în cazul în care fața prezintă coșuri să se șteargă cu alcool rectificat de 90° sau cu alcool medicinal sau chiar cu acetonă. Toate acestea sînt foarte nesănătoase pentru piele deoarece îndepărtează grăsimea naturală silind glandele sebacee la o muncă suplimentară, lucru care duce la ridarea și ofilirea pielii. Dacă, totuși, obișnuim să ne loționăm obrazul cu soluții alcoolice concentrația acestora nu va trebui să depășească 50 la sută.

Anca BOGDAN

CURIERUL NOSTRU

TEODORA CROITORU — CRAIOVA: Căderea părului în cazul dvs. cred că se datorează mătreții pe care o aveți din abundență. Pentru spălatul părului veți folosi un săpun de sulf. Deasemenea înainte de spălatul părului puteți folosi următorul preparat : sulf pp 10 g, borax 10 g, săpun moale 40 g. Masajul îl puteți practica la interval de 7.10 zile. După executarea lui la circa 5 minute veți spăla părul cu apă caldă, operație pe care o veți repeta în cursul aceleași zile. V-așî sfătui însă să consultați un medic dermatolog, căderea părului putîndu-se datora și unei alte cauze. După o lună va rog să reveniți cu o scrisoare indicîndu-mi starea în care se află părul dvs.

O. GÎLA — Ploiești. Dacă într-adevăr aveți aptitudini, ar fi rău dacă nu v-ați înscrie la concursul de admitere al conservatorului de muzică. V-am sfătui să urmați cu mai multă regularitate cursurile școlii populare de artă din oraș, fiindcă la examene nu trebuie să vă prezentați numai cu vocea ci și cu o sumă de cunoștințe teoretice care de dorit ar fi să fie cît mai mare.

Din cele descrise, ați fi îndreptățit la bursă. Dar, să știți că și aici se dă concurs !

În legătură cu istoria operei, vă înștiințăm că a apărut nu de mult o lucrare în Editura Muzicală, „Drumul operei" de Alfred Hoffman, în colecția „Muzica pentru toți". Urmăriți această colecție și veți vedea că ați cîștigat multe cunoștințe utile pentru buna dv. pregătire.

M. P. — Tecuci : Sîntem de acord cu dv. că lovitura primită a fost foarte grea. Dacă adăugăm la aceasta și marea dv. sensibilitate, ne dăm bine seama prin ce clipe ați trecut și mai treceți încă. În astfel de situații nu există soluții rapide de vindecare. Totul depinde de rezistența, de voința, de puterea dv. de judecată și de luptă, de răbdarea dv. Timpul va vindeca totul. Va trebui să lucrați, să citiți, să vă distrați, să fiți cît mai mult în mijlocul oamenilor, ai prietenilor. Vă va fi mult mai ușor să uitați.

DOINA POPESCU — Ca pe orice elevă de școală aflată în ultimii ani ai cursurilor medii, este firesc să vă preocupe foarte mult și să vă gîndiți serios la profesia pe care să vi-o alegeți. În ziua de azi posibilitățile sînt multiple, toate cărările vă sînt deschise. Chiar și profesia care vă pasionează, deși este mai puțin adecvată pentru femei, o puteți învăța dacă aveți voință și mai ales dacă starea fizică generală vă permite (este bine să faceți de pe acum un consult medical complet pentru a nu avea surprize cînd vă veți prezenta la examenul de admitere). Condițiile de admitere vor fi cunoscute din timp, în cursul verii anului 1961. Este bine ca între timp să mai scrieți Departamentului Transporturilor rutiere, navale și aeriene, Bd. Dinicu Golescu nr. 38 București.

LUCREȚIA C. — Constanța. Sînteți încă prea tînără pentru a lua în serios asemenea „complicații" ca cele despre care ne scrieți. Noi sperăm că nu luați în serios „prietenia" actuală. Mai mult decît dv. el este un copil fără experiență în viață. Desigur că puteți să vă plimbați sau să mergeți la spectacole cu alți colegi odată, sau chiar la reuniuni școlărești. Dar atît. Această relație, în actualele condiții, nu vă oferă nici o perspectivă și de aceea nu trebuie să-i dați o importanță mai mare decît o merită. Aveți destule griji cu școala pentru a nu vă mai complica existența de pe acum cu „probleme mari".

V. IONESCU — Bacău. Versurile „Nu de moarte mă cutremur, ci de vesnicia ei" fac parte din poezia „Din prag" a lui Al. Vlăhuță. Și fiindcă am avut prilejul să vă răspundem, v-am recomanda să cunoașteți și restul poeziei în care poetul pune mai presus de orice dragostea de viață, de munca creatoare. El vorbește despre rostul omului în viață, despre faptul că trebuie să se străduiască să lase ceva folositor societății în urma sa.

M. I. I. — C : Orice s-ar întîmpla, nu trebuie să acceptați propunerea care vi s-a făcut. Ar însemna să vă îndreptați în mod conștient pe o cale greșită. Credem că este bine să faceți acest pas acum. Ar fi mai bine așa, decît să ajungeți la măsuri radicale. În ce privește cea de-a doua problemă este bine să urmăriți în vara anului viitor, anunțurile școlilor profesionale care primesc candidați la examenul de admitere. Cel mai bine ar fi să urmați o astfel de școală și să vă creați o profesie care vă place.

S. AVRAM — Rm. Vîlcea. Ceea ce ne scrieți despre „fluviile" mărilor sînt lucruri interesante, deși într-o bună măsură cunoscute. Nu ne arătați din ce sursă v-ați documentat. Aceasta ne-ar servi la verificarea veridicității celor scrise de dv. și mai ales pînă la ce punct e vorba de contribuția dv. personală.

NATALIA CIOLACU — București. Poezia dv. ne obligă să vă spunem că este nevoie să munciți încă mult pînă vă veți vedea publicate versurile. Nu găsirea rimelor este totul, deși și în această privință există multe imperfecțiuni, ci mai sînt de respectat multe alte cerințe pe care le veți sesiza citind versuri, cît mai multe versuri, din poeții clasici și actuali, consacrați. La careul de cuvinte încrucișate, observația principală este aceea că nu se publică nici unul în care apar substantive nearticulate. Dv. scrieți : crabu, circu etc.

GEORGE BORCEANU — Anina. Ar fi interesant „Năravul" ce ni l-ați trimis dar despre subiectul respectiv ne-am mai ocupat. N-am vrea să credeți că în urma articolului nostru, lipsurile s-au lichidat complet. Mai trebuie încă de luptat pentru a-i face pe unii să înțeleagă că este bine să dea cea mai mare atenție păstrării bunurilor de utilitate publică. Ceea ce ne scrieți, situațiile prezentate, modul de a le prezenta, nu sînt însă cele mai concludente și dacă vreți — mai mișcătoare. Am zice să mai încercați. Acum rămîne să ziceți dv....

MARIA ȘAGUNA — Medgidia : Într-adevăr, ne-ați pus cam multe întrebări într-o singură scrisoare din care cauză n-o să vă putem răspunde acum la toate. Explicațiile la modelul din nr. 107 sînt — după părerea noastră — foarte clare. În plus, nu avem ce să vă spunem. Amănuntele tehnice în legătură cu executarea acestui model le cunoaște orice croitoreasă bună. De aceea nici nu le explicăm, așa cum facem de pildă la „Tiparul practic", rubrică ce se adresează începătoarelor în materie. Pelerina respectivă, ca și servieta nu mai pot fi readuse la culoarea lor inițială. Procedeele de reparare sînt mai scumpe decît obiectele noi de plastic.

IOANA E. — București : În acest caz complicat, numai dv. personal puteți decide ce anume trebuie să faceți. Dispuneți de mult mai multe elemente decît noi, aveți posibilitatea să judecați mai bine fiecare fapt din viața familiei dv. Totuși, fiindcă ne-ați cerut o părere, noi v-o spunem : nu credem că este bine să vă destrămați căminul. Nu aveți dreptul să lăsați fără tată propriul dv. copil, decît atunci cînd într-adevăr nu se mai poate face nimic. Din cele ce ne scrieți, se pare că soțul dv. nu este chiar atît de rău încît să nu poată fi îndreptat. Socotim că aveți datoria, și dv. și soțul dv., să mai încercați să refaceți totul. Este posibil așa ceva.

Păstrarea buteliilor de aragaz în timpul iernii

Presiunea gazului în butelie este determinată de temperatura mediului înconjurător. La o temperatură obișnuită de +15°C, presiunea nu atinge decît circa o atmosferă, deci o presiune mai mică decît într-un sifon. Pe măsură ce temperatura crește, se ridică presiunea din butelie, acesta fiind motivul pentru care butelia nu trebuie ținută lîngă surse de căldură.

Totuși conținutul buteliei fiind lichid, iar pentru ca el să treacă la forma gazoasă fiind necesară o oarecare temperatură, va trebui ca încăperea respectivă să fie încălzită la cel puțin +15°C, iarna. O butelie cu gaze lichefiate, lăsată afară sau într-o încăpere complet neîncălzită, nu va funcționa.

Bluze din stofă sau jerse

Modelele prezentate se pot face din stofă (eventual mai subțire) sau din jerse.

1. — Bluză din stofă croită gen raglan cu funda de la gît din aceeași bucată cu mineca. Fețele bluzei ușor încrețite la cusătura mînecii.

2. — Bluză sport, scurtă cu o tăietură oblică în față care pornește de sub braț. Mîneci chimono, închise cu doi nasturi mari.

3. — Bluză elegantă, mai lungă, cu cîteva fronseuri la gît, se închide pe umăr cu cîțiva nasturi mici ; același model se repetă în mic la încheietura mînecii.

4. — Bluză de seară cu mîneci mici chimono, decoltată, drapată într-o parte. Se poate lucra și din catifea.

Desene de Beatrice BOBOCEA

MASCA pentru carnaval

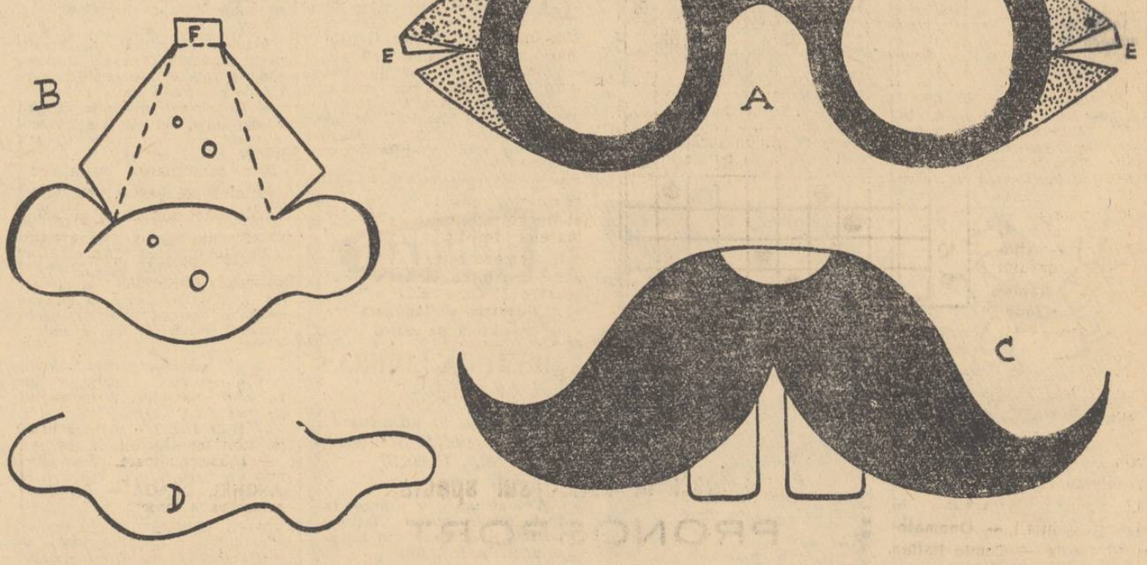

Confecționați-vă singuri o mască pentru Carnavalul de Anul Nou. Lipiți ochelarii din desenul A pe carton și decupați cartonul. Decupați și cele două cercuri — lentile. Lipiți cele două colțuri în punctele E.E. Lipiți desenul B pe carton și decupați-l. Va fi nasul. Faceți două îndoituri de-a lungul liniilor punctate. Colorați-l în roșu. Lipiți nasul sub ochelari cu punctul F, printr-o lipitură trainică. Lipiți desenul C pe carton și decupați-l. Este mustața măștii. Lipiți baza nasului de mustață pe spațiul alb lăsat în acest scop. Mustața și rama ochelarilor le puteți vopsi din nou cu negru, dacă cerneală tipografică vi se pare ștearsă, în ansamblul coloritului. În punctele E.E. ale ochelarilor fixați solid capetele unui elastic (D), prin noduri făcute înăuntru. Masca e gata și va fi de efect.

S. U. A. — 1960

Capitala „neîncoronată"

Note de drum (IV)

Implîntat în patru insule de granit și o bucată de continent, New York-ul — capitala „neîncoronată" a Statelor Unite, este în același timp principala poartă a țării. Majoritatea celor care cunosc ceva despre el îl consideră imaginea tipică a întregii țări. Americanii nu prea împărtășesc însă această părere. Opiniile despre oraș sînt atît de controversate încît reflectă însăși multitudinea fațetelor sale pe care le descoperi la tot pasul. M. Berger, ziarist care ani în șir și-a publicat reportajele sale zilnice despre viața cotidiană a New Yorkului în „New York Times" l-a denumit o dată „orașul cu 100.000 de anomalii".

Intr-un vagon de metrou

În acest oraș în care trăiește a 22-a parte din populația Statelor Unite, cu locuitori originari din 70 de țări, s-a făurit în decursul scurtei sale istorii de mai puțin de trei sute de ani, un conglomerat omenesc și arhitectonic care trăiește în ritmul trepidant al goanei pentru asigurarea vieții.

După amiaza între orele cinci și șase stațiile de metrou din insula Manhattan sînt luate cu asalt de mulțimea funcționarilor, lucrătorilor, oamenilor de serviciu, grăbiți să se întoarcă acasă. În stațiile principale un impunător serviciu de ordine împiedică mulțimea să se apropie prea mult de vagoane pentru a evita accidentele. În dreptul ușilor de la vagoane, prin coridoarele formate din membrii serviciului de ordine, oamenii se îmbrîncesc și ciale peste grămadă se string în compartimente. Toți se grăbesc să ajungă acasă. În Manhattan trenurile metroului zboară cu viteză ametițoare prin tuneluri. De mai mulți ani aci metroul e numai pe sub pămînt. În Queens însă, pe Jamaica Avenue, zgomotul asurzitor al metroului umple întreaga stradă, șinele fiind plasate pe un schelet metalic care se învecinează cu etajul superior al caselor. M. Berger ale cărui reportaje despre New York, scrise cu multă simpatie pentru locuitorii orașului, au fost reunite într-un volum postum anul acesta, a schițat un tablou pregnant al acestui du-te-vino dezordonat, nervos, înfrigurat: „Aproape 98 la sută dintre ei (din cele 8 milioane de locuitori — n.a.) sînt pur și simplu oameni din popor trăind într-un provincialism curios în apartamente liniștite și case mici în afara luminii orbitoare a pieții Times și a centurii de cluburi de noapte. Ei se revarsă în insula Manhattan începînd din jurul orei 6 dimineața și pînă la 9,30 pentru a umple zgîrie norii, fabricile, raioanele magazinelor și muncesc la îndeplinirea obligațiilor lor opt ore sau mai mult. În amurg fluxul se revarsă în metrouri, autobuse și ferry-boaturi grăbindu-se afară din nou în Queens, în Bronx, în Brooklyn, în Staten Island".

Un vagon de metrou e o secțiune în însăși viața citadină new-yorkeză. Mulți dintre cei care ocupă un loc pe banchetă moțăie. Alții răsfoiesc edițiile de seară ale ziarelor. De cele mai multe ori au în mînă numai secțiunea din ziar cu știrile sportive, faptele diverse și reclame. Pereții vagonului sînt tapisați de reclame. O bancă solicită să se depună economiile în safe-urile ei pentru a se asigura copiilor posibilitatea de a merge la liceu. O fabrică de țigarete folosind atmosfera electorală lansează chemarea ca fumătorii să „voteze pentru aroma" produselor ei. Primarul Wagner lansează și el cuvinte de ordine.

J. D.

Aceste două inițiale care e în traducere „delicvența juvenilă", le-am întîlnit adeseori pe diferite panouri publicitare scoase sub auspiciile primarului și purtîndu-i semnătura. Inițialele erau gravate pe un borcan, asemănător celor de gem. Alăturat explicația glăsuia „Delicvența juvenilă e un produs cas-nic". Această opinie este însă împărtășită numai în mică măsură de cunoscători. În prezent cu greu se mai găsește peste ocean cineva care să conteste că delicvența în rîndurile tineretului a devenit o problemă națională. La începutul lui noiembrie au fost pronunțate la New York cîteva condamnări capitale împotriva unor adolescenți vinovați de crime. În general după căderea serii nici un locuitor al New Yorkului nu îți-ar recomanda să te plimbi în Central Park sau în anumite cartiere. Bandele de tineri au bogate surse de inspirație în programele societăților de televiziune care cultivă cultul violenței, fapt ce stîrnește numeroase proteste. Criza de locuri de recreație, de distracție și pentru instruirea culturală face ca în majoritatea cartierelor strada să devină principalul loc în care adolescenții se adună și constituindu-se în bande încep să-și dispute supremația. Unul din cei mai cunoscuți publiciști americani, Harrison Salisbury, a scris o carte intitulată „Generația zguduită" în care a căutat să degaje cauzele criminalității în rîndurile tineretului. Între alte locuri el și-a desfășurat ancheta în noul cartier de la Fort Greene: „Nici prin cap nu mi-ar fi trecut că aș putea găsi în America cocioabe nou construite... Duceți-vă în clădirile din Fort Greene, unde trăiesc 3400 familii — aproape 17.000 oameni. Clădirilor acestora li se face reclamă că ar fi masivul de locuințe cel mai grandios din lume. Dar mult mai aproape de realitate ar fi să li se spună cocioabe care au costat 20.000.000 dolari... Nici unul din locuitorii acestor case nu s-a născut criminal — afară doar dacă nu poate fi socotită crimă mizeria, analfabetismul și ignoranța. Criminali sînt cei care au transformat Fort Greene, ca și celelalte construcții noi de același gen, în pepiniere ale răului".

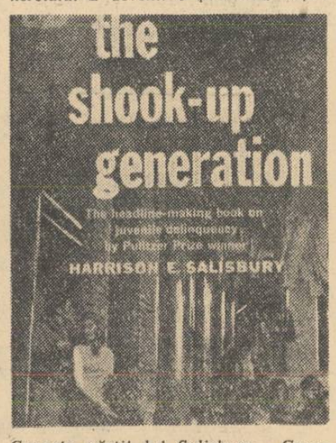

Coperta cărții lui Salisbury, „Generația zguduită"

Seară pe Broadway

Deși măsoară mulți kilometri de la un capăt la altul al Manhattanului, Broadway-ul, de care a auzit toată lumea, este doar o secțiune mică de cîteva sute de metri. Restul bulevardului în ambele sensuri, n-are nimic care să-l scoată din anonimat. De aceea în mod nedrept se consideră Broadway numai porțiunea dintre strada 42 și 52. Aci în jurul clădirii vechi a ziarului „New York Times", care și-a împrumutat numele și pieții din apropiere, există „viața de 24 ore", agitație fără întrerupere, atmosferă de moși, adevărate parade ale modei „înaltei societăți" în serile de premieră, totul înecat în lumina multicoloră a reclamelor. Unul lîngă altul se aliniază cinematografele de premieră și teatrele. Pentru un autor mai puțin cunoscut sau pentru un artist Broadway-ul poate însemna consacrarea. Aci se decide de multe ori soarta unui film sau a unei piese: face „reteta" sau va fi o „cădere". Din acest punct de vedere Broadway-ul este un fel de Wall-Street al artei americane. Zgomotul circulației extrem de intense e amplificat de reclama orală a nenumăraților vînzători de la prăvăliile care desfac „distracții". Unul dintre ei cu o șapcă având un cozoroc enorm, cu ochelari cît o motocicletă de jucărie, grimat ca un clown, cu doi „nasturi" — unul pentru Kennedy și celălalt în favoarea lui Nixon, pentru a atrage și mai mult atenția, măcăia oa o rață și în același timp învîrtea o tocilă. În schimbul unei mici sume ai să găsești întotdeauna pictori gata să-ți facă portretul într-un sfert de oră sub privirile amuzate și curioase ale trecătorilor. Pe străzile din apropiere o întreagă rețea de cluburi de noapte, rău famate.

În mulțime se amestecă întotdeauna numeroși străini cu new-yorkezi veniți din cartierele mai îndepărtate, pur și simplu pentru a face un tur pe Broadway, pentru ca apoi să fie înghițiți de numeroasele stații ale metroului.

Într-o seară în fața unui cinematograf care prezenta premiera filmului „Țelul meu — stelele", numeroase pichete purtînd pancarte se învîrteau în cerc. De jur împrejur omniprezenta poliție new-yorkeză își marca existența în liniște, în uniformele-i negre. Filmul „Țelul meu — stelele" reprezintă o proslăvire a savantului care n-ar avea nici o răspundere morală pentru armele pe care le creează.

El este dedicat lui Walter von Braun, care după ce a creat pentru naziști rachetele V-1 și V-2, a fost preluat cu întreaga sa echipă de către Statele Unite, devenind constructorul principal al rachetelor americane. Pancartele purtate de pichete chemau la luptă împotriva înarmării atomice. Trecătorilor li se distribuiau mici afișe pe care scria: „Pentru deplina înțelegere a filmului „Țelul meu — stelele" nu uita că Herr von Braun nu are ca scop stelele. El a avut ca țel oamenii — bărbații, femeile și copiii Angliei. Rachetele sale V-1 și V-2 au ucis 20.000 de oameni".

E. PREDA

Crimele „specialistului" Globke

Pentru toți cei ce au cunoscut direct sau indirect ororile săvîrșite de regimul nazist pe pămîntul Germaniei ca și în toate țările Europei vremelnic ocupate de hitleriști, este notoriu că la originea bestialei exterminări în masă a milioane de oameni de către călăii lui Hitler, Himmler și compania, au stat așa numitele „legi de la Nürnberg" de tristă faimă care au ridicat rasismul la rangul de politică oficială a Reichului fascist german. Unul din autorii și promotorii acestor legi barbare, unul din cei care ani de zile s-a îndeletnicit cu traducerea lor în viață este dr. Hans Globke, astăzi primul și cel mai apropiat colaborator al cancelarului Adenauer, secretar de stat la cancelaria Republicii Federale.

O serie de documente recent descoperite au adus noi amănunte cu privire la activitatea criminală desfășurată de Globke, ca executant al politicii canibalice a lui Himmler de așa zisă „germanizare" a teritoriilor cutropite de naziști, prin exterminarea unor populații întregi.

Un epizod semnificativ al acestei activități a lui Globke îl constituie încheierea așa zisului tratat de „cetățenie și opțiune" dintre Reichul hitlerist și Cehoslovacia, care conform planurilor călăilor naziști trebuia să fie un prim pas spre lichidarea existenței naționale a poporului ceh.

Cum ducea Globke tratative

Era în toamna anului 1938. De curînd fusese semnat rușinosul acord de la München prin care puterile occidentale au aruncat pradă lui Hitler un teritoriu de 28.363 km., răpit Cehoslovaciei și locuit în total de 738.502 cetățeni de naționalitate cehă. La 17 noiembrie au început la ministerul de externe din Berlin tratative germano-cehoslovace pentru reglementarea, chipurile, a situației populației acestui teritoriu. Partea germană la tratative era reprezentată de Globke în calitate de delegat al ministerului de interne nazist și specialist în problemele de cetățenie și de un oarecare dr. Gaus, delegat al ministerului de externe, însărcinați din partea lui Hitler să semneze tratatul ce avea să se încheie.

Ședința a început cu un... ultimatum. Punînd gangsterește „pistolul pe masă" partea germană — adică Globke și colegul său — a anunțat pe reprezentantul Cehoslovaciei că tratatul „trebuie" semnat cel mai tîrziu după trei zile, adică la 20 noiembrie și că la proiectul prezentat de partea germană nu se vor putea aduce nici un fel de modificări fiindcă... el a și fost aprobat de Hitler.

Delegatul Cehoslovaciei a încercat să negocieze — era doar vorba de tratative — pentru a obține unele modificări la clauzele barbare formulate în proiect. Dar Globke ca un adevărat reprezentant al gangsterismului politic nazist, a continuat să bată cu pumnul în masă.

În cea de a treia zi de asemenea — să ne fie iertat — tratative, la 19 noiembrie 1938 orele 16,30, la Ministerul de externe din Praga suna telefonul. La celălalt capăt al firului era Berlinul, șeful delegației cehoslovace, care anunța că hitleriștii i-au acordat... 30 de minute ca să-și dea consimțămîntul pentru încheierea tratatului care trebuia semnat a doua zi.

Pus în această situație, guvernul de la Praga a capitulat în fața dictatului hitlerist, materializat prin tratatul ce poartă semnătura lui Hans Globke.

„Specialist" în probleme de cetățenie...

Și astfel a început tragedia a sute de mii de oameni de pe teritoriul răpit Cehoslovaciei. Căci tratatul impus de Hitler, prin Globke, Cehoslovaciei prevedea că numai persoanele născute pînă la 1 ianuarie 1910 pe acest teritoriu ce s-a anexat la Germania vor deveni cetățeni germani. Restul de cetățeni de naționalitate cehă, născuți mai tîrziu de data fixată prin tratat — și au fost în total circa 340.000 de această categorie — au rămas fără nici o cetățenie, putînd fi, ca atare, deportați și exterminați în lagărele morții.

Cît privește pe ceilalți n-au avut nici ei o soartă cu mult mai bună.

O activitate similară a desfășurat Globke și în alte teritorii notoriu cu mîinile pătate de sînge și să-l menționă în calitate de înalt dregător al Republicii Federale. Prezența lui Globke la dreapta lui Adenauer într-un post de mare răspundere pune odată în plus în adevărata sa lumină caracterul statului vest-german și al politicii sale.

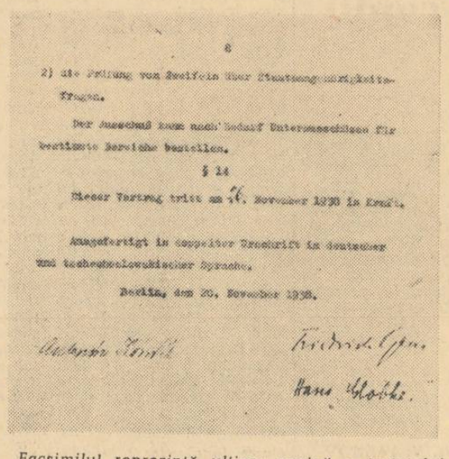

Facsimilul reprezintă ultima pagină a tratatului încheiat între Cehoslovacia și Reichul hitlerist. In dreapta se vede semnătura lui Hans Globke

tarea" populației din Alsacia-Lorena și Luxemburg.

Pe zi ce trece dosarul în care se adună mărturiile demascînd activitatea criminală a lui Hans Globke devine tot mai voluminos. Aceasta însă nu-l împiedică pe cancelarul de la Bonn să-l declare indispensabil pe naziștul notoriu cu mîinile pătate de sînge și să-l menționă în calitate de înalt dregător al Republicii Federale. Prezența lui Globke la dreapta lui Adenauer într-un post de mare răspundere pune odată în plus în adevărata sa lumină caracterul statului vest-german și al politicii sale.

Nu numai din cauza ploilor...

In localitatea Matlock din Derbishire (vezi fotografia) ca și în multe alte regiuni ale Angliei, puternicele ploi torențiale căzute săptămîna trecută au dus la revărsarea fluviilor care au provocat inundații catastrofale.

Unele voci ce se fac auzite subliniază că într-o țară industrială dezvoltată ca Anglia ar exista posibilități de prevenire a inundațiilor prin lucrări speciale de hidroameliorații — zăgăzuire a fluviilor, canalizări etc. — dacă fondurile necesare unor asemenea lucrări n-ar fi înghițite de cursa înarmărilor...

Distrugerile provocate de recentele inundații au atins asemenea proporții încît problema a ajuns și în dezbaterea Camerei Comunelor. Cu acest prilej deputatul laburist Jenner a insistat pentru elaborarea unui plan național pentru protecția împotriva inundațiilor; deputatul conservator Du Cann și-a exprimat părerea că guvernul ar putea întreprinde două lucruri — să ajute imediat pe cei sinistrați și să pună bani la dispoziție pentru reducerea posibilităților unor noi inundații; deputatul laburist George Thomas a atras de asemenea atenția guvernului să întreprindă pașii necesari pentru ca autoritățile locale din sudul regiunii Wales să prevină alte necazuri provocate de inundații.

Judecînd însă după presa britanică, discuțiile din Camera Comunelor n-au avut darul să liniștească opinia publică. Printre cei ce au ridicat acuzații împotriva autorităților se află chiar și ziarul conservator de dreapta „Daily Mail" care ia atitudine în această problemă într-un editorial, în care se spune printre altele: „Declarațiile din Camera Comunelor privitoare la inundații au demonstrat puțină înțelegere pentru urgența problemei. «Nici o națiune nu poate garanta că ploile torențiale nu vor provoca inundații» — spune dl. Brooks, ministrul în cauză. Fie. Dar orice națiune poate întreprinde pași pentru a atenua cele mai grave efecte ale ei. L-am putea duce pe ministru într-o regiune care pînă acum cîțiva ani fusese inundată aproape în fiecare iarnă. Pînă la urmă cetățenii deveniseră atît de furioși încît autoritățile au fost nevoite să efectueze lucrări pentru prevenirea inundațiilor. De atunci n-au mai fost inundații — nici măcar în această toamnă demnă de vremurile lui Noe.

Ceea ce s-a făcut într-un singur loc ar putea fi făcut și în celelalte multe. Ca să fim cinstiți, Comitetul consultativ al apelor cercetează problema prevenirii inundațiilor și Programul de drenare al solului este îndreptat în aceeași direcție. Dar acestea se mișcă atît de încet. Comitetul (a cărui activitate a început, a reînceput și a fost reînviată — incidental — de trei ori din 1937 încoace) va prezenta un raport «în următoarele cîteva luni»... Cît privește Programul, el va acorda mai mari împuterniciri organelor care se ocupă cu problemele apelor și autorităților locale pentru îmbunătățirea cursului apelor. Dar împuternicirea nu se transformă întotdeauna în acțiune.

Nenorocirea este că atunci cînd scade nivelul apelor revărsate, memoriile slăbesc. Dar potopul din 1960 ar trebui să le țină trează și să determine întărirea revendicării ca Anglia să ia măsuri pentru prevenirea inundațiilor".

Aspecte din Liban

de Zeinah Nabbouh

Imaginea țării mele este asociată de cele mai multe ori legendarilor cedri ai Libanului, verilor toride, munților stîncoși, întinderilor azurii ale Mediteranei care-i scaldă țărmurile și porturile străvechi Beyruth, Tripoli, Sur. Dar cea ce se știe mai puțin peste hotare este înfățișarea de astăzi a țării sub toate laturile sale, economică, socială, politică, culturală și de asemenea cam în aceeași măsură, evenimentele trecutului apropiat.

Libanul și-a cucerit independența în 1943. Pînă atunci țara se găsise sub regimul așa-zisului „protectorat" francez. Dar, deși au trecut mai bine de șaptesprezece ani, progresele obținute în acest răstimp sînt neînsemnate față de necesitățile reale ale țării.

Aș vrea să mă refer numai la două domenii — învățămîntul și agricultura.

La capătul dominației franceze existau în Liban un număr infim de școli primare naționale, cîteva licee și universități străine. În prezent datorită luptei perseverente a celor ce muncesc, printre care în deosebi a femeilor din Liban, au luat ființă școli de stat și o universitate cu trei facultăți. Dar școlile gratuite de limbă arabă sînt în marea lor majoritate foarte sărace, învățătorii slab pregătiți și prost salarizați, localurile necorespunzătoare, strîmte și neaerisite în așa fel încît într-o singură încăpere mică învață pînă la 80 de elevi. Grădinițele de copii, laboratoarele, atelierele lipsesc cu desăvîrșire.

E drept că în afară de aceste școli gratuite există școli particulare mai bine amenajate dar taxa este foarte ridicată, așa încît ele sînt de fapt inaccesibile copiilor de muncitori, țărani și funcționari cu un salariu mijlociu. În felul acesta dreptul la educație și instrucțiune egal nu este o realitate pentru copiii libanezi. Există în prezent peste o mie de sate fără școli naționale; aproape 12.000 de copii n-au fost incluși anul acesta în sistemul învățămîntului de stat și, fiind puși în imposibilitatea de a plăti taxele școlilor particulare, înseamnă că au rămas neșcolarizați.

Cît privește munca de educație în care un rol de seamă îl joacă femeile (care reprezintă 30 la sută din corpul didactic), și aici există numeroase lacune. E drept că independența a asigurat pași înainte în acest domeniu dar influența imperialismului încă ne mai împiedică să avem o evoluție rapidă și fructuoasă.

După cum se știe, Libanul este o țară agricolă. Fructele și legumele sale, merele, cîtricele, bananele, măslinele, viile sînt vestite în lumea întreagă. Dar din păcate agricultura noastră în ciuda climei bune menite să asigure recolte bogate se face în chip extensiv, cu mijloace vechi de sute de ani. Condițiile de viață ale țărănimii lasă mult de dorit. Doctorul, dispensarul, farmacia reprezintă pentru majoritatea satelor libaneze deziderate aproape inaccesibile. Pe ogoarele marilor proprietari funciari țăranii lipsiți de pămînt lucrează din zori pînă noaptea tîrziu pentru o simbrie mizeră. Din aceste cauze, cărora li se adaugă și lipsa unor elementare condiții igienice, mortalitatea infantilă este foarte ridicată.

Dar stagnarea și lipsurile n-au tocit spiritul combativ, energia și vigoarea spirituală a poporului libanez. Mase tot mai largi luptă activ pentru consolidarea independenței naționale, împotriva imperialismului, pentru o viață mai bună. Un exemplu concret îl oferă ecoul larg pe care l-a avut de curînd în străturile cele mai largi ale opiniei publice propunerile U.R.S.S. și ale celorlalte țări iubitoare de pace, cu privire la dezarmare, la abolirea colonialismului.

Săptămîna

Cartea de istorie, oricît ar fi de voluminoasă are prea puține pagini pentru a putea cuprinde în scoarțele ei evenimente de toate dimensiunile, fie că e vorba de o săptămînă, o lună, un an sau o epocă. Constatarea este justificată mai ales în privința dimensiunilor mici.

CASBAH

Istoria va consemna cu siguranță că în a doua săptămînă a lui decembrie 1960, lumea a fost zguduită de evenimentele sîngeroase din Algeria. Ea va consemna poate sutele de morți și răniți. Dar nu se va putea opri asupra dramei fiecărei familii lovite de secerătoarea imperialistă. Și totuși, istoria se hrănește din drama și zbuciumul acestor mii și milioane de existențe.

Un reporter francez consemnează relatările unui tînăr arab. Era ora 1 noaptea. În băile publice din cartierul Casbah (Alger) care servesc și de dormitoare, au pătruns unități colonialiste. Locatarii au fost scoși goi în ploaie și li s-a lipit pe spate inscripția: „Trăiască Algeria franceză!" Ce fel de „trăiască" este ăsta? Oare se poate trăi așa, în ploaie, gol și cu pistolul în ceafă, în băi-dormitoare, și cu zeci de morți dintre cei dragi în fiecare zi?

Fără să vrea, mintea cazonă, care a conceput această distracție nocturnă și-a bătut aprig joc de propria sa inscripție condamnată de istorie. Nici cel mai talentat autor dramatic nu ar fi reușit să creeze un mai autentic și convingător tablou anticolonialist.

Reporterul francez relatează mai departe: „Din acel moment cartierul Casbah s-a trezit încetul cu încetul. Femei și copii au ieșit în stradă alături de bărbații și tații lor și au început să trige: „Trăiască Algeria musulmană".

Trebuie recunoscut că este nevoie de mult curaj pentru a înfrunta trupele colonialiste cu mîinile goale. Colonialismul i-a adus la exasperare, a fost pentru ei cel mai bun învățător. Le-a arătat că nu există altă ieșire decît lupta.

MEKONG

Într-un spital de pe malul fluviului Mekonk (Vientiane) au fost aduși marți seara 90 de răniți, majoritatea civili, femei și copii. În orele următoare spitalul s-a umplut pînă la refuz. Știm ce înseamnă un spital cu răniți. Durere, sînge, gemete! Ele sînt rezultatul unui calcul rece. Generalul american Palmer a socotit că amplasînd artileria pe malul opus al Mekongului care se află pe teritoriul tailandez, el va putea înfrînge printr-un foc puternic rezistența forțelor patriotice din Laos, a poporului laoțian, care nu vrea să se supună dictatului american.

La ora cînd scriem aceste rînduri Vientianul este în flăcări, luptele continuă în împrejurimile sale, iar drumurile sînt pline cu sute de familii rămase fără adăpost și care au plecat în refugiu. Dar zecile de răniți din spitalul Vientianului, cei care pribegesc pe drumurile Laosului, familiile lor, își vor aduna cu siguranță gîndurile. Concluziile nu vor putea fi deosebite de cele ale locuitorilor din Casbah. În micul lor univers laoțienii vor putea cuprinde mai larg epoca noastră și sensurile ei.

SALCEDO

În apropiere de capitala republicii dominicane Ciudad Trujillo se află localitatea Salcedo. Acum cîteva zile a avut loc, după cum a anunțat ziarul dominican „El Caribe", un „accident" de automobil în care și-au găsit moartea trei surori: Patria Mirabal de Gonzales, Minerva Mirabal de Tavarez și Maria Teresa Mirabal de Guzman. Alte surse au dezvăluit însă adevăruri care arată că nu este de loc vorba de un accident.

Minerva Mirabal de Tavarez, una din victimele lui Trujillo

Faptul ar putea fi divers, drama de dimensiuni mici, dar valoarea simbolică depășește cu mult asemenea limite.

Acum cîțiva ani Minerva era studentă la universitatea din Ciudad Trujillo. Nu știm în ce împrejurare, fapt este că dictatorul republicii dominicane Trujillo, atras de frumusețea ei, a încercat să o sileaască să-l fie amantă. Răspunsul mîndrei Minerva a fost o puternică rafală de palme pe obrazul buhăit al temutului Rafael Trujillo. Cîteva zile după această întîmplare, Minerva împreună cu tatăl ei au fost aruncați în închisoare. Tatăl a stat între gratii doi ani, iar după 15 zile de la eliberare a încetat din viață din cauza subnutriției și bătăilor suferite în închisoare.

Această dramă personală a zguduit puternic conștiința celor trei surori Mirabal. Ele au început să-și pună mult mai multe întrebări cu privire la viața lor, societatea în care trăiesc și în sfîrșit regimul politic. Toate trei s-au măritat cu tineri care aveau vederi antidictatoriale. În 1957 cele trei familii au început să participe activ la mișcarea de opoziție împotriva lui Trujillo, iar în ianuarie au luat parte la acțiuni armate care au fost înăbușite de unitățile dictatorului.

Prinși, doi din soții surorilor Mirabal, au fost condamnați la cîte 20 de ani închisoare, iar al treilea la 30 de ani. Două dintre surori au fost și ele închise pentru scurt timp.

Acum cîteva zile cei trei soți au fost mutați într-o închisoare lîngă Salcedo, iar surorilor Mirabal li s-a comunicat că pot vizita pe soții lor numai împreună. În ziua vizitei, mașina care trebuia să le ducă la închisoare a fost confiscată de autoritățile dominicane și un „străin" și-a oferit serviciile pentru a le transporta la destinație într-un Jeep.

Pe drumul de întoarcere mașina a părăsit drumul principal și a fost ulterior găsită într-o prăpastie izolată. Risipite pe stînci zăceau trupurile zdrobite ale surorilor Mirabal.

Ziarul guvernamental „El Caribe" a anunțat: un accident. Alte ziare au dezvăluit că este vorba de o nouă crimă a dictatorului Trujillo.

CASBAH — MEKONG — SALCEDO — PARIS

Străzile care duc la elegantul și modernul edificiu al blocului atlantic de la Paris au fost mai agitate decît de obicei. Aci s-au întrunit în această săptămînă miniștrii de externe ai N.A.T.O. Diplomații erau eleganți. Atmosfera solemnă. Dar pornind de la mesele lor de consiliu, de scările de piatră și apoi pînă departe în Algeria, Laos, Republica Dominicană, puteau fi identificate dîre de sînge.

Dacă nu ar exista armele N.A.T.O. și dolarii americani, Algeria ar fi fost de mult independentă, iar familiile din Alger, Oran, Constantine, nu ar fi plîns în această săptămînă pe cei dragi.

Dacă nu ar fi existat armele americane și politica blocurilor militare imperialiste, de mult micul Laos ar fi prosperat în pace sub soarele independenței.

Dacă nu ar fi existat sprijinul baionetelor americano-atlantice, de mult regimuri dictatoriale ca cele ale lui Trujillo ar fi încetat să existe.

Casbah-Mekong-Salcedo, denumiri diferite, destine deosebite, acoperite de umbra aceluiași monstru: imperialismul. Murdărește și infectează atmosfera internațională, aruncă anatema sîngelui asupra a milioane de destine omenești, spurcă cu labele sale în zeci de feluri viața și frumusețea umană. Totuși este un bătrîn bolnav și se duce. Și din suferințele cauzate de imperialismul muribund oamenii învață, iar cei ce se întrunesc la Paris simt neputincioși cum le scapă frînele din mîini.

În ziua de 16 decembrie, cînd miniștrii N.A.T.O. au descins în sala conferinței ei au putut găsi pe masă două avertismente: adoptarea de către Adunarea Generală a declarației cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale și adoptarea de către Comitetul Politic a rezoluției afro-asiatice în problema algeriană.

Aceste rezoluții în favoarea cărora nu s-au pronunțat nici una din puterile dominante din N.A.T.O. afirmau răspicat: domnilor, orice ați plănui, d-voastră sînteți doar o minoritate profitoare.

N. LUPU

DE PRETUTINDENI

ARHEOLOGI sovietici, cercetînd șantierele noilor construcții de pe teritoriul Kremlinului, au dat de galerii subterane adînci, necunoscute pînă în prezent, ca și de pivnițele uriașului palat istoric. Oamenii de știință au căutat cu stăruință vestigiile renumitei biblioteci a lui Ivan cel Groaznic, ale cărei comori s-ar afla zidite într-o pivniță a Kremlinului. Cercetările de pînă acum întăresc însă presupunerile arheologilor că biblioteca — ce ar fi adăpostit valoroase manuscrise de Livius, Cicero, Tacitus și Aristofan — a ars în timpul incendiului din Kremlin în anul 1571.

●

IN U.R.S.S., la Leningrad, s-a bătut o monedă consacrată naturalistului francez Jean-Baptiste-Lamarck. Pe o parte sînt imprimate portretul savantului și datele nașterii și morții sale (1744—1829), iar pe reversul ei o carte deschisă, așezată pe crengi de laur.

●

LA PUNCTUL de frontieră Limburg funcționarilor vamali olandezi li se cere, în afară de alte calități, să știe... să fluiere. Căci acolo trec de multe ori contrabandiști transportînd ilegal peste graniță, în R.F.G., păsări cîntătoare. Cînd li se pare ceva suspect, vameșii încep să fluiere, antrenînd astfel pe eventualii „călători clandestini" în contra-triluri. Însă, contrabandiștii au găsit remediul la această măsură. Ei închid pliscurile păsărilor pe care le ascund, aplicîndu-le un plasture!

●

LA LENINGRAD s-a creat o societate filarmonică pentru copii, care organizează cu regularitate pentru școlari conferințe pe teme muzicale, teatrale și de literatură. În fața micilor auditori conferențiază adesea compozitori, autori dramatici și muzicieni de renume.

●

LA ZAGREB, în Iugoslavia, trăiește un cetățean care poartă un nume extrem de dificil de rostit, ba chiar extrem de dificil de transcris. Îl cheamă: Stanislav Papandovalorokomduronikolakopalovski.

●

IN CEEA CE privește ritmul și amploarea construcției de locuințe, U.R.S.S. ocupă în prezent primul loc în lume. Nivelul realizat anul acesta la construirea de case de locuit în orașe și în localitățile rurale din U.R.S.S. depășește nivelul construcției de locuințe din S.U.A., Anglia, Franța, R.F.G. și Italia și din încă o serie de țări luate la un loc.

●

IN DANEMARCA mezelurile sînt mai ieftine decît în Norvegia. Potrivit legilor norvegiene orice călător care vine în țară are drept să transporte fără plata taxelor vamale un salam. Restricțiile se referă textual la unități numerice și nu la unități de greutate. Mezelarul danez Iacob Ensen din localitatea de frontieră Aalborg a dovedit că știe să respecte legile, dar să nu-și neglijeze bunii mers al afacerilor. De un timp încoace, spre mirarea turiștilor norvegieni el a început să fabrice salamuri lungi de.. 5 m.

●

UN STUDENT în psihologie din New York, care trebuia să-și scrie lucrarea de doctorat avînd ca temă credulitatea, a inserat într-un cotidian un anunț în care oferea „maimuțe dresate pentru serviciul casnic". A primit nu mai puțin de 7321 de comenzi. Material suficient pentru exemplificările de care avea nevoie.

●

PROPAGANDA reacționară nu contenește să ridice în slăvi nivelul cultural al S.U.A., prezentînd această țară ca cea mai „instruită" din lume. Iată ce spune în această privință senatorul Humphrey: „Este un adevărat scandal național că cheltuim pentru băuturi spirtoase și pentru fumat mai multe mijloace decît pentru învățămîntul elementar și mediu luat împreună. Cheltuim pentru reclamă de trei ori mai mult decît pentru învățămîntul superior". Mai este oare de mirare, că chiar potrivit datelor oficiale, evident micșorate, în S.U.A. lipsesc 140.000 săli de clasă și 200.000 cadre didactice?

●

FAIMOASA egalitate în drepturi a femeilor din S.U.A. nu este altceva decît o minciună sfruntată. Din punct de vedere economic, femeile primesc pentru munca lor în medie cu 40 la sută mai puțin decît bărbații. Femeile negre primesc și mai puțin. Iar din punct de vedere politic este interesant de aflat că în timp ce în S.U.A. trăiesc 54 milioane femei care au atins vîrsta care le dă dreptul de a alege și a fi alese, în Congresul S.U.A. sînt numai 17 femei, adică trei la sută din întreaga componență a Congresului.

●

IN AUSTRALIA și în insulele Sumatra, Celebes și Noua Guinee, trăiesc păsări neobișnuite. Sînt un fel de găini cu picioare mari. Aceste păsări nu-și clocesc ouăle, ci le îngroapă în nisipul fierbinte și în cenușa vulcanică. Puii nu-și văd niciodată părinții. Ei sfarmă — atunci cînd e timpul — coaja oului și fug în pădure. De la primii săi pași, puiul trebuie să-și poarte singur de grijă.

●

IN ORAȘUL Odensee din Danemarca a fost organizat un concert dat de orchestra armatei a VII-a americane. Chiar în seara concertului manifestarea a trebuit să fie contramandată. În sala de 1300 de locuri numărul orchestranților — 65, era mai mare decît cel al ascultătorilor — 59.

●

UN OARECARE cetățean Berger a stabilit recent la Madrid un nou „record" mondial la baterie, bătînd neîntrerupt toba timp de 100 ore, 1 minut, 15 secunde. „Recorduri" asemănătoare au mai fost cunoscute... De data aceasta, însă, noul recordman ar fi fost invitat, după cum s-a aflat, să lucreze în cadrul campaniei de propagandă a ministerului de război din Republica Federală Germană.

MAGAZIN MEDICAL

Cum ne ferim copiii de gripă

Gripa fiind o boală infecțioasă, în perioada epidemiei copiii nu trebuie duși la cinema, teatre, magazine, în locuri de aglomerație publică.

Să-i ferim cu toată strictețea de bolnavii care au guturai și tuse. Dacă în familie e bolnav cineva de gripă el trebuie izolat și va folosi o veselă și prosop proprii. Camera în care stă bolnavul trebuie aerisită cît mai des, iar podeaua se dezinfectează bine cu o soluție de clorură de var (20 g. la o căldare de apă).

Mamele care alăptează, dacă sînt gripate, trebuie să poarte o mască de tifon, așezat în cîteva straturi.

In condițiile vieții de oraș, nu este ușor să ferești copiii de contactul cu virusurile gripei.

Atunci ce este de făcut?

O măsură de bază o constituie călirea organismului copilului.

Printre cauzele care favorizează îmbolnăvirea de gripă, răcirea copilului joacă un rol important. Sub acțiunea frigului are loc un spasm al vaselor sîngelui. Acesta face ca mucoasa nasului și gîtului să primească mai puțin sînge. Astfel scade puterea de împotrivire față de virusuri și microbi care își încep activitatea lor dăunătoare.

A căli copilul, înseamnă a-l obișnui cu oscilațiile temperaturii. Călind copilul treptat, trebuie să ajungem să nu ne mai fie teamă să calce desculț pe podea, să bea un pahar de apă rece cînd e încălzit, să stea iarna într-o cameră în care oberlichtul este deschis pentru aerisire etc. La asta nu putem ajunge decît dacă renunțăm să înfofolim copilul, dacă îl scoatem la plimbare pe orice timp, dacă-l obișnuim să facă gimnastică, dacă-l frictionăm zilnic, dacă-l învățăm să se spele cu apă rece pe picioare înainte de culcare etc.

Toate cele de mai sus par simple și desigur sînt cunoscute. Dar le aplicăm? Avem răbdarea necesară și cîteodată curajul de a trece peste treptat oțelirea copilașului nostru? Măsurile de mai sus sînt pe cît de simple, pe atît de extraordinare prin rezultatele lor dacă sînt folosite zi de zi, fără nici o abatere.

Alături de aceste măsuri în ultimul timp se mai fac și vaccinări antigripale. Acestea sînt foarte simple, constînd în pulverizarea unei cantități foarte mici de vaccin în nări. Ele se practică în timpul epidemiilor de gripă, la chemarea instituțiilor sanitare și sînt gratuite.

Repetăm însă: cea mai importantă dintre măsuri este călirea organismului și ferirea de contactul cu bolnavii.

Dr. V. IVANOV

Temperatura — reacția de apărare a organismului

Sănătatea este o stare de echilibru între funcțiile diferite ale organismului. Orice agresiune — fie ea fizică sau microbiană — rupe acest echilibru și produce un conflict între organism și agentul provocator. Această luptă se poate termina fie prin victoria organismului sau din contra, prin cedarea în fața inamicului și atunci organismul se îmbolnăvește. Febra, leucocitoza, schimbări de metabolism — ne vorbesc de cele mai multe ori despre lupta ce are loc. E cunoscut faptul că un copil face foarte ușor febră mare, 39—40° la o simplă gripă, iar un bătrîn poate să aibă o pneumonie sau o apendicită acută și temperatura abia să i se urce la 37,5—37,7°. Pe cînd la copil reacția termică este mare, la bătrîn e scăzută. Desigur că atunci cînd temperatura e ridicată, pulsul va fi mai frecvent, respirația mai intensă, va apare durerea de cap, lipsa poftei de mîncare etc. Vom căuta să diminuăm aceste efecte dăunătoare prin diferite metode iar măsurile noastre vor remonta organismul, permițîndu-i ca în interval de cîteva zile să-și dezvolte mai din plin mijloacele lui de apărare. In anumite boli, cum e paralizia generală progresivă, tabesul (forme nervoase ale sifilisului), crearea febrei prin malarie e un adevărat tratament. Malarioterapia prin efectuarea ritmică și repetată a acceselor febrile a redat unor numeroși bolnavi vindecarea completă. La fel, în anumite artrite — inflamații ale încheieturilor — pyretoterapia — adică producerea de febră artificială prin injecții de cîțiva cc de lapte sau alte proteine, e adesea întrebuințată cu succes. In anumite stări infecțioase, în special în febra puerperală (febra după naștere) se instituia abcesul de fixație. Aceasta constă din injectarea sub piele, de obicei în regiunea coapsei, a 3—4 cc de ulei de terebentină. In felul acesta stimulăm organismul să producă mai multe leucocite, și dacă abcesul „prinde" vindecarea e asigurată. Acest fel de tratament era foarte răspîndit înainte de apariția sulfamidelor și antibioticelor. Azi, grație lor, boala poate fi învinsă. Nu-i mai puțin adevărat însă că trebuie totuși să se ofere organismului mijloace de protecție proprii. Nu trebuie să recurgem imediat la antibiotice ca să combatem febra. Nu trebuie să ne pripim. Va fi chemat medicul, care va urmări cauza care dă naștere temperaturii și care va ști să folosească judicios acțiunile stimulatoare a resurselor de apărare a organismului cu acțiunea diferitelor medicamente pentru a obține o evoluție cît mai rapidă spre vindecare.

Dr. I. HARAS

Ce știți despre organismul dvs. ?

● **NOȚIUNEA vizuală de „mișcare" se datorește faptului că imaginea persistă pe retină timp de 1/10—1/50 dintr-o secundă. Dacă obiectele trec înaintea ochilor la intervale mai mici decît 1/50 dintr.o secundă, imaginile se suprapun, dînd senzația de mișcare, principiu pe care se bazează cinematograful.**

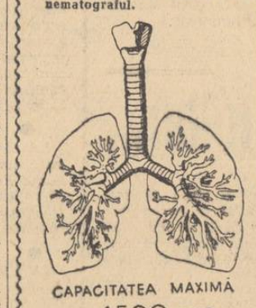

CAPACITATEA MAXIMĂ
4500 cmc.

● **CAPACITATEA maximă a ambilor plămîni, adică cea mai mare cantitate de aer pe care o pot conține după cea mai adîncă respirație este de 4.500 cmc.**

● **ORGANISMUL UMAN produce apă în urma reacțiilor chimice ale metabolismului. Această apă este de fapt un ...deșeu. Arderea unui gram de albumină sau de zaharuri în organism, dă 0,5 ml apă. Arderea unui gram de grăsime, dă 1 ml. In medie, organismul uman poate „fabrica" astfel zilnic 300—350 ml apă.**

● **PENTRU a fractura un os lung cu o presiune exercitată de-a lungul axului său trebuie o forță foarte mare (800 kg pentru humerus, 1600 kg pentru tibia). Pentru a fractura un os lung cu o presiune exercitată perpendicular (flexiune) este nevoie de o forță mult mai mică (1/3 sau 1/8 din forța de mai sus). Cînd forța lucrează prin răsucire (torsiune) ea poate fi și mai mica. Oasele se fracturează de obicei prin două mecanisme: flexiune și torsiune.**

● **DUPĂ CUM SE ȘTIE, creierul este format din două emisfere cerebrale, despărțite printr-un șanț adînc numit scizură. Creierul funcționează totuși ca un tot unitar. Această unitate se realizează prin predominanța unui emisfer asupra celuilalt.**

● **PIERDERILE DE SÎNGE (hemoragiile) sînt grave pentru viața omului. S-a constatat că omul nu poate suporta o pierdere de sînge mai mare de 2—3 litri (1/3—1/4 din cantitatea totală a sîngelui).**

● **IATĂ un tabel comparativ care arată elasticitatea și rezistența osului în funcție de a altor materiale.**

	Elasticitate	Presiune	Tracțiune
Fontă	10.000	9.900	13
Oțel	29.200	11.000	102
Alamă	6.400	—	12,4
Lemn	1.100	—	6,5
Curea de piele	7,3	—	2,9
Os (uman)	2.500	1—2.000	9,25

Despre aparatele gipsate

În folosirea gipsului ca mijloc medical de tratament, istoria pomenește ca precursori pe arabi, cu sute de ani în urmă. Sigur însă, gipsul a fost folosit pentru prima oară de vestitul medic militar rus Pirogov, în războiul Crimeii.

Principala proprietate a gipsului pentru scopul folosit în practica medicală este aceea că, amestecat cu apă, formează o pastă ușor modelabilă cu mîna, care se întărește repede, păstrînd forma imprimată. Datorită acestei proprietăți, gipsul se folosește astfel pentru imobilizarea unei fracturi sau a unei articulații bolnave (entorsă, luxație, artrite) sau pentru corectarea medicală a unei poziții vicioase. Se mai folosește pentru mulaje la confecționarea protezelor ortopedice și dentare, a aparatelor ortopedice, a încălțămintei ortopedice etc. Folosirea gipsului la confecționarea aparatelor gipsate se face în majoritatea cazurilor sub formă de „fești gipsate" (fești de pansament presărate cu pulbere de gips), înmuiate apoi în apă și aplicate pe locul indicat, sub formă de pansament în mai multe straturi, sau jghiaburi, burlane, corsete, paturi gipsate, aplicate de medici specialiști sau de persoane calificate.

Medicii ortopediști cu renume mondial au creat și se folosesc și astăzi ingenioase aparate ce le poartă numele ca: Pirogov, Putti, Böhler, Maisonneuve, Ombredanne, Rădulescu și mulți alții. De folosul tratamentului prin aparate gipsate beneficiază pacienți de orice vîrstă.

Aparatele gipsate însă odată aplicate trebuie îngrijite. Dacă pentru aparatele gipsate mici, adică cele aplicate la extremitățile membrelor, mai ales la membrul superior, îngrijirea este mai ușoară, aparatele gipsate mijlocii sau mari trebuie supraveghiate și îngrijite continuu.

Pentru a combate mîncărimea (pruritul) sau usturimea suprafeței acoperite de gips, se schimbă poziția aparatului gipsat și se fac ușoare mișcări active ale extremităților (a degetelor), cu ușor masaj al părților moi în apropierea aparatului gipsat. Aceste măsuri restabilesc de cele mai multe ori situația normală. Incercarea de a potoli mîncărimea prin grataj făcut sub gips cu diferite mijloace improvizate, andrele, vergele de lemn, sîrme etc., este dăunător. O rănire cît de mică în acest fel poate să devină mare pînă la o rană gravă. O durere trecătoare este de luat în seamă, dacă se repetă mai des, sau mai intens, iar o durere persistentă care se intensifică cu timpul cauzînd bolnavului pe lîngă neliniște, insomnii, lipsă de poftă de mîncare, sau chiar temperatură, cer ajutorul medicului. Aparatele gipsate pot să devină prea strîmte între timp și aceasta se manifestă pe lîngă durere cu tulburări circulatorii mai mari sau mai mici, cînd extremitățile devin reci, vinete, insensibile. Aceste semne cer asistență medicală grabnică. Aparatele gipsate pot deveni prea largi cu timpul fie prin slăbirea părților moi imobilizate și în acest caz aparatele gipsate nu mai corespund scopului, fiind necesară schimbarea lor.

De aceea, medicul specialist recomandă după caz controlul periodic al bolnavului imobilizat, alteori aparatele gipsate trebuie schimbate de mai multe ori între timpul necesar tratamentului.

Dr. I. GAFTOI

Tumorile de natură bună

Apariția tumorilor este consecința alterării procesului de creștere a țesuturilor, respectiv de înmulțire a celulelor care le compun.

La un moment dat apare o modificare celulară, acestea căpătînd însușirea de a se înmulți singure, anarhic, eliberîndu-se de controlul și dirijarea organismului și rupînd echilibrul normal de creștere. Odată dobîndite aceste însușiri ele se transmit tuturor celulelor fiice care acumulîndu-se în număr tot mai mare, dau naștere unui țesut cu proprietăți noi, țesutul tumoral.

Activitatea normală a organismului nu este tulburată, în afara cazurilor mai rare în care prin situația sau dimensiunile sale tumora nu stînjenește funcția vreunui organ important.

Asemenea tumori au fost numite tumori de natură bună sau benigne și sînt destul de răspîndite. Aproape nu există om să nu aibă una sau mai multe tumori de acest fel. Negii și alunițele de pe piele, lipoamele țesutului gras, fibroamele uterului, adenoamele sînului, polipii care apar în diverse regiuni sînt cele mai frecvente și mai banale tumori benigne, dar nu există țesut în organism care să nu poată da naștere unor astfel de tumori.

De obicei ele sînt purtate o viață întreagă fără a produce suferințe. Uneori însă sînt extirpate din motive estetice. Alteori, cînd manifestă tendință de creștere accentuată și produc tulburări sau se infectează atunci extirparea este obligatorie. Indepărtarea lor în orice mod, dacă este completă, nu este urmată niciodată de refacerea tumorilor. Sînt însă și cazuri, e drept rare, cînd unele tumori, mai ales cele expuse la iritații permanente prin lovituri, frecare, infecții repetate, își reiau creșterea și se transformă într-o tumoră de natură rea.

Pentru a preîntîmpina și această rară eventualitate este indicat ca toți cei care sînt purtători de tumori benigne să consulte cel puțin odată un medic care să aprecieze dacă este cazul a fi extirpate, dar mai ales trebuie să fie atenți la orice modificare pe care o poate suferi o tumoră cunoscută și tolerată de mult timp.

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

A. B. C. Nu ne-am putut da seama din cele scrise dacă nervozitatea despre care ne scrieți intră sau nu în domeniul patologicului, poate că pentru început ar fi suficient un regim corect de viață, o alternare corespunzătoare a somnului cu munca. Eventual un consult la un medic specialist neuro.psihiatru ar putea fi util.

E. H. — Oradea. Este necesar un consult la un medic specialist endocrinolog, care pe baza examenului clinic, a examenului de laborator și mai ales a spermatogramei, vă va putea prescrie tratamentul atît de dorit

BAMBINUȚ. Pentru a renunța la fumat e necesar un efort de voință susținut. Este unica soluție cu adevărat folositoare.

ALOMA. Factorul „Rh" nu are rol în sterilitate. Determinarea factorului „Rh" se poate face la orice punct sau centru de transfuzii ce funcționează pe lîngă mai toate spitalele.

I. L. Lugoj. Considerăm că în cazul dv. nu e vorba de o boală organică. Viplex 4 tabl. zilnic, ser neurotonic 10 fiole — o fiolă zilnic, subcutanat, glutacid 12 tabl. pe zi, vor putea fi de folos. Este cazul să vă hrăniți substanțial și să luați masa la ore regulate.

O. BELIZARIE — Ticleni. Nu este cazul să vă îngrijorați. Un concediu de cîteva zile într-o localitate de munte v-ar folosi pentru a readuce lucrurile la normal.

EUGENIA — Bacău. Vă recomandăm să faceți masaje de două ori pe zi la regiunea respectivă cu următoarea pomadă:

Rp. Policulină 100.00 U
Vaselină aa 50 g
Lanolină

Luați pe cale bucală Hipofizan pastile patru pe zi între mese și faceți injecții cu Ovolipoid una fiolă la două zile intramuscular. Pastilele și injecțiile le faceți după încetarea menstruației, timp de 20 zile.

ESTERA B. — Ploiești. Credem într-adevăr că este bine să mai aminați un timp căsătoria. Dacă la cîteva controale negativarea se va menține vă veți putea căsători liniștită. Urmați cu încredere sfatul prețios al medicului în tratamentul căruia sînteți.

VASILESCU N. — Petroșani. Desigur că leziunile nervului optic se pot trata. Tratamentul însă este în funcție de natura și cauza leziunii. De aceea vă sfătuim să vă adresați unui medic specialist oftalmolog care vă va da toate indicațiile necesare.

VIRGIL GHEORGHE. — Vă puteți reface viața fără nici o grijă. Sîntem convinși că nu veți avea nici o tulburare.

G. C. — Sibiu. Credem că este necesară o internare într-un serviciu de neurologie unde boala dv. va putea fi studiată multilateral. Numai în astfel de condiții vi se va putea aplica un tratament de care să beneficiați într-adevăr.

BOITOȘ DASCALESCU — Munedoara. Scrisoarea dv. cuprinde prea puține amănunte privind suferința pe care-o aveți.

Ne-ar fi interesat dacă ați avut dureri în gît, amigdalite repetate, dacă dantura este bună etc.

Considerăm însă că la vîrsta dv. printr-un control medical riguros veți reuși să înlăturați supărările de care ne vorbiți. Medicul reumatolog din policlinica teritorială de care aparțineți vă va da recomandațiile necesare.

DE TOATE

● **DE CURÎND s.a editat la Moscova un „Atlas al creierului" pentru realizarea căruia un grup de savanți au lucrat zece ani.**

● **SE POATE înlocui, în caz de nevoie, tot sîngele din corpul unui bolnav, cu sînge conservat. Operația, denumită Exsanguino-transfuzie constă în extragerea sîngelui de la bolnav (4—5 litri o dată, sau în cîteva ședințe) și înlocuirea lui cu o cantitate egală de sînge conservat.**

● **DESCIFRAREA papirusurilor egiptene rezervă mereu noi surprize. Recent, dintr-un papirus descoperit în delta Nilului, rezultă că arhitecții care au participat la construcția unei piramide, au fost „vaccinați" contra mușcăturilor șerpilor. Acul folosit la injecție, avea un canal interior, curb.**

● **PRINTR-UN EDICT al lui Licurg, în toate casele și instituțiile Spartanilor, trebuia să fie așezat un „zeu al risului". Această idee asupra valorii risului și a bunei dispoziții în menținerea sănătății este confirmată de știința modernă.**

● **COMPARÎND mortalitatea persoanelor de aceeași vîrstă,**

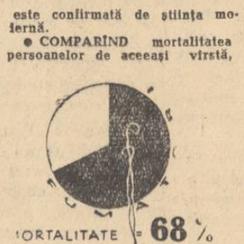

s-a constatat că ea este la fumători cu 68 la sută mai mare decît la nefumători.

● **SUB INFLUENȚA unei emoții, metabolismul bazal poate crește cu 30 pînă la 80 la sută.**

● **TEMPERATURA maximă observată la om a fost de 44,7 grade.**

● **PROGRESELE în cunoașterea alcătuirii corpului omenesc se datoresc în perioada Renașterii nu numai medicilor, ci și artiștilor. Leonardo da Vinci, Albrecht Dürer, Michelangelo, Verrocchio, Raphael Sanzio, Donatello, Tintoretto, Tizian și alții, prin studierea amănunțită a organelor corpului și pictarea trupului uman, au contribuit la întemeierea științei anatomice.**

● **DUPA STATISTICILE din toată lumea, reiese că proporția bolilor cardio-vasculare (boli de inimă) este de 2 la sută — din întreaga populație, iar mortalitatea prin aceste boli, după 35 de ani, este de aproximativ 25 la sută, cifră mai mare decît aceea dată de tuberculoză, cancer, febră tifoidă și pneumonie socotite împreună.**

ȘTIINȚA ȘI VIAȚA • ȘTIINȚA ȘI VIAȚA • ȘTIINȚA ȘI VIAȚA

De la insecticidele din eprubetă la insecticidele vii

(Urmare din pag. 1-a)

In natură există în afară de insectele dăunătoare și foarte multe insecte utile. Unele ajută la polenizarea plantei, altele — entomofagii — atacă pe unii dăunători ai plantelor hrănindu-se cu ei. Mulți dăunători au rezistat la tratamente la care dușmanii lor au murit și nemai fiind nevoiți să lupte împotriva lor au început să se înmulțească vertiginos. Terapia internă a plantei are însă o acțiune selectivă deoarece distruge dăunătorii și cruță pe dușmanii naturali ai acestor dăunători.

Insecticidele vii

Din grupa lor fac parte în primul rînd dușmanii naturali ai dăunătorilor — entomofagii despre care am vorbit mai sus. Ei își depun ouăle în oul, larva, nimfa sau corpul dăunătorului adult. Larva care iese din oul entomofagului mănîncă conținutul oului dăunătorului sau organele interne ale indivizilor în diferite trepte de dezvoltare. Fiecare cu gustul lui! Uneori, pentru a stimula acest război dintre insecte, favorizînd pe cele care îi sînt utile, omul le cultivă în laborator și apoi le pune în libertate pe cîmp sau în păduri. Metoda se aplică cu succes în U.R.S.S. și în prezent se experimentează la noi în țară.

In regiunile invadate de paraziți se provoacă epidemii de boli specifice acestor insecte. Cum se procedează pentru a pustii rîndurile dușmanilor? Din corpurile larvelor moarte din cauza unor boli infecțioase se prepară suspensii care se stropesc din avion sau se răspîndesc sub formă de momeli.

In armata „insecticidelor vii" nu se înrolează numai insectele și agenții patogeni, aici intră și animale superioare: păsările, reptilele, peștii, liliacul, vulpea etc. Pentru a asigura contribuția acestor animale se iau o serie de măsuri de protecție printre care amintim că în U.R.S.S. vînarea vulpei este interzisă pe o rază de 5 km. în jurul perdelelor de protecție.

Uneori aceste genuri de războaie duc la complicații neașteptate. Deosebit de interesantă este experiența combaterii cărăbușilor la Porto-Rico, care aduceau pierderi imense trestiei de zahăr. După ce toate metodele experimentale nu au dat rezultate s-au importat 40 de broaște Bufo marinus. Aceste broaște gigantice care cîntăresc cîte 1 kg. sînt atît de mîncăcioase încît în 18 luni au devorat 10 milioane de larve. Ele au distrus în cîțiva ani toți cărăbușii și apoi au murit de foame, iar brotăceii lor au fost mîncați de o altă specie de paraziți. Combaterea acestora din urmă s-a încheiat cu succes cu ajutorul unei specii de peștișori care mănîncă larvele paraziților dați.

In războiul cu insectele dăunătoare omul luptă și cu mijloace nucleare. Se știe că izotopii radioactivi pot provoca pierderea capacității celulelor vii de a se înmulți sau moartea lor. In multe cazuri este atacat aparatul reproducător al unui organism animal care devine astfel steril. Sterilizarea insectelor cu ajutorul izotopilor s-a folosit în combaterea insectelor parazitare. Prin iradiere se obțin în laborator masculi sterili ai unei anumite specii. Punînd continuu în libertate masculii iradiați, ouăle produse de femele după împerecherea cu acești masculi sînt sterile, ceea ce duce la lichidarea dăunătorilor.

O altă metodă se bazează pe faptul că din abdomenul femelelor virgine a unei specii de insecte s-a izolat o substanță care exercită o puternică acțiune de atracție asupra masculilor din aceeași specie. Masculii detectează cu ajutorul antenelor lor senzitive o concentrație extrem de mică din această substanță, de la o distanță de peste 3 km. și zboară în spre punctul de atracție unde sînt distruși. S-au preparat și prin sinteză cîteva produse chimice de acest fel.

După cum se vede, chimiștii și biologii au pus în mîna agronomilor armele cele mai variate și mai eficace pentru combaterea paraziților. La noi în țară există o bogată rețea de protecție a plantelor care prin aplicarea celor mai bune metode de combatere a dăunătorilor contribuie la sporirea producției agricole.

Ing. Veronica ALEMAN

Un nou procedeu pentru îndepărtarea lînei și părului de pe pieile de animale

In fabricile de tăbăcit pieile de animale procesul tehnologic de îndepărtare a lînei sau a părului de pe pielle de animale este destul de complicat și rezultatele obținute nu sînt întotdeauna cele mai bune. Ținînd seama de acest lucru s-a căutat să se găsească un alt procedeu și de curînd s-a experimentat cu mult succes un nou procedeu. In ce constă el? Pieile uscate se cufundă în apă, în care s-a dizolvat un muiant (o substanță ce contribuie la înmuierea pielilor) și o substanță antiseptică. Aici pielle stau timp de 48 ore, după care se scot și se întind pentru a se usca ușor, apoi se cufundă în vase cu apă în care se produc vibrații ultrasonore cu ajutorul unor generatori ultrasonici. Frecvența acestor oscilații este cuprinsă între 10.000 și 100.000 de cicli pe secundă. Aici pielle stau 3 minute, după care se scot afară. Firele de lînă sau păr se pot îndepărta astfel foarte ușor de pe piei, pielle păstrîndu-și intacte calitățile lor.

„Capitala reflexelor condiționate"

Oamenii de știință din lumea întreagă numesc Institutul de Fiziologie „I. P. Pavlov" din Leningrad „Capitala reflexelor condiționate". Și pe bună dreptate: întregul Institut, cu uriașa sa clădire de pe cheiul Makarov, împreună cu numeroasele laboratoare din satul Pavlovo, și cele două muzee — locuința în care a stat I. P. Pavlov și Muzeul evoluției sistemului nervos — alcătuiesc un întreg oraș. Avem de-a face cu o capitală: Institutul este centrul incontestabil al activității științifice pe care o desfășoară discipolii din toată lumea ai marelui fiziolog rus.

Știința și viața datoresc mult lui Pavlov și discipolilor săi. Și, totuși, cel ce vizitează Institutul, „capitala" pavlovistă, vrea să cunoască nu numai trecutul său glorios dar și să afle noutăți. Amintirea lui Pavlov este prezentă aici în dezvoltarea moștenirii sale științifice, în respectarea riguroasă a „Măriei sale faptul", în căutările creatoare de noi căi de rezolvare a problemelor fiziologice.

In cele ce urmează înfățișăm unele dintre recentele lucrări ale Institutului. Profesorul V. P. Maiorov, unul dintre puținii oameni de știință în viață care au lucrat cot la cot cu I. P. Pavlov, povestește: — „Procesul de inhibiție, elaborat de academicianul Pavlov, a constituit timp îndelungat o piatră de încercare. Insuși Ivan Petrovici l-a calificat „o problemă blestemată". Astăzi, acest „blestem" este anihilat cu ajutorul biochimiei, electrofiziologiei, radiobiologiei.

Laboratorul de genetică experimentală, sub conducerea lui V. K. Krassuski, doctor în științe biologice, lucrează la problema modificărilor dirijate a activității nervoase superioare. Au fost efectuate experiențe interesante asupra șoarecilor. Sistemul nervos a patru generații de șoareci a fost supus unui tratament special. A rezultat că mobilitatea proceselor nervoase la exemplarele care s-au născut după experiențele cu șoarecii-părinți, este superioară celei șoarecilor obișnuiți. Această proprietate a celulelor scoarței cerebrale se manifestă începînd cu prima generație consolidîndu-se la generația următoare.

Experiențele efectuate au confirmat teza lui I. P. Pavlov, după care actele instinctuale se pot forma cu ajutorul reflexelor condiționate. Laboratorul de fiziologie a animalelor inferioare a aplicat această teorie în practica agriculturii. Găinile dorm o singură dată în 24 de ore. Insă, se pot forma la ele reflexe condiționate pentru două perioade de vioiciune și de somn într-un interval de 24 de ore.

Un grup de savanți de vază studiază problemele medicale ale fiziologiei. Prof. V. G. Baranov, șeful laboratorului de fiziologie a vîrstei, caută căi de înfrînare a modificărilor patologice ale activității nervoase în procesul de îmbătrînire. Prof. A. Slonim a elaborat teoria călirii omului. Prof. A. Soloviov studiază modul în care sistemul nervos influențează fiziologia digestiei.

Cercetările ce se desfășoară în satul Pavlovo sînt tot mai strîns legate de problemele esențiale ale practicii. Tineri lucrători științifici din întreaga Uniune Sovietică vin aici pentru aspirantură. Spre acest Institut se îndreaptă oameni de știință din țările de democrație populară. Vin și specialiști din Anglia, din America. Psihiatria, care își întemeiază învățătura pe baze idealiste, freudiste, nu poate lupta cu succes împotriva bolilor psihice.

In cartea de aur a Institutului, savantul american Gant a scris în rusește următoarele: *„Am acum un reflex condiționat. Să plec la Leningrad, la Academia dv. de Științe. Aș fi tare bucuros să mai viu aici".*

Una din metodele de studiu sau de combatere a anumitor fenomene este iradierea cu substanțe radioactive. In fotografie: *se execută iradieri cu substanțe radioactive.*

Cercetătorului i se cere răbdare și „tact" cînd are de-aface cu un asemenea animal de experiență ca cimpanzeul. Pînă la urmă, scopul propus este atins: cimpanzeului i s-a măsurat tensiunea arterială

PSIHOLOGIA CONSUMATORULUI

(Urmare din pag. 1-a)

gie. Amîndouă aceste însușiri au drept scop — cum a observat judicios în recomandările sale adresate conducătorilor și vînzătorilor magazinelor un for îndrumător — să ușureze dilema în care se află orice client în momentul cînd e pus să aleagă între sorturi sau numai între... hotărîri. Clientul vine de acasă cu un consilier credincios care-i... ochiul. Insă îndeobște acest organ are ezitări încurcîndu-se în povețe și sugestii. Rolul vînzătorului isteț e să zădărnicească șovăielile, călăuzindu-cu răbdare și competență dorințele încă „necristalizate" ale mușteriului.

★

Estetica prezentare a mărfurilor, grija de a satisface exigențele cumpărătorului, joacă de asemenea un rol important în mecanismul ofertei, exercită o influență „chimică" în procesul psihologic, ca un precipitat. Ambalajul, bunăoară, al mărfurilor așa zise „de lux", cum ar fi cele de parfumerie, cofetărie și distilerie, ba chiar și al unor mărfuri alimentare care trebuie — în sensul bun — „puse în valoare", ca să utilizăm un limbaj de circumstanță.

Citeodată flaconul elegant în care găzduiește apa aromată este mai îmbietor chiar decît conținutul; și oricine e pus să aleagă între fondantele sau rahatul din borcane și cele oferite în cutii frumos ornamentate, optează adesea pentru acestea din urmă.

Ne-ar cere cam multișor loc să înșirăm în ce mare măsură s-a încetățenit acest bun obicei aplicat pînă și la articole ce n-ar mai necesita vraja decorativă a cutiei, șipului și gavanosului. Punga de zahăr, bunăoară, un frumos ambalaj de culoarea cerului văzut ca printr-o strecurătoare; sau nenumăratele tuburi cu ilustrații campeste — pajiști, răsărit de soare, joiane care se tolănesc printre maci și nu-mă-uita, pe un fundal de cabane turistice — și care te îmbie să guști diferitele specialități de brînzeturi; sau etichetele făcute, de astădată, de adevărați artiști care ornamentează cutiile de conserve (de remarcat, în deosebi cele ale fabricii „Flora"); sau cutiile cu ouă, fiecare e așezat, în alveola ce-l ferește de zguduiri în plasa supra-încărcată; sau ispititoarele, strălucitoarele și îmbietoarele ambalaje ale bomboanelor de tot soiul — în care, firește, „partea leului" îi revine șocolatei — ca să nu mai vorbim de încîntătoarele casete cu ulcioare miniaturale de băuturi „extrafine" sau de borcănașele-jucării cu sorturile cele mai rafinate de dulcețuri. Progresul realizat, în ultimii doi ani, în deosebi, în arta ambalajului, este într-adevăr remarcabil și se cuvine să mulțumim organelor de resort și tuturor lucrătorilor cărora li s-a dat sarcina nu numai de a înfrumuseța vitrinele, și prin aceasta și aspectul străzii, dar și de a „vinde" mărfurile care abundă în magazine. (Cu o mențiune: ne rezervăm un prilej de a discuta problema ambalajului cărnii la măcelării, domeniu în care, cred, ar trebui să pornim la o serioasă reconsiderare).

★

Acum altceva. Să abandonăm esteticul, abordînd cealaltă formă, a ambalajului eminamente adresată practicului. Observația mi-a venit asistînd toamna aceasta la despachetatul lădițelor cu struguri. Am observat că straturi întregi de ciorchini au fost strivite, fiindcă acel care a săvîrșit operația la depozit sau la podgorie n-a ținut seama de natura delicată a mărfii. A confundat-o cu altceva. Aici nu mai e vorba de o urîtă înfățișare a mărfii sub raport estetic, ci și de o pagubă sub raport comercial.

In aceeași ordine, dar cu alt obiect comercial: felul în care se face ambalajul — menținem termenul — păsărilor vii. Mai zilele trecute am asistat în Piața „Ilie Pintilie" la descărcarea unui mare transport de rațe. Le-am plîns de milă văzîndu-le cum stau îndesate și cocoșate în cuștile înguste și scunde. Dar lăsînd sentimentalismul la o parte, mi-am amintit, privindu-le, de cîte griji și cheltuială e legată o creșcătorie de păsări.

Am vizitat vara aceasta o fermă de rațe și găște instalată la o gospodărie de stat din Mogoșoaia. Splendid spectacol de „puf și fulgi", remarcabilă asistența din partea crescătorilor, însărcinați cu îngrijirea și supravegherea celor cîteva mii de pensionare măcăitoare și gîgîitoare. Hrănirea, igiena, adăpostirea atîtor „fripturi ambulante" — cum se spune în „Caleidoscopul lui Mirea" — nu sînt lucru de șagă.

Recent am citit într-un articol de avicultură despre importanța liniștii — afară de ceilalți factori biologici cunoscuți — în condițiile de viață ale găinii. Nu zîmbiți. S-a dovedit experimental că de starea nervoasă a orătăniilor depinde calitatea și cantitatea cărnii lor. O găină care doarme în tihnă și mult — știe ea de ce se cuîcă devreme! — se dezvoltă mai bine, iar ouăle sînt mai mari și mai rotunde dacă autoarea (sau autoarea!) lor a fost ferită de sperieturi.

Cînd e nevoie de atîtea eforturi ca să asiguri succesul gospodăresc al unei ferme, e inexplicabil de ce ele sînt uitate în momentul cînd marfa vie este expediată spre vînzare. Oare nu pentru acest scop s-a cheltuit truda și nu-i păcat că rațele, găștele înțepenite zile întregi, nebăute și nemîncate, se resimt pierzînd din greutate, adică din valoarea lor comercială? Cine suportă diferența?

Așadar, tot ce se face judicios pentru punerea în valoare a unei mărfi atestă simț practic. Și dacă unii n-au fost încă pe deplin edificați, poate că exemplele noastre despre însemnătatea practică a ambalajului îi vor dumiri.

F. Brunea—FOX

Acasă la Vida Geza

(Urmare din pag. 1-a)

celzianus. Maestrul îmi arată biblioteca sa care cuprinde zeci de cărți de specialitate și-mi vorbește despre reușita numeroaselor altoiri și experiențe pe care le-a făcut pentru a crea specii mai rezistente în condițiile climei noastre.

— *Varietatea formelor, a culorilor acestor plante sînt de multe ori ciudate, iar pentru un artist ele pot fi chiar un motiv de inspirație,* — mi-a spus Vida Geza.

— Fiindcă am ajuns aici, aș dori să-mi spuneți și cîteva cuvinte despre cealaltă mare pasiune a dvs.: sculptura în lemn.

— *Ultima mea realizare „Colectivista" se află expusă la Expoziția regională de artă plastică din orașul Baia Mare. In prezent, mă pregătesc să încep lucrările pe care le voi închina aniversării partidului. Este vorba de două sculpturi mai mari, un bassorelief cu mineri și un colectivist.*

Vida Geza mă poftește în atelier. O cameră uriașă, luminoasă. Pe un piedestal, un trunchi mare de stejar, așteaptă să fie modelat, să capete viață sub mîinile lui Vida Geza. Lîngă un perete își așteaptă rîndul alte trunchiuri.

— *Acum să-ți fac cunoștință și cu prietenul meu de atelier* — îmi spune gazda și strigă: *Miki!*

Din scorbura unui buștean își face apariția o veveriță mică care se lasă mîngîiată și se plimbă fără teamă în fața noastră. Vida Geza îmi explică cum a găsit-o în pădure cînd era pui, a adus-o acasă și a domesticit-o.

★

M-am despărțit greu de Vida Geza, fiindcă are un farmec nespus de a povesti, de a te apropia. Și acum cînd așternaceste rînduri simt viguroasa sa strîngere de mînă, obișnuită cu dalta și ciocanul.

Gh. RUSSU

Bate fierul cît e cald şi... adună-l pe cel vechi!

Desene de Gh. CHIRIAC

Haidem cu mic şi mare să dăm fier vechi la colectare.

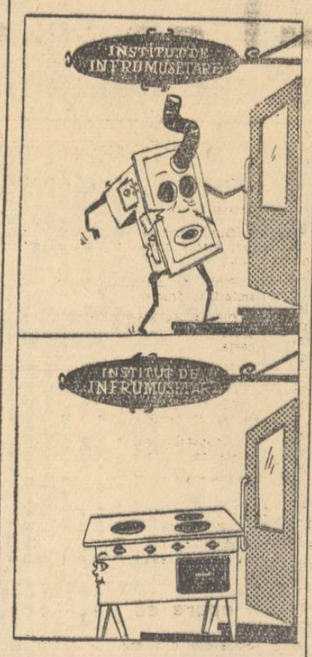

Metamorfoza fierului vechi

Fabrica de ciment „Temelia", Intreprinderea de prefabricate-Braşov şi Intreprinderea „Reconstrucţia"-Piatra Neamţ, deţin cantităţi de fier vechi pe care nu le predau I.C.M.-ului, invocînd motivul că n-au îndeplinit planul de predare pe 1960.

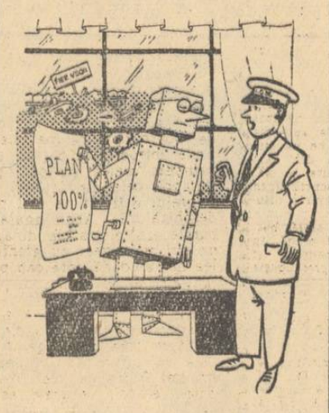

— Ne-am îndeplinit planul...
— Să n-o luăm... mecanic!...

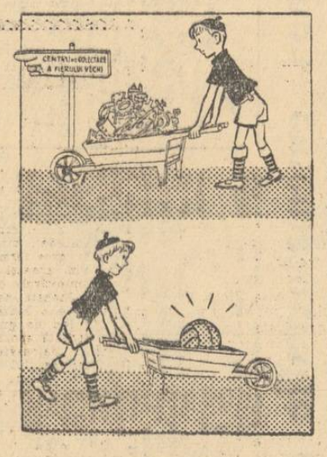

Fără cuvinte

Trustul Gostat Botoşani, Reg. Suceava, deţine cca 1.000 tone de fier vechi (linia îngustă C. F. Dîngeni-Ripiceni nefolosită de peste 16 ani.

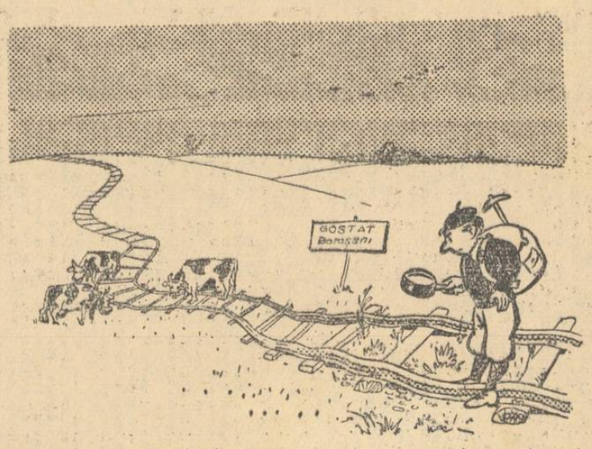

Geologul: *Această sursă de fier vechi pare să fie chiar din era noastră*

Utemiştii şi pionierii depun o muncă patriotică strîngînd numeroase cantităţi de fier vechi pentru oţelării.

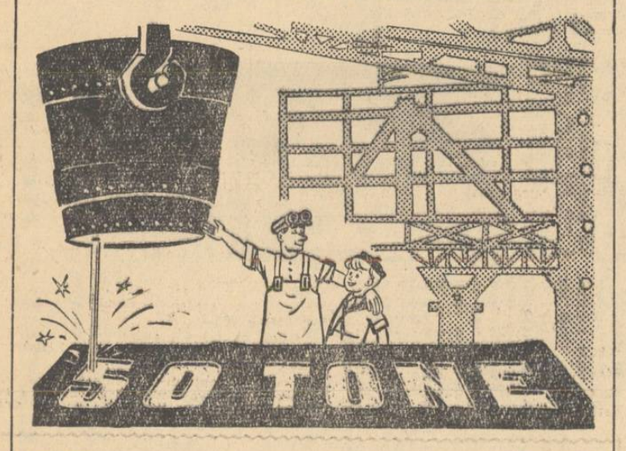

„Şarjă" prietenească

Şurubul: *Mă predau!...*

— De ce nu predaţi fierul ăsta la colectare?
— Încă nu-i îndeajuns de vechi!...

G.A.S.-urile Ghidigeni, raionul Tecuci, Panciu şi Floreşti, raionul Focşani, deţin utilaje agricole nefolosibile de mult timp.

— Ce se aude cu cererea de casare?
— Nu vezi? Am casat-o!...

Comitetul executiv al S.P.C., Comisia centrală de casare întîrzie rezolvarea casărilor pentru 14 bitocuri reformate şi nefolosite, deţinute de Fabrica de cărămidă „7 Noiembrie".

„PREVĂZĂTORUL"
— Să le predăm la fier vechi...
— Nuuu!... Poate mai avem nevoie de vreun şurub!...

REBUS MAGAZIN

Jocuri şi cuvinte încrucişate

Meteorologică

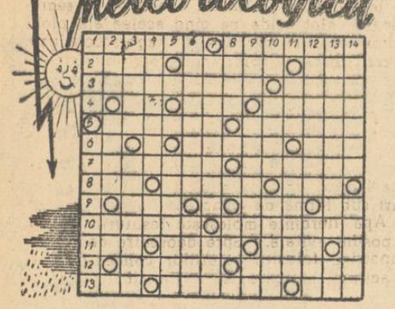

ORIZONTAL: 1) Plouat — „Vînt de libertate"; 2) Sînt bîntuite de furtuni — „Furtuna" de I. Ehrenburg — Vorba ursului; 3) Părintele comediei, autorul piesei „Norii" — Grămadă de paie; 4) Dan Ionescu — Localitate în R.P. Ungară — Însoţeşte fulgerul; 5) La romani era considerat zeul mărilor agitate — Este transportată de ghetari; 6) Vocală dublă — Substanţă gelatinoasă — Stradă... scurtă! 7) „Aurora" de Reni, sau „Potopul" de Poussin — Gustul apei de ploaie; 8) Plasă de prins peşte — Unităţi de măsură pentru lungimi — Oraş antic în Arabia — 9) Personaj din feeria engleză — Localitate în India — Sfîrşit de caniculă; 10) Vînt plăcut — Grad, dar nu de temperatură; 11) Actualul campion mondial la şah — Avînt — Oraş în Siria; 12) Moina — Furtună de proporţii uriaşe; 13) Din timp în timp — Ploaie de durată scurtă — De ploaie sau potabilă.

VERTICAL: 1) Pictor romîn, autorul tabloului „Ploaia de aur a lui Zeus" — Paratrăznet; 2) Pom fructifer — Lipsit de experienţă — Afirmaţie; 3) Cîmpuri ce au nevoie de ploaie — Autorul romanului „Negura" şi „Poarta furtunilor"; 4) În cele patru vînturi — Aurora Elenescu; 5) Se deschide la ploaie; 6) Rezervate circulaţiei pietonilor — Şcolar; 7) Tună şi fulgeră (fem.) — Fire; 8) Zăpadă — Constantin Noreanu; 9) Primul cîntăreţ din nai (mit.) — Scrisoare — Puşă la centru! 10) Ren fără cap! — A tăia un material în bucăţi — A se feri de ploaie sau de vînt; 11) Culoarea cerului înnourat — Zăpadă perfuloasă; 12) Luceafărul poeziei româneşti, autorul versurilor: „Ce te legeni codrule / fără ploaie, fără vînt / Cu crengile la pămînt" — Mantia romanilor; 13) Ploaie cu debit mare şi durată scurtă — În zăpadă! 14) Fata Morgana — A agăţa.

Cornel CIOBOTARU

AUR

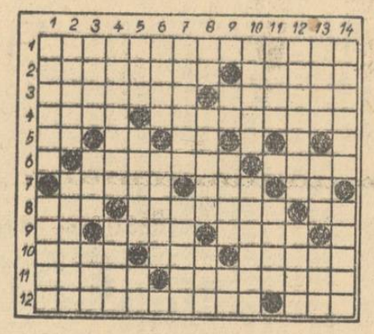

ORIZONTAL: 1) Oraş renumit prin pitorescul cartierului său „Cornul de aur"; 2) Scriitor român, autor al volumului „Măgarul de aur" — Prozator brazilian, autorul romanului „Pămîntul fructelor de aur"; 3) „...de aur", comedie de Aurel Baranga — Expus; 4) Fragmente din opereta „Peşcăruşul de aur" de Butkai — Poet romîn, autorul „Porţilor de aur"; 5) Pronume — Aur pe sfîrşite! — În toate; 6) „Meseria e brăţară de aur" — Suprafeţe; 7) Intîia — Cureluşă de meşină — Dinsul; 8) Prefix pentru pămînt — Prelucrează alama — Consoane; 9) Horia Teodorescu — Podoabă de aur — Vechi locuitori ai patriei noastre, preţuiţi lucrători în aur; 10) Zeu la vechii greci — Diminutiv feminin — Aur; 11) Vechea denumire a tătarilor — Terenuri bogate în aur; 12) Poet clasic romîn autorul versurilor: „Afară ninge, ninge şi apriga furtună / Prin neagra-ntunecire răspîndre reci fiori / Iar eu visez de piaţuri pe care alba lună / Revarsă-un val de aur ce curge printre fiori — Document.

VERTICAL: 1) Unitate de măsură a valorii aurului (pl.) — Fosta colonie „Coasta de aur" care la 7 martie 1957 a devenit stat independent; 2) „Cocoşul de aur" de Rimski-Korsakov — Aurul negru; 3) Fructe — Pentru — Interjecţie; 4) Bucăţi de gheaţă — Poet ardelean, autorul poeziei „Acelor ce suferă" din care fac parte versurile: „Acelor ce stau pază / În noapte, în ceaţă, în vînt / O, cum aş vrea să le cînt cu harfă de aur / Cu strune de-argint"; 5) Lina de aur pentru argonauţi — „Mitrea Cocor" de M. Sadoveanu, distins cu Medalia de aur a Păcii — Sînt; 6) Usturoiată — „...aurie", operetă de Dunaevski; 7) Auriu faţă de galben (pl.) — Mină de aur în U.R.S.S.; 8) Consoane — Vrem — Percep sunetele; 9) Erbiu — Localitate în Munţii Apuseni — Bir! 10) Aur în stare naturală — Bronzaţi; 11) Zăpadă, nea — Institutul de Cultură şi Educaţie Fizică; 12) Paliditate — Se ţese; 13) Începeri — Coautor al romanului „Viţelul de aur"—Armă primitivă; 14) Parcele — „Raţa de aur" de Malakevici.

S. RADU

„O" — vocală în careu

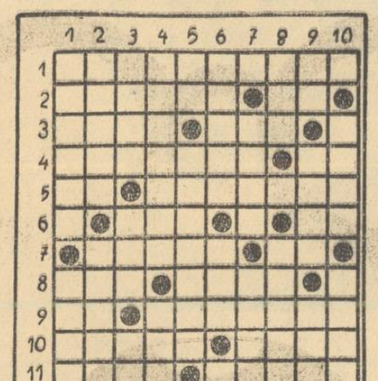

ORIZONTAL: 1) Buletin cu 12 rezultate exacte! 2) Stil grotesc — Literă grecească 3) Lucru scump — Sclav 4) Arhipelag în Oceanul Pacific — Fluviu în Italia 5) Hrana lui Grivei — Bulgăre de zăpadă 6) Legat de Volga! — Liniştе! 7) Sprijin pentru... aţă! — Cete! 8) Formaţiune... vocală! — Joc.. norocos! 9) Şmecher! — Afluent al Argeşului 10) Iarbă... grămadă! — Stat independent african 11) Scaun înalt — Secure!

VERTICAL: 1) Ştergar — Maturizat! 2) Insulă în Marea Mediterană — Maşină 3) Impreiuire — Alean — Leo! 4) Cîştigător la Loto — Îl dă muzica 5) Dialect francez — De unul singur... pe scenă! 6) Dată... împlinită! — Onomatopee 7) Cinste — Comic italian 8) Fără vedere — Bucată... mare! 9) Caro — Centru atacant — Jumătate de pogon! 10) Scop în viaţă — Cu holde aurii!

Ioan ROMAN

TEATRALA

Se dau cuvinte corespunzătoare următoarelor definiţii: 1) Animal de tracţiune 2) Fript cu ţigara 3) „Hainele" păsărilor 4) Parte a corpului 5) Membru al unei familii 6) Arbust 7) A tăia mărunt, a fărîmiţa 8) Nume feminin.

Prin schimbarea iniţialelor cuvintelor găsite, veţi afla altele corespunzătoare următoarelor definiţii:

1) Petrecere cu muzică şi dans 2) Animal al pădurilor noastre 3) Caracteristica celui care se întreabă de-s moi posmagii 4) Gust neplăcut 5) Pe trei dintre ele le-a făcut celebre Creangă... 6) Pînză din care se confecţionează costume de vară 7) Mineral 8) Aceea.

Prin schimbarea iniţialelor cuvintelor noi găsite, veţi afla numele unei cunoscute artiste, protagonista piesei „Menajeria de sticlă", recenta premieră a Teatrului Municipal.

A. MARIN

VREŢI SA PETRECEŢI REVELIONUL LA SOFIA?

Participaţi la concursul special

PRONOSPORT

de mîine, pe buletine gratuite

Poşta rebus

I. BOTEZATU — *Bucureşti:* Am publicat de curînd un joc pe o temă asemănătoare.

ANGHEL DRAGA — *Plenita:* Dezlegarea e corectă.

GH. NEMEŞ — *Craiova:* În limita spaţiului disponibil vor apare

C. DRAGAN — *Bucureşti:* Aveţi prea puţine cuvinte în temă.

I. BORCEA ŞITA — *Slănic-Ploieşti:* În limita spaţiului disponibil va apare.

ŞAH • ŞAH • ŞAH • ŞAH • ŞAH • ŞAH

Dela campionatul republican

Alb. Ghiţescu — Negru Gheorghiu.

1. e4, c5
2. Cf3, d6
3. d4, c:d
4. C:d4, Cf6
5. Cc3, a6
6. Ng5, e6
7. Nc4, Ne7
8. De2, b5
9. Nb3, 0-0
10. 0.0 b4
11. Ca4, Nb7
12. f3, Cc6
13. Ne3, d5
14. Tfd1, C:d4
15. N:d4, Da5
16. Cb6 vezi diagrama alăturată
16... d:e4 !!
17. C:a8, Dh5!
18. Df2?!, e:f3
19. g:f3, N:f3
20. Td3, N:a8
21. Tg3, e5 !
22. De3, Ce4
23. Nb6, C:g3
24. D:g3, Nh4,
25. Dh3, Nf2 + şi alb cedează

Este de remarcat mutarea 16.a negrului care oferă o calitate pentru a obţine iniţiativa. În loc de 18. Df2? Ghiţescu — după cum ne-a arătat Gheorghiu demonstrîndu-de — această partidă — ar fi putut juca 18. Cb6! la care după 18... e5 19 Nf2, e:f3 20. De4, Gg4, ar fi urmat un joc plin de complicaţii.

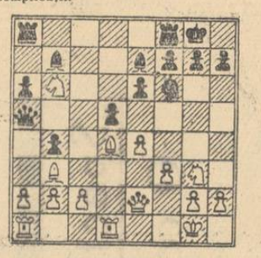

Rezultate din concursul republican prin corespondenţă

GRUPA B. — Szabo Elisabeta (Cluj) Vasile Constantin (Constanţa) 1—0; Vătămanu Alex (Bacău—Vasile Constantin 1—0.

GRUPA A. Dr. V. Malcoci (Cluj)—M. Grupcea (Buc.) 1—0; ing. P. Diaconescu (Ploieşti) — D. Ianczo (Oradea) 1—0; L. Popazov (Craiova) — M. Grupcea (Buc.) 1—0.

Pentru a stimula şi mai mult jocul prin corespondenţă, Federaţia de şah a hotărît de curînd ca, începînd cu ediţia a III-a pe anii 1961—1963, CONCURSURILE REPUBLICANE SA DEVINA CAMPIONATE REPUBLICANE DE ŞAH PRIN CORESPONDENŢA. Această măsură va da desigur o şi mai mare amploare şahului prin corespondenţă în ţara noastră, antrenînd noi mase de şahişti, inclusiv jucători cu categorii superioare — I-a, candidat maeştri şi maeştri — la activitatea competiţională.

Înscrierile la prima etapă a campionatului republican prin corespondenţă pe anii 1961—1963 — sferturile de finală, la care pot lua parte jucătorii care au categoria a III-a, a IV-a, a V-a şi cei fără nici o categorie — se mai primesc pînă la 30 decembrie 1960 pe adresa Federaţiei Române de Şah, Bucureşti, str. Vasile Conta, într-un plic cu menţiunea *„Pentru campionatul republican prin corespondenţă"*. Jocurile vor începe la 15 ianuarie 1961. Cei care s-au înscris la concursul republican sînt consideraţi înscrişi din oficiu.

★

Primul concurs de comentare a unei partide de şah organizat de „Magazin" şi anunţat în numărul trecut al revistei se încheie la 5 ianuarie 1961, dată pînă la care se pot trimite notele şi analizele la partide Fisher—Tal disputată la Olimpiada de la Leipzig.

Poşta şahului

CONSTANTIN ŢARANU — com. Botuş. Dacă regele se află într-o poziţie de şah nu se poate efectua rocada. Iată paragraful „b" din articolul 8 al Regulamentului oficial al jocului de şah: „Rocada nu se poate face în următoarele cazuri: dacă fie regele fie turnul au executat o mutare; dacă unul sau amîndouă din cîmpurile intermediare, situate între rege şi turnul care face rocada, sînt ocupate de piese (indiferent dacă sînt albe sau negre); dacă regele se găseşte în poziţie de „şah" sau dacă, efectuîndu-se rocada, regele ar traversa un cîmp atacat de piese adverse şi în sfîrşit, dacă cîmpul pe care trebuie să se aşeze regele este atacat de o piesă adversă".

★

De curînd s-a disputat la Sinaia a doua ediţie a concursului de şah dotat cu „Cupa 30 Decembrie", la care au participat echipele reprezentative (formate din cîte 6 jucători) ale regiunilor Ploieşti, Craiova, Constanţa, Cluj, Galaţi şi Piteşti. După o luptă interesantă, în care echipa Clujului a condus pînă în ultima rundă, concursul a fost cîştigat pînă la urmă de formaţia ploieşteană cu 26½ puncte. Pe locurile următoare: 2. Cluj (25 pct.) 3. Craiova (21½ pct.) 4. Galaţi (18 pct. — a învins Ploieştiul cu 5—3!!) 5. Piteşti (15 pct.) şi 6. Constanţa (14 pct.) Organizarea — asigurată de Comisia regională de şah Ploieşti — a fost excelentă (din scrisorile trimise de dr. V. Malcoci—Cluj şi ing. C. Partoş — Ploieşti).

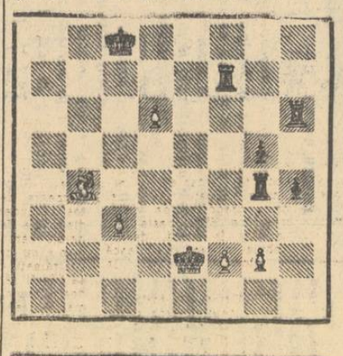

Alb: GHEORGHIU
Negru: SOOS

Pentru a obţine remiza poate juca negrul T:b4, pentru ca după c:b4 să ia pionul d?

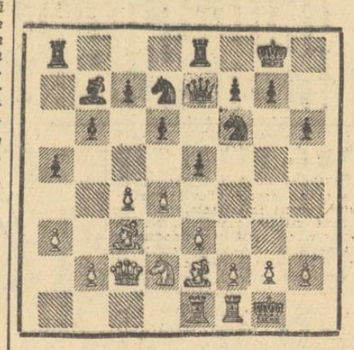

Alb: UNGUREANU
Negru: NACHT

Pentru a-şi deschide poziţia poate juca albul f4?

Soluţiile în numărul viitor

Probleme premiate

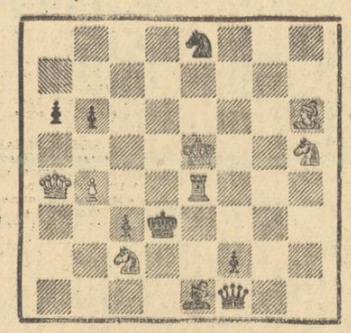

A. DOMBROVSCHI
Premiul I

la al 5-lea campionat republican al U.R.S.S.

Albul dă mat în 2 mutări

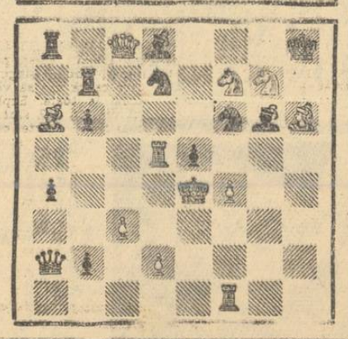

I. LACNY
Premiul I

la concursul revistei „Ceskoslovenski Sach" pe anul 1959.

Albul dă mat în 2 mutări

Soluţiile în numărul viitor

Jocuri distractive

Inele cu cifre

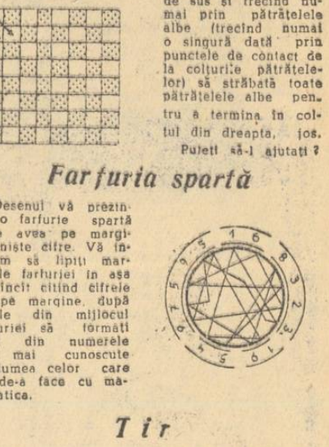

În punctele negre pe aceste trei inele suprapuse parţial trebuie înscrise numere de la 1 la 12, astfel că suma numerelor din fiecare cerc să fie 33.

Cine avea dreptate?

Două detaşamente de pionieri au sprijinit într-o duminică acţiunea de plantare a unor arbori pe străzi. Primul detaşament dornic să se evidenţieze a ţeşit mai devreme pe teren şi a reuşit să planteze 5 puieţi înaintea venirii celui de-al doilea detaşament. Spre mîhnirea lor ei au aflat că n-au plantat puieţii pe trotuarul care trebuia şi bine înţeles au fost siliţi s-o ia de la început. Fireşte cel de-al doilea detaşament a terminat primul. Conducătorul acestei unităţi a propus atunci colegilor să vină în sprijinul primului detaşament. Copiii fiind cu toţii de acord au trecut să-i ajute pe cei din primul detaşament. Ei au plantat 10 puieţi.

La terminarea lucrului s-a încins o discuţie pasionantă între cele două detaşamente. Elevii din al doilea detaşament susţineau că şi-au întrecut colegii plantînd mai mulţi cu 10 puieţi deci ei, iar primul detaşament susţinea că numai cu 5 puieţi.

Cine avea dreptate?

Complicat

Cineva şi-a propus o problemă destul de

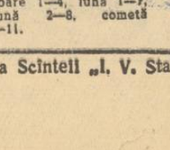

complicată, să tragă o linie din colţul sting de sus şi trecînd numai prin pătrăţelele albe (trecînd numai o singură dată prin punctele de contact de la colţurile pătrăţelelor) să străbată toate pătrăţelele albe pentru a termina în colţul din dreapta, jos.

Puteţi să-l ajutaţi?

Farfuria spartă

Desenul vă prezintă o farfurie spartă care avea pe margine nişte cifre. Vă invităm să lipiţi marginile farfuriei în aşa fel încît citind cifrele de pe margine, după liniile din mijlocul farfuriei să formaţi unul din numerele cele mai cunoscute în lumea celor care au de-a face cu matematica.

Tir

Ştefan, Andrei şi Dan au tras fiecare 6 focuri într-o ţintă. După numărătoarea punctelor s-a constatat că fiecare a obţinut 71 de puncte. Din cele 18 lovituri numai una a nimerit în centru (50 de puncte). Vă rugăm să aflaţi cine a nimerit în centrul ţintei pe baza următoarelor date: primele 2 lovituri i-au adus lui Ştefan 22 de puncte, iar lui Andrei prima lovitură numai 9 puncte. Care dintre băieţi a nimerit în centrul ţintei?

Soluţiile jocurilor apărute în numărul 166

PROBLEMA

Trebuie făcute următoarele mutări: stea 2 la 1, stea 1—4, stea 3—5; soare 1—8, lună 2—11 cometa 2—12, lună 3—9, stea 3—6 soare 3—5, lună 1—2, stea 3—3, soare 3—6 lună 1—5, stea 2—2 stea 1—1, soare soare 1—4, lună 1—7, lună 2—8, cometa 2—11.

PĂTRATUL MAGIC

1	7	2	8
4	6	3	5
7	1	8	2
6	4	5	3

Redacţia: Piaţa Scînteii, Tel. 17.60.10. Administraţia: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii. Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

SPECTACOLUL
magazin

Teatrul amator studențesc

La Casa de Cultură a Studenților „Gr. Preoteasa", nu se joacă numai teatru, ci se face și o bună școală de teatru. Așa se explică faptul că în anii trecuți cele mai bune spectacole au fost premiate la concursurile artistice pe țară. Încerc să aflu de la tovarășul Tadeu Arsenie, regizorul formației de teatru, cîte premiere se prezintă anual la Casa de Cultură

— Circa 20 de premiere. Îmi răspunde regizorul și observînd-u-mi uimirea, adaugă : într-adevăr, e o cifră neobișnuită pentru un teatru amator. Dar teatrul nostru are o organizare complexă. Înglobînd cele 3 echipe de teatru ale Casei de Cultură a Studenților și cele 10 echipe ale celorlalte institute de învățămînt superior din Capitală. Cei 12 regizori (dintre care amintesc pe Andrei Brădeanu, Ion Cosma, Cornel Gîrbea, Amza Pelea, Lia Niculescu, Marius Popescu și alții) montează fiecare cîte 1—2 piese pe stagiune.

— Cum recrutați actorii ?

— Depistarea studenților cu aptitudini artistice nu se face la întîmplare. În fiecare an trec prin teatrul studențesc aproape 3—400 de studenți artiști amatori. După absolvirea studiilor, la locul lor de muncă, în industrie, agricultură sau instituții, ei devin instructori voluntari de echipe artistice. Activiștii ai cluburilor și ai căminelor culturale. Am primit nu de mult o scrisoare de la un absolvent care s-a iubit în trecut pe scena teatrului studențesc. „Ceea ce am învățat în teatrul studențesc îmi împărtășesc azi altora", spunea el. Erau cuvinte cu semnificații ample.

Al. M.

★

„Cînd am coborît în 1946, cu diploma în buzunar, în gara Iași, nu știam încotro să apuc. Mă simțeam ca un om care a rătăcit drumul. Nu știam ce voi face, unde voi lucra. Mă gîndeam cu amărăciune la anii pierduți în timpul războiului, la anii în care, în loc să învăț, să mă pregătesc pentru viață, am fost nevoit să port uniforma de soldat. Și, deodată, în gară, am auzit o voce cunoscută. Era vocea lui Mihai Pelin, un prieten de pe vremea cînd eram amîndoi studenți la Facultatea de Drept din Iași. Mihai Pelin era acum director artistic al Operei din Cluj. Mi-a spus că are nevoie de oameni tineri, că trupa este în plină dezvoltare și că, dacă vreau, pot să mă angajez la Opera din Cluj. Am acceptat fără ezitare. Și n-am regretat niciodată această hotărîre. Am găsit la Cluj un colectiv minunat, o atmosferă de muncă entuziastă, de dragoste pentru artă. Am găsit oameni care m-au ajutat să-mi găsesc drumul în viață, să-mi descopăr chemarea. Și, în cei 14 ani de cînd lucrez la Cluj, am avut bucuria să cînt pe scena Operei din Cluj, în fața unui public entuziast, pe scena Operei din București, la Ateneul Român, în fața unui public select, pe scena Operei din Sofia, în fața unui public cald, prietenos, pe scena Operei din Praga, în fața unui public rafinat, pe scena Operei din Viena, în fața unui public exigent, pe scena Operei din Budapesta, în fața unui public entuziast, pe scena Operei din Varșovia, în fața unui public cald, prietenos, pe scena Operei din Berlin, în fața unui public exigent, pe scena Operei din Moscova, în fața unui public select, pe scena Operei din Leningrad, în fața unui public entuziast, pe scena Operei din Riga, în fața unui public cald, prietenos, pe scena Operei din Kiev — și, dacă se va putea ...o fugă pînă la prietenii din Tbilisi, pe care abia aștept să-i revăd.

★

Reprezentant de seamă al școlii pianistice românești, artistul emerit Gh. Halmos a cucerit bune aprecieri nu numai în țară, ci și pretutindeni unde a concertat : în Uniunea Sovietică, Franța, R. P. Ungară etc. Dar poate nu toți cunosc faptul că Gh. Halmos e și un apreciat pedagog care pregătește pianiști de valoare în Conservatorul „Gh. Dima" din Cluj. Cînd l-am întrebat care-i sînt preocupările artistice actuale, Gh. Halmos ne-a răspuns :

— Viața muzicală a țării noastre începe să fie dominată de apropierea fazei finale a concursului „George Enescu". Ca profesor am pregătit la Cluj trei concurenți : pe Singher Gheorghe, pe Eva Sillo din Tg. Mureș și pe Imre Mokoș, student în anul IV la Conservator. Pregătirea lor muzicală m-a preocupat intr-atît, încît viitorul recital pe care îl voi susține, în aprilie, la București, va cuprinde lucrări din repertoriul concursului. Mai precis: două Preludii și Fugi de Bach, Sonata în re major de Mozart, o Sonată de Enescu și piese mai scurte de Ravel, Bartók și Prokofiev.

Al. M.

Drumul unei vocații

Un tînăr profesor de o statură berculiană păzește de trei ori pe săptămînă pragul clasei principale de canto a Conservatorului „Ciprian Porumbescu". Văzîndu-l, puțini pot bănui că tînărul acesta își schimbă de la o seară la alta, pe parcursul stagiunilor, profesiunile pe scenă cu o uimitoare artă a transpunerii. Cînd afișa, cu eleganta sclipitoare a contelui de Luna, cînd, în accentele răscoliroare din „Ridi pagliacio", în înflățirarea nefericitului Tonio, cînd, în sfîrșit, pozează, cu verva-i cunoscută, în popularul Figaro. Dar fie Falstaff, Germonde, Marcello sau contele de Almaviva, de cîte ori trece pragul clasei sale lasă în culisele amintite pe eroii săi. El e profesorul de canto Octav Enigărescu.

Cîntăreț și profesor! Două cheltări la fel de înaripate care s-au înfrățit într-o pasiune comună: aceea de a sluji cu dăruirea proprie artistului scena operei și școala muzicii româneșți. De aci, din clasă am ascultat într-un amurg de toamnă „aria" carierei sale artistice...

★

„Cînd am coborît în 1946, cu diploma în buzunar, în gara Iași, nu știam încotro să apuc. Mă simțeam ca un om care a rătăcit drumul. Nu știam ce voi face, unde voi lucra. Mă gîndeam cu amărăciune la anii pierduți în timpul războiului, la anii în care, în loc să învăț, să mă pregătesc pentru viață, am fost nevoit să port uniforma de soldat. Și, deodată, în gară, am auzit o voce cunoscută. Era vocea lui Mihai Pelin, un prieten de pe vremea cînd eram amîndoi studenți la Facultatea de Drept din Iași. Mihai Pelin era acum director artistic al Operei din Cluj. Mi-a spus că are nevoie de oameni tineri, că trupa este în plină dezvoltare și că, dacă vreau, pot să mă angajez la Opera din Cluj. Am acceptat fără ezitare. Și n-am regretat niciodată această hotărîre. Am găsit la Cluj un colectiv minunat, o atmosferă de muncă entuziastă, de dragoste pentru artă. Am găsit oameni care m-au ajutat să-mi găsesc drumul în viață, să-mi descopăr chemarea. Și, în cei 14 ani de cînd lucrez la Cluj, am avut bucuria să cînt pe scena Operei din Cluj, în fața unui public entuziast, pe scena Operei din București, la Ateneul Român, în fața unui public select, pe scena Operei din Sofia, în fața unui public cald, prietenos, pe scena Operei din Praga, în fața unui public rafinat, pe scena Operei din Viena, în fața unui public exigent, pe scena Operei din Budapesta, în fața unui public entuziast, pe scena Operei din Varșovia, în fața unui public cald, prietenos, pe scena Operei din Berlin, în fața unui public exigent, pe scena Operei din Moscova, în fața unui public select, pe scena Operei din Leningrad, în fața unui public entuziast, pe scena Operei din Riga, în fața unui public cald, prietenos, pe scena Operei din Kiev — și, dacă se va putea ...o fugă pînă la prietenii din Tbilisi, pe care abia aștept să-i revăd.

★

Reprezentant de seamă al școlii pianistice românești, artistul emerit Gh. Halmos a cucerit bune aprecieri nu numai în țară, ci și pretutindeni unde a concertat : în Uniunea Sovietică, Franța, R. P. Ungară etc. Dar poate nu toți cunosc faptul că Gh. Halmos e și un apreciat pedagog care pregătește pianiști de valoare în Conservatorul „Gh. Dima" din Cluj. Cînd l-am întrebat care-i sînt preocupările artistice actuale, Gh. Halmos ne-a răspuns :

— Viața muzicală a țării noastre începe să fie domi-nată de apropierea fazei finale a concursului „George Enescu". Ca profesor am pregătit la Cluj trei concurenți : pe Singher Gheorghe, pe Eva Sillo din Tg. Mureș și pe Imre Mokoș, student în anul IV la Conservator. Pregătirea lor muzicală m-a preocupat într-atît, încît viitorul recital pe care îl voi susține, în aprilie, la București, va cuprinde lucrări din repertoriul concursului. Mai precis: două Preludii și Fugi de Bach, Sonata în re major de Mozart, o Sonată de Enescu și piese mai scurte de Ravel, Bartók și Prokofiev.

Al. M.

O seară de neuitat printre prietenii din Tbilisi... După spectacolul cu opera „Bărbierul din Sevilla", baritonul Octav Enigărescu s-a fotografiat împreună cu prietenii săi

Noua cinematografie cubaneză

Primele proiecții de filme cu și primul film artistic cubanez („Lupta contra incendiilor") au fost realizate de către un operator francez de cinema. Nîscută aproximativ o dată cu secolul, cinematografia cubaneză a cunoscut o perioadă îndelungată de producții mediocre, avînd mai mult un caracter de pitoresc exotic. Abia în anul 1955, în coproducție cu Mexicul, a fost creat un film valoros, deficat vieții și activității revoluționare a marelui poet Jose Marti, erou național al Cubei, unul dintre cei mai curajoși luptători împotriva regimului fascist al lui Batista, precum și din vechi tradiții ale poporului cuban. Importanța acestui film a constat în faptul că, pentru prima oară în producția cinematografică cubaneză, a fost prezentat filmul „Adevărul despre revoluția cubaneză" (producție și regia aparțin lui Victor Patlin). Alcătuit pe temeiul unor imagini care ilustrează lupta poporului cuban împotriva regimului fascist al lui Batista, precum și din vechi tradiții ale poporului cuban, acest film a fost prezentat în peste 300 de cinematografe din întreaga țară, în fața unui public numeros. Dar, fie Falstaff, Germonde, Marcello sau contele de Almaviva, de cîte ori trece pragul clasei sale lasă în culisele amintite pe eroii săi. El e profesorul de canto Octav Enigărescu.

Cîntăreț și profesor! Două cheltări la fel de înaripate care s-au înfrățit într-o pasiune comună: aceea de a sluji cu dăruirea proprie artistului scena operei și școala muzicii româneșți. De aci, din clasă am ascultat într-un amurg de toamnă „aria" carierei sale artistice...

★

„Cînd am coborît în 1946, cu diploma în buzunar, în gara Iași, nu știam încotro să apuc. Mă simțeam ca un om care a rătăcit drumul. Nu știam ce voi face, unde voi lucra. Mă gîndeam cu amărăciune la anii pierduți în timpul războiului, la anii în care, în loc să învăț, să mă pregătesc pentru viață, am fost nevoit să port uniforma de soldat. Și, deodată, în gară, am auzit o voce cunoscută. Era vocea lui Mihai Pelin, un prieten de pe vremea cînd eram amîndoi studenți la Facultatea de Drept din Iași. Mihai Pelin era acum director artistic al Operei din Cluj. Mi-a spus că are nevoie de oameni tineri, că trupa este în plină dezvoltare și că, dacă vreau, pot să mă angajez la Opera din Cluj. Am acceptat fără ezitare. Și n-am regretat niciodată această hotărîre. Am găsit la Cluj un colectiv minunat, o atmosferă de muncă entuziastă, de dragoste pentru artă. Am găsit oameni care m-au ajutat să-mi găsesc drumul în viață, să-mi descopăr chemarea. Și, în cei 14 ani de cînd lucrez la Cluj, am avut bucuria să cînt pe scena Operei din Cluj, în fața unui public entuziast, pe scena Operei din București, la Ateneul Român, în fața unui public select, pe scena Operei din Sofia, în fața unui public cald, prietenos, pe scena Operei din Praga, în fața unui public rafinat, pe scena Operei din Viena, în fața unui public exigent, pe scena Operei din Budapesta, în fața unui public entuziast, pe scena Operei din Varșovia, în fața unui public cald, prietenos, pe scena Operei din Berlin, în fața unui public exigent, pe scena Operei din Moscova, în fața unui public select, pe scena Operei din Leningrad, în fața unui public entuziast, pe scena Operei din Riga, în fața unui public cald, prietenos, pe scena Operei din Kiev — și, dacă se va putea ...o fugă pînă la prietenii din Tbilisi, pe care abia aștept să-i revăd.

★

Reprezentant de seamă al școlii pianistice românești, artistul emerit Gh. Halmos a cucerit bune aprecieri nu numai în țară, ci și pretutindeni unde a concertat : în Uniunea Sovietică, Franța, R. P. Ungară etc. Dar poate nu toți cunosc faptul că Gh. Halmos e și un apreciat pedagog care pregătește pianiști de valoare în Conservatorul „Gh. Dima" din Cluj. Cînd l-am întrebat care-i sînt preocupările artistice actuale, Gh. Halmos ne-a răspuns :

— Viața muzicală a țării noastre începe să fie domi-nată de apropierea fazei finale a concursului „George Enescu". Ca profesor am pregătit la Cluj trei concurenți : pe Singher Gheorghe, pe Eva Sillo din Tg. Mureș și pe Imre Mokoș, student în anul IV la Conservator. Pregătirea lor muzicală m-a preocupat într-atît, încît viitorul recital pe care îl voi susține, în aprilie, la București, va cuprinde lucrări din repertoriul concursului. Mai precis: două Preludii și Fugi de Bach, Sonata în re major de Mozart, o Sonată de Enescu și piese mai scurte de Ravel, Bartók și Prokofiev.

Al. M.

O întrebare și un răspuns

I-am ascultat vocea caldă, undulîndu-se suav sau țîșnind puternic dintr-o mică cutie de radio. Arii și lieduri din muzica lui Mozart și Wagner, Rachmaninov și Gluck, Puccini și Borodin, Ceaikovski și Enescu, ca și compoziții românești contemporane, ne-au devenit apropiate prin interpretarea lor expresivă. Clujenii mai cu seamă, l-au aplaudat de nenumărate ori în anii cînd a cîntat pe scena operei lor. De puțină vreme, artistul Ion Piso, laureat al Premiului de Stat, este solist al Filarmonicii de Stat „George Enescu" din București. L-am rugat să ne împărtășească proiectele sale artistice.

— Pregătesc „Cantata profană" de Bela Bartók. Apoi, împrimări la „Electrecord" cu muzică veche franceză și italiană din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea și arii din opere. O veche dorință este să aduc în concert și în împrimare cel mai mare ciclu de lieduri din literatura vocală și anume „Călătorie de iarnă" de Schubert. Am în perspectivă două turnee : trebuie să răspund unei vechi invitații venită din R. P. Bulgaria, pentru această stagiune; apoi o nouă vizită în Uniunea Sovietică — eveniment emoționant pentru mine — în cadrul căreia voi da, probabil, o serie de concerte la Moscova, Leningrad, Riga și Kiev — și, dacă se va putea ...o fugă pînă la prietenii din Tbilisi, pe care abia aștept să-i revăd.

★

Reprezentant de seamă al școlii pianistice românești, artistul emerit Gh. Halmos a cucerit bune aprecieri nu numai în țară, ci și pretutindeni unde a concertat : în Uniunea Sovietică, Franța, R. P. Ungară etc. Dar poate nu toți cunosc faptul că Gh. Halmos e și un apreciat pedagog care pregătește pianiști de valoare în Conservatorul „Gh. Dima" din Cluj. Cînd l-am întrebat care-i sînt preocupările artistice actuale, Gh. Halmos ne-a răspuns :

— Viața muzicală a țării noastre începe să fie domi-nată de apropierea fazei finale a concursului „George Enescu". Ca profesor am pregătit la Cluj trei concurenți : pe Singher Gheorghe, pe Eva Sillo din Tg. Mureș și pe Imre Mokoș, student în anul IV la Conservator. Pregătirea lor muzicală m-a preocupat într-atît, încît viitorul recital pe care îl voi susține, în aprilie, la București, va cuprinde lucrări din repertoriul concursului. Mai precis: două Preludii și Fugi de Bach, Sonata în re major de Mozart, o Sonată de Enescu și piese mai scurte de Ravel, Bartók și Prokofiev.

Al. M.

Micii cîntăreți

Enigărescu a depănat multe amintiri. Apropiindu-se ora spectacolului și-a îndreptat pașii spre Teatrul de Operă și Balet. Aci, ca în fiecare seară, cînd are spectacol, el devine din nou popularul Figaro, nefericitul Tonio sau ridicolul Bekmesser din „Meștrii cîntăreți". Recunoșteam în această slujire devotată a scenei o vocație și un talent ce-i fac cinste.

Mihail GOSPODIN

Opera sărbătorește centenarul Hariclee Darclée

Teatrul de Operă și Balet al R.P.R va prezenta în ziua de 27 decembrie, pe scena sa spectacolul festiv dedicat celebrei cîntărețe, Hariclee Darclée, de la nașterea căreia s-au împlinit anul acesta o sută de ani. Cu acest prilej, va fi prezentată opera „Tosca" de Puccini, în rolul titular al acestei opere, Hariclee Darclée a realizat una din-tre cele mai valoroase interpretări, fiind considerată, pe drept cuvînt, creatoarea acestui rol. Ea a apărut în acest rol în spectacolul de premieră al operei, care a avut loc la 17 martie 1900 pe scena Teatrului „Costanzi" din Roma.

În spectacolul festiv din 27 decembrie, rolul titular va fi interpretat de soprana Arta Florescu. Cu această ocazie, Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. va organiza pentru spectatori o expoziție de documente și fotografii care să ilustreze activitatea marei noastre cîntărețe.

S. MARINESCU

Din culisele Teatrului pentru copii și tineret

De cum intri în culisele Teatrului pentru copii și tineret din str. C. Mille simți o atmosferă de vie activitate care se desfășoară aci. La secretariatul literar se discută noi piese pentru copii și tineret. În foaier se repetă noile distribuții unele piese din repertoriu. Astfel, în „Secunda 58" de Dorel Dorian — în afară de unii actori care continuă să joace rolurile create la premieră — în spectacol au mai fost distribuiți și C. Codrescu, Gh. Vrînceanu, Tatiana Popa, Mihai Andreescu, Ion Anghel. Pe scenă, altă repetiție. Sub direcția de scenă a lui Ion Cojar se pregătește viitoarea premieră : „Prima întîlnire de autoare sovietică Tatiana Sitina. Repetițiile sînt destul de avansate. În interpretarea actorilor — Leopoldina Bălănuță, Andrei Codarcea, Boris Ciornel, Jana Gorea, Ion Ciprian, Vali Ciobanu, Florica Demion, Tudorel Popa, C. Lipovan, Tatiana Iekel, Genoveva Preda, Marcel Gingulescu, Eugenia Eftimie, Arcadie Donos — personajele au început să trăiască.

În sala din str. Doboșeanu Cherea, alte pregătiri pentru viitoarea premieră. Aici se repetă, sub direcția de scenă a lui Radu Penciulescu, piesa pentru copii „Micuța Dorrit", dramatizare după romanul cu același nume de Charles Dickens. Distribuția. Iată-le : N. Tomazoglu, Natalia Arsene, Silviu Stănculescu, Jean Lorin, Dinu Ianculescu, Dona Cazacu, H. Nicolaide, Dolna Serban, Val Lefescu, Neamțu, Olionel, Cicerone Ionescu, Stamate Popescu, Maria Luiza, G. Oprina, Gh. Gîmă, Mihai Dogaru, Neofita Pătrașcu. În rolul micuței Dorrit va apare tînăra artistă Elena Pop.

Menționăm o inițiativă bună a teatrului. În fiecare luni la orele 16, un loc în sala din str. C. Mille „După amieze de basm", La aceste matineuri actori de frunte al teatrului citesc din literatura destinată micuților spectatori.

E martoră marea

Un port la Marea Neagră în anul 1943... Marina. Tîrîi romîni stau în bodega lui Filip și discută despre război, despre casă, despre locurile acestea ale Crimeii, despre SS-iști care trateazâ soldați romîni mai rău ca pe niște servitori.

În pagînile scenariului pe care-l am în față se naște și trăiește povestea lui Aurel — tînăr marinar de pe plaiurile romînești — și a Lizei, o tînără sovietică, devotată poporului său. Multe să întîmplă în cele cîteva zile, multe se limpezesc pentru Aurel, care va dovedi tuturor și în primul rînd sie însuși că este într-adevăr om.

Cine sînt autorii acestui scenariu ? Gheorghe Nadi Rozenthal a luptat în anii războiului în rîndurile flotei sovietice, a fost rănit. Multe momente ale scenariului sînt autobiografice. Lev Linceev este ziarist, care lucrează acum în domeniul filmului.

Al treilea autor este regizorul de teatru Călin Florian, care timp de trei luni s-a specializat în probleme de cinematografie la studiourile „Mosfilm" și „Lenfilm".

Trei oameni care s-au cunoscut nu de mult, fiecare avînd ceva de spus, simțind nevoia să-și așternă gîndurile pe hîrtie și avînd mărea dorință de a le vedea apoi înfiripate în limbajul imaginilor. Autorii au scris pe ultima filă a scenariului cuvîntul : „Sfîrșit". Scenariul va fi înaintat în acelaș timp studiourilor „Mosfilm" și studioului „București".

Poate că mai sînt de făcut unele adăugiri, poate că unele scene vor fi scurtate, dar scenariul acesta a pornit la drum, un drum lung, plin de căutări, care sperăm că va duce spre un final ce va bucura pe toți cei care vor viziona filmul : „E martoră marea".

„Filmul va trebui să ne amintească — scriu autorii într-o scurtă prefață la scenariu — că cea mai sfîntă datorie a noastră, a celor care trăim azi, este lupta pentru pace, lupta pentru

Darclée

Filmul muzical are o largă audiență la public. Lucrul mi se pare explicabil. Cînd este vorba de un tenor care pe lîngă faptul că e frumos mai are și voce, lumea se înghesuie în fața caselor de bilete fără ezitare. De cele mai multe ori însă melodrama ucide și amînărea unui glas de aur și străduința actorilor. Nu vreau să porbesc cu păcat, dar biografiile romantațe ale cîntăreților celebri, cîte ne-au fost date să vedem, apelau fără excepție la coarda sentimentală.

Iată de ce mergînd să vedem „Darclée" aveam vaga spaimă că vom fi puși în fața unei pelicule stînjenitoare. Eroare ! Despre filmul amintit se poate spune că este unul dintre cele mai reușite ale cinematografiei noastre, deși, dificultățile scenariștilor și ale regiei, după cum vom vedea, nu au fost puține.

Viața unui personaj atît de cunoscut în lumea întreagă, e vorba de cîntăreața de operă Hariclea Hartulari, eminentă îndrumătoare pentru întîmpărarea unui tînăr național dedicat muzicii, ar fi ispitit din mai multe puncte de vedere pe comentatori. Cei doi scenariști, Hristea și Cîrjan au marele merit de a se fi orientat cu precizie în meandrele unei biografii încărcate și pline de peripeții. Fără a se folosi de clișeele atît de uzate ale filmelor de un gen similar, ei au scris o poveste simplă, reală despre drumul plin de obstacole al acestei femei neobișnuite care a dus faima țării foarte departe. Cît privește dragostea ei au rămas la povestea tristă a iubirii pentru Giraldoni și la renoncorirea intimă a unei căsnicii nereușite. Ca întreținue cinematografică, secvența despărțirii de primul este cu totul remarcabilă și dacă adăugăm jocul actorilor (Silvia Popovici și Cristea Avram) și exbunerea lapidară, avem imaginea completă a unei reușite deopotrivă și a celor care au conceput scenariul și a regiei, pe alocuri magistrală. Pe scurt, filmul este bine tăiat (adică scenele nu se lungesc inutil), defect observat la mai toate filmele noastre, în afară de Valurile Dunării), emoționează și lasă o amintire de nesters.

O altă dificultate greu de învins era interpretarea. Distribuirea vocii străinului cere un efort deosebit, un studiu atent și mai ales o perfectă sincronizare. Ceea ce altii, peste granită, n-au reușit întotdeauna, s-a realizat la Buftea. Vocile excelente a Artei Florescu și ale altor cîntăreți ai operei noastre (e vorba de Hertza, Teodorian etc.) ne-au impresionat în mod deosebit. Inginerul de sunet trebuie felicitat în mod deosebit, după cum am fi nedrepți dacă n-am spune că jocul perfect al Silviei Popovici a dat toi timpul senzația spectatorului că nu mai era vorba de o dublare. Sensibilă, cu o puternică forță de a emționa și de a se emționa, actrița Națională a realizat o creație de mare înălțime. Personal am fi văzut în Darclée o actriță cu un fizic mai impunător, dar pe parcurs, odată cu vizionarea altor metri de film, am uitat dorința noastră, ceea ce înseamnă mult.

Și pentru că e vorba de interpretare, am voi să ne oprim puțin asupra jocului lui Toma Dimitriu, excelent actor, dar care în film aminteșe prea des scena, de unde senzația de melodramatic, lucru de neiertat pe pînză. Regizorul ar fi trebuit să fie mai exigent cu dînsul pentru că primul-plan nu iartă, așa cum se știe, desigur. Ca o ilustrare a celor de mai sus, semnalez interiorizarea lui Rebengiuc sau degajarea tinerilor actori : Cristea Avram și Dichiseanu, pe care am dori să-i vedem folosiți mai mult în cinematografie.

Merite mari au mai avut și Iean Rînzescu, cel ce s-a ocupat cu partea muzicală și scenografică (în operă) și ceilalți actori cu renume ce s-au mulțumit să facă un fundal strălucit de personagii.

Regizorului mulțumiri pentru filmul acesta de mare succes.

Eugen BARBU

La Teatrul Municipal

Zilnic — dimineața sau după amiază — pe cele două scene ale Teatrului Municipal continuă activitatea de repetiții. Regizorii teatrului se străduiesc să termine cît mai curînd punerea în scenă a patru premiere: trei piese din literatura dramatică universală contemporană și una originală.

Ce vor mai vedea spectatorii pe scenele acestui teatru?

„Un strugure în soare", piesa unei scriitoare de culoare Lorraine Hansburry — aflată în repetiție — o satiră la adresa discriminărilor rasiale. Spectacolul este pus în scenă de regizorul Lucian Pintilie.

Alt regizor al teatrului, Dinu Negreanu, pune în scenă două noi spectacole, tot din dramaturgia universală contemporană. Este vorba de „Menajeria de sticlă" de Tennessee Williams — o piesă cu patru personaje — și **„Diogene, regele și un bastinaș"**, de dramaturgul grec Spiros Meles.

Cea de-a patra premieră care se repetă, este o piesă originală, **„Nepoata lui Toader Halici"**, de Gh. Grigorită, piesă care o glindește episoade din transformarea socialistă a agriculturii, într-o comună din Moldova.

Piesa „Nepoata lui Toader Halici" este pusă în scenă de regizorul Ion Olteanu și va fi destinată deplasărilor la sate.

Spectacol la Gospodăria Agricolă de Stat

Zilele trecute, Teatrul „C. Tănase" a organizat o deplasare la gospodăria agricolă de stat din Afumați. Aci, și-au dat concursul, prezentînd un program de selecțiuni din spectacolele teatrului, artiștii: I. Antonescu, Cărăbuș, Zizi Șerban, Puiu Călinescu, Roxana Matei, Ciupi Rădulescu, Anatol Bogdan, Denis Vrancea, Dan Georgescu, Grigore Caligari, Eugen Topliescu și alții.

Din sacul cu întîmplări al unui operator cinematografic

S-a tras ultimul tur de manivelă al unui nou film romînesc „Portretul unui necunoscut". A început montajul. În fața unui ecran cît o foaie de hîrtie, se află regizorul Andrei Călărașu, operatorul Lupu Guttman, dramaturgul Dan Mihăescu (consultantul filmului, a cărui povestire a inspirat scrierea scenariului) și monterul șef Eugenia Noghi. Aici în fața micului ecran se dă ritmul filmului, se fac finisările și ultimul retuș, se lipesc cap la cap cadrele și secvențele în ordinea lor cronologică, după scenariul regizoral.

...Totuși, acum se poate sta mai ușor de vorbă cu oricare dintre creatorii filmului. Ne adresăm operatorului Lupu Guttman. De multe ori operatorul trece prin momente cu adevărat palpitante. Dar să lăsăm să ne povesteaască cîteva din ele chiar operatorul Lupu Guttman :

— Prin factura sa senzațională, filmul „Portretul unui necunoscut" ne-a oferit o seamă de peripeții. Să spicuim cîteva din ele. Închipuiți-vă o noapte neagră, de păcoară. Într-o gară se oprește o mașină din care coboară cîțiva individ. Ei escaladează un gard și în goană traversează printre vagoane. Apoi un cîine polițist. Sare gardul și-n loc să porească în urmărirea oamenilor — speriat probabil de țăcănitul aparatului de filmat — se aruncă... asupra mea și mă apucă de ceafă. În altă seară trebuia filmată o petrecere în cadrul căreia cîțiva dintre cunoscuți ai eroului principal, Aristolan sau ceva asemănător, își sărbătoresc ziua de naștere. Pentru a putea „prinde" cît mai bine acțiunea ce se desfășura într-un mod foarte rapid, m-am urcat pe un buton. „Furat" de momentele palpitante am uitat pe ce mă aflu și m-am trezit jos, în mijlocul bătăii.

— Probabil că în activitatea dv. peripețiile sînt lucruri obișnuite.

— Depinde de genul filmului la care lucrez. În „Vultur 101" am zburat cu un reactor și pînă atunci nu primisem nici „botezul aerului" într-un simplu avion. Iar în „Avalanșa" am urcat, legat cu frînghii, munții Făgărașului.

Nu trebuie uitat însă că activitatea operatorului se desfășoară în strînsă colaborare cu a regizorului filmului și cu ceilalți colaboratori. Iar la „Portretul unui necunoscut" am avut satisfacția să mă reîntîlnesc cu regizorii Andrei Călărașu și Gh. Turcu (cu primul am mai colaborat la „Vultur 101" iar cu al doilea la „Avalanșa") și să cunosc pe tînărul dramaturg Dan Mihăescu, care în calitate de autor al povestirii după care s-a conceput scenariul și de consultant al filmului, ne-a fost de mare folos.

Sandu MARIAN

Operatorul Lupu Guttman dă... indicații de regie

„Cum vi s-a părut premiera ?"

De vorbă cu compozitorul Gherase Dendrino

„O Pace! Tu ne dai belșug de struguri Mi-ar trebui un ram atît de mare Și greu de zece mii de amfore Să te slăvesc..."

Au trecut peste douăzeci de veacuri de cînd pe minunatul străvechi Elada, Aristolan scria aceste stihuri. S-a perindat un noian de generații care s-au închinat vinului sale inaripate a continuat să răsune în inimi tînără dragostea, tînărimea de pace a fost și rămîne o năzuință scumpă a tuturor oamenilor cinstiți.

Una din piesele clasicu, lui elin, „Lysistrata", pătrunsă de ideile nobile ale păcii și iubirii de oameni, ca de altfel întreaga operă a lui Aristofan, a stat la baza libretului semnat de Nicușor Constănescu și George Voinescu după care a fost compusă noua operetă romînească prezentată joi seara în premieră.

Examenul de care ne vorbisera cu cîtva timp în urmă realizatorii spectacolului, trecuse... Bucuros că repertoriul nostru de operetă a mai sporit cu o lucrare, spectatorul a părăsit sala oda cu ultimele ropote de aplauze, cu cea din urmă lăsare de cortină.

Dar ce gîndește care compozitorul? Doar dintre toți cei care au prezidat săptămini la rînd acest „examen" a lui o fost emoția cea mai mare...

— Cum vi s-a părut premiera, maestre Dendrino ?

— Aplauzele publicului m-au îndemnat să cred că spectacolul a plăcut : am sezisat reacții favorabile atît la scenele comice, cît și la cele de dramă.

— Sînteți mulțumit de aportul colectivului teatrului în realizarea spectacolului ?

— Am avut cîteva momente de cumpănă... inainte de premieră, îndrumînd în partitură există cîteva pasaje anevoioase pentru cor, din punct de vedere tehnic, cu intonații grele și o ritmică dificilă. Aceste încercări au fost trecute cu bine... În general corul, orchestra și interpreții au lucrat să apară pe scenă spectacolul pe care mi l-am dorit în clipa cînd am scris opereta... Mulțumesc maestrului de cor Costel Rădulescu, lui Mac Constantinescu, creatorul costumelor care încîntă ochiul printr-o paletă bogată de culori, picturii scenograf George Voinescu, autorul unor decoruri simple și sugestive și tuturor celor care au realizat spectacolul.

— O ultimă întrebare. Ar fi interesant pentru spectatori să ne spuneți cum ați creat muzica ; ați avut în vedere folosirea unor intonații... de epocă ?

— Ar fi însemnat să fac muncă de arheologie și în plus cred că o asemenea muzică nu ar fi fost pe placul publicului contemporan. De aceea am folosit intonații cu caracter popular, simple, indeosebi sudice și orientale, menite să asigure lucrării o largă accesibilitate.

Valentin BALTAG

Noutăți de la Teatrul de Comedie

Sala Teatrului de Comedie — ca și foaierele — în seara de premiere are o înfățișare haină nouă. E și normal: sîptămîna viitoare gazda își va primi primii spectatori.

M-am așezat — zilele trecute — într-un fotoliu din sală, în timp ce pe scenă se repeta „Celebrul 702".

În întunericul sălii simt prezența lui Al. Mirodan, autorul piesei și consilierul literar al teatrului. Încerc să-l solicit cîteva amănunte în legătură cu activitatea noului teatru.

— Puteți să anunțați cîtiorii dv. ne spune Al. Mirodan, că prențăim un spectacol intitulat „Veselul Alecsandri". Va fi un spectacol conținînd fragmente din piesele lui Alecsandri. Bineînțeles, predomină scenele de comedie.

— De cine va fi pus în scenă ?

— Este vorba de un cunoscut critic teatral. Puneresa în scenă cred că va suscita un mare interes și printre regizori.

— Deci, un nou regizor ? Care este numele ?

— Vicu Mîndrea.

— Ce ne puteți spune despre „Burghezul gentilom" ?

— Se repetă concomitent cu „Celebrul 702" și premiera va avea loc puțin timp după această piesă.

—A mai definitivat teatrul și alte puncte ale repertoriului ?

— Da. Tudor Solmaru și Lidia Sava au trădus come, dia „Omul care-și trăi 300 de ani" de Slobodskoi și Duhovicinii. Apoi, Andrei Băleanu și Radu Lupan lucrează la o dramatizare după romanul „Omul nostru din Havana".

M. Lv.

LA CASA DE CULTURĂ DIN TULCEA

Frumoasă activitate desfășoară artiștii amatori din cadrul Casei de cultură a Raionului Tulcea. Echipa de teatru — din rîndul cărora fac parte Silvia Radu, Pincas Grumberg, I. Hausirer, Creța Ninel, Gurel Paul, Crișan Constantin — prezintă cu regularitate spectacolele în sala casei de cultură cu o capacitate de 400 de locuri, precum și în afara sediului. Dintre piesele prezentate în ultimul timp amintim : „Omul care a văzut moartea" de Victor Eftimiu, „A dat greș" de Irosnikov, „O să fie nuntă mare" de Lucia Demetrius. Actualmente, echipa de teatru repetă piesa „Oameni care tac" de Al. Voitin.

Pe scena Teatrului de Stat din Satu Mare se reprezintă piesa „Dansul pe sîrmă" de J. Kallay.

In fotografie : *o scenă din spectacol.*

„Spectacolul" în regiunile țării

O carte despre teatrul minerilor

ION PETROVICI
directorul Teatrului de Stat din Petroșani

Răsfoiesc albumul festiv al Teatrului de Stat din Petroșani... Trecerea grăbită a anilor n-a putut să arunce colbul uitării peste isteț ce-a fost și ce-a fost și ce-a fost. În care înainte vreme, rar de poposea vre-o trupă, s-a ridicat pentru prima dată cortina unui teatru de Stat.

Un colectiv entuziast de actori și tehnicieni, cu toții vre-o 40, au pregătit spectacolul primei stagiuni : „O scrisoare pierdută" de I. L. Caragiale. Și palmele minerilor n-au precupețit aplauzele care au răsunat puternic, pentru prima dată, în lăcașul lor de cultură.

Din seara aceea a trecut vreme... La început, anii au fost mai grei. Nu era ușor să te fixezi asupra unui repertoriu într-un oraș care în trecut nici nu era prevăzut pe lista impresarilor de turnee burgheze. Despre cîte s-au petrecut în teatrul minerilor, despre succesele și satisfacțiile pe care le-a avut colectivul artistic al teatrului, s-a tipărit recent o carte. Sînt însemnate în paginile cărții cifre grăitoare, mărturii a drumului ascendent al instituției, fapte care dovedesc căldura cu care teatrul a fost primit de spectatori.

„Teatrul minerilor — scrie în carte — se mîndrește cu faptul că în zeci de sate în care nu pășise niciodată vreun teatru profesionist a fost primul mesager al artei teatrale".

Ce pregătește azi Teatrul „Valea Jiului"? Piesele „*Celebrul 702*" de Al. Mirodan, „*Secunda 58*" de Dorel Dorian, „*Tragedia optimistă*" de Vs. Vișnevski, „*Domnul Puntila și sluga sa Matti*

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul IV — Nr. 168 * Sîmbătă 24 decembrie 1960 * 8 pagini — 1,50 lei

DIN SUMAR:

Estetica industrială

Magazin medical

Invitație la turism: Muntele Mic

Cîteva sfaturi pentru Revelion

PUNCTE DE VEDERE de Dan Deșliu

Un nou film romînesc în pregătire: FEBRA

REFLECTOR de Eugen BARBU

Alo, Moș Gerilă? Ce dar ne pregătești?

Fotografia: Nicu VASILE

INSTANTANEE REȘIȚENE

De cîteva luni, imaginea de noapte a Reșiței s-a schimbat. Flăcările de la furnale, lumina purpurie care indică șarjele la oțelărie sau neonul fosforescent de la hala Diesel sînt acum dominate de puternicile proiectoare a două macarale uriașe. Nu este loc în Reșița de unde să nu se zărească în ceasuri de noapte reflectoarele care punctează cu luminile lor siluetele masive ale acestor macarale, nu este om în orașul metalului care să nu știe că acolo se înalță două noi furnale de mare capacitate.

Abia spre ziuă, cînd lumina dimineții face să pălească și aceste proiectoare, poți deslușì prin ceața care se ridică încrengătura de oțel a primului furnal în plină construcție. Și fără să vrei te îndrepți spre acest punct, care încă de cu noapte te-a atras ca un magnet.

Mai puternici decît vîntul

S-a luminat de-a binelea. În jurul macaralei de la furnalul nr. 1 oamenii stau însă de parcă ar aștepta ceva. Un semnal? O comunicare? Nu. Stau pur și simplu și așteaptă ca vîntul puternic ce s-a stîrnit în timpul nopții, să contenească sau măcar să se domolească. Ultima măsurătoare arăta o viteză a vîntului de mai bine de 6 km. pe minut. Cum să lucrezi la înălțime pe o asemenea vreme? Lîngă oameni, uriașa piesă — „sacul de praf", în greutate de 30.000 kg. și cu un diametru de 9 m. — ce urma să fie ridicată în acea dimineață și așezată pe piloni de beton, stătea nemișcată. Aștepta și ea încetarea vîntului. Cînd după cîteva ore, vîntul a contenit, au început și pregătirile.

Gurgui, macaragiul era la postul lui. Sus pe pilonii de beton s-a urcat Petre Copil. Maistrul Lăcraru cu oamenii lui a rămas jos, controlînd încă odată cablurile de siguranță. Și ridicarea uriașei piese a început. Încet, încet, brațul de oțel al macaralei s-a pus în mișcare. În cîteva minute sacul de praf al furnalului era sus, întrecînd înălțimea de zece metri. Tocmai în acel moment, cînd atenția montatorilor era încordată la maximum, vîntul s-a pornit din nou, mai puternic și în rafale. Ce era de făcut? Să aducă din nou pe sol piesa era foarte greu și s-ar fi întîrziat lucrarea. De continuat ridicarea și în special de executat așezarea, era și mai greu în condițiile vîntului stîrnit din nou. Nehotărîrea oamenilor, surprinși de pericolul ce-i pîndea n-a durat însă decît puțin. S-au înțeles, mai mult din ochi, și-au hotărît: continuăm în ciuda vîntului. Noi vom fi mai puternici.

Fără cel mai mic accident, lucrarea a fost executată. Coborînd de pe macara, Gurgui, oamenii lui Lăcraru și cei din brigada lui Copil și-au strîns emoționați mîinile. Au fost într-adevăr mai puternici decît vîntul...

Soluția

La Reșița nu se construiesc numai furnale. Chiar aproape de malul Birzavei, constructorii execută o altă lucrare, întinsă pe aproape 10 hectare. Va fi cea mai înaltă din combinat și va avea pereții laterali numai din sticlă.

Dar nu astfel de amănunte reții în acest caz atenția reporterului.

Tudor GHEORGHIU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

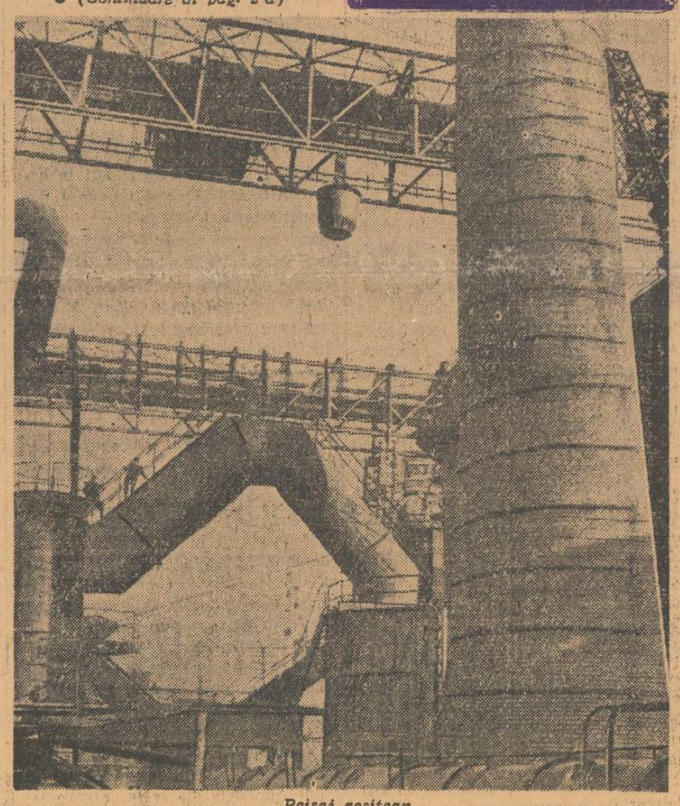

Peisaj reșițean

ACASĂ LA...
Silvia Popovici

Acasă la Haricleia Darclée, a anului 1960. De la început un semn de întrebare: mi-e greu să recunosc în tinerețea de școlăriță a fetei blonde, cu părul puțin răvășit, mereu gata să spună o glumă, pe artista care a dat cu atîta maturitate viață pe ecran cîntărețel Darclée. Îi mărturesc nedumerirea mea. Silvia Popovici zîmbește:

— Nu sînteți primul care faceți această constatare. La început mi se înfiripase în credințase să joc în Darclée, un rol de cîteva cuvinte. Eram eleva care anunța, la inaugurarea Operei Române, prezența în sală a cîntărețel române. Se fixase întregul colectiv de actori, în afară de interpreta principală. Regizorul Mihai Iacob, care mi-a fost coleg la Institutul de Cinematografie, mă întreba adeseori, dacă n-aș putea să-i dau vre-o sugestie în legătură cu alegerea lui Darclée. I-am spus numele unor colege pe care le credeam nimerite să interpreteze rolul și nici prin gînd nu mi-ar fi trecut că aș putea fi eu aceea.

Silvia Popovici împreună cu păpușa preferată

— De ce? Doar ați mai jucat în film. În „Furtuna", chiar unul din rolurile principale.

— Îmi imaginam că pentru a interpreta o mare cîntăreață, trebuie în primul rînd ca artista să aibă un fizic impunător. Și totuși, într-o zi... În aceeași zi a lui ianuarie anul trecut s-au petrecut în viața mea două evenimente importante. M-am prezentat la Concursul tinerilor actori, cu rolul Verei din „Cei din urmă" și am făcut probe la cinematografie pentru rolul lui Darclée. Vă dați seama cît de emoționată, cît de fericită am fost, aflînd rezultatele. La Concurs am obținut premiul I, pentru cea mai bună interpretare, iar cinematografia mi-a încredințat rolul... nesperat.

Sandu MARIAN

• *(Continuare în pag. 8-a)*

AERUL - material de construcție

În istoria invențiilor se întîlnesc adeseori peripeții care constituie apoi subiecte de anecdote. Este bine cunoscută povestea cu capacul ceainicului, care, ridicat în sus de vaporii produși de fierbere a inspirat pe fizicianul francez Denis Papin în descoperirea „puterii aburului". Cum s-au petrecut lucrurile în realitate nu putem ști exact. Fapt cert este că de multe ori observarea unor fenomene banale poate duce la descoperiri surprinzătoare.

Cîteva experiențe de „fizică amuzantă"

Ce poate fi mai obișnuit decît aerul? Fără el, viața pe Pămînt n-ar fi posibilă. „virtuțile" lui din acest punct de vedere fiind bine cunoscute. Dar aerul intervine și într-o serie de procese mecanice pe care adesea le ignorăm.

Camera de cauciuc a bicicletelor, de pildă, se umple cu aer. Pompînd aer într-o astfel de cameră simțim cum pompa se încălzește. Care este cauza? De bună seamă vinovată este de o parte frecarea pistonului de peretele pompei. Dar cauza principală a încălzirii nu stă în frecarea pistonului, ci în faptul că prin comprimarea rapidă a aerului, viteza medie a atomilor săi crește sau, cu alte cuvinte, crește temperatura sa.

Iată deci o metodă de a avea la dispoziție „aer cald", prin comprimarea lui.

Să mai facem o experiență interesantă cu ajutorul camerei de aer a unei biciclete. Trebuie însă s-o „sacrificăm" tăind-o în două. După ce vom lipi una din extremități, s-o umflăm cu aer, de jos în sus. Jumătatea de cameră va lua poziția verticală. Încercați să vă imaginați un dispozitiv asemănător unor scări, schele, piloni sau arcuri foarte mari. Alcătuite din material plastic și umplute cu aer, ele pot forma o vastă „clădire" închisă.

În ce privește experiența. Tăiați de astă dată în două jumătăți egale un balon mare de cauciuc. Dacă veți pompa aer într-una din aceste emisfere de cauciuc de jos în sus, „cupola" se va ridica deasupra solului și atît timp cît va fi întreținută de o presiune satisfăcătoare va rămîne ridicată. Cupola noastră, poate fi mărită mult, acoperind astfel construcția despre care vorbeam.

Un microclimat artificial

Aceste experiențe „amuzante" constituie anecdotica uneia din cele mai ingenioase descoperiri tehnice din ultimul timp. Autorul ei, savantul sovietic prof. G. I. Pokrovski este astfel creatorul unui nou capitol în domeniul construcției, denumit în termeni sugestivi arhitectura aerostatică.

Datorită acestei tehnici, aerul își va face o carieră nouă ca material de construcție. Cum? Punînd la adăpost printr-un „microclimat" artificial munca inginerilor, tehnicienilor și muncitorilor de pe marile șantiere. De ce de pildă nu s-ar putea asigura pe șantierul de construcție a hidrocentralei de la Bratsk (U.R.S.S.) o zonă cu o temperatură anuală de 10-15 grade fără zăpadă și fără ploi prelungite? Pentru aceasta, ar fi necesară o construcție uriașă de forma unei cupole care să acopere șantierul și să creieze sub ea „clima" potrivită. Cea mai mare dificultate în construirea unui astfel de edificiu gigant care să protejeze un mare șantier constă în greutatea masivă a acoperișului. Un astfel de proiect pare de aceea irealizabil cu materialele clasice de construcție. Cum se poate găsi, totuși, mijlocul de a acoperi șantierul, fără a așeza deasupra

I. ROMAN

• *(Continuare în pag. 4-a)*

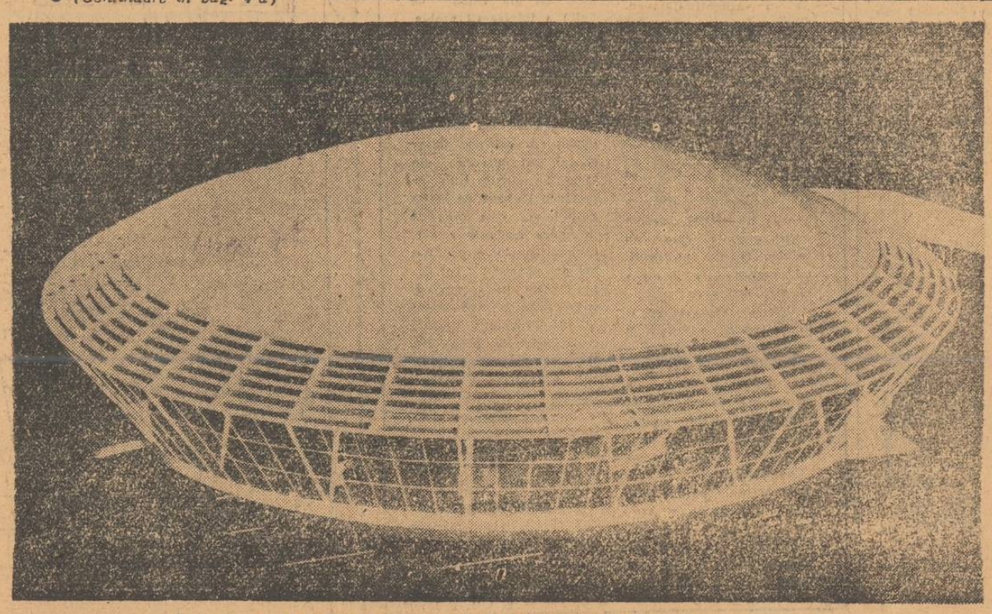

Proiectul unei cupole construite după principiile arhitecturii aerostatice

AMENDAMENTE RESPINSE DE VIAȚĂ

După cum se știe, Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat în unanimitate rezoluția în legătură cu promovarea în rîndurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare, recomandată de comitetul nr. 3 la propunerea delegației R.P. Române. Adoptarea acestei rezoluții este un prim și important pas pe calea angrenării Organizației Națiunilor Unite la educarea tineretului, în spiritul respectului drepturilor, culturii și vieții celorlalte popoare, în spiritul datoriei de a apăra cu fermitate pacea.

Inițiativa guvernului R. P. Române de a pune în discuția celei de a 15-a sesiuni a O.N.U. această importantă problemă a stîrnit un deosebit interes în rîndurile delegaților la sesiune. Acest interes a fost subliniat atît prin discutarea rezoluției române în cadrul primei etape a actualei sesiuni, deși agenda comitetului nr. 3, căreia i-a fost repartizată de Adunarea Generală, a fost foarte încărcată, cît mai ales prin faptul că la discutarea proiectului de rezoluție s-au înscris chiar de la bun început reprezentanți a 35 de țări. Cea mai mare parte a delegaților care au luat cuvîntul, au salutat inițiativa guvernului român, felicitînd delegația română pentru aducerea acestei teme noi și pline de actualitate în fața O.N.U. Reprezentanții Indiei, R.A.U., Ghanei, Marocului, Cubei, Pakistanului, Irakului, Ceylonului, Togo-ului și ai altor state au vorbit în termeni călduroși despre propunerea R. P. Române, criticînd în același timp poziția adoptată de delegații S.U.A. și Angliei care, prin unele amendamente propuse la proiectul romîn de rezoluție, au căutat să împiedice a-

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Cereți la chioșcurile de ziare și debite

ALMANAHUL „MAGAZIN" 1961

O lectură instructivă, interesantă, distractivă

PENTRU TOATE VÎRSTELE

ALMANAHUL „MAGAZIN" 1961

Vreți să oferiți un cadou frumos și util cu prilejul sărbătorilor de iarnă?

Vă sugerăm:
ALMANAHUL „MAGAZIN" 1961

CRONICA STRĂZII

LUNA CADOURILOR

Au pus la bătaie olecuță de fantezie vitrinierii magazinelor bucureștene ca să armonizeze sezonul comercial („decada stofelor de iarnă" — cum glăsuiește placarda atîrnată deasupra raionului respectiv al „Victoriei") cu sezonul calendaristic încă în zodia fulgarinei autumnale. Ce de mai vată, celofan și pulbere de acid boric au trebuit să folosească, pentru a ne convinge că acest decembrie ploios este totuși al zăpezii, poșghiței de gheață și promoroacei! Cu cîte tablouri sugestive au căutat să ne demonstreze că iarna adevărată nu-i cea de afară, figurată în umbrelă și impermeabil, ci cea dinăuntru, din rafturi și de pe tejghele, întruchipată în blănuri și lenjuri, în șosoni și confecții groase, în sfîrșit în sutele de articole constituind merceologia lui moș Gerilă și inventarul sezonier al unui magazin ce se respectă.

Zăbavnică iarnă! — se miră tîrgoveții care au vrut să vadă în abundența gutuilor un indiciu de iarnă timpurie.

— Ce crezi dumenata? — m-a întrebat deunăzi cu un pic de năduf, mecanicul blocului unde locuiesc. O mai ținem cu vremea asta aiurea? De ce nu-mi convine? Judecă și dumneata. Mi-am cumpărat în noiembrie o canadiană căptușită cu lup. Grozavă. De la „Victoria" am cumpărat-o — 720 lei. Avea și mantouri de damă. Tot de lup. Și știi ce frumoase, că nici nu-ți venea a crede că-i de la o dihanie ce n-a concurat de cînd există cu sălbăticiunile sacrificate pentru cochetăria feminină. Dacă nu mă lămurea vînzătoarea, nu ghiceam nici chiar cu ajutorul lui fiu-meu, student la zoologie.

— Dar parcă leopardul care stătea alături atîrnat în dulapul de sticlă al magazinului — m-am fîțîit și eu pe la „Victoria" în toamnă — l-ai ghicit?

— Ce era să ghicesc? Că doar era leopard — vorba tovarășului avocat de la al șaptelea — „cu toate semnele distinctive". Un leopard e ca o pansea printre garoafe. O deosebești de la prima privire.

— Dar dacă era oaie?

— A, înțeleg, vrei să spui mutonul. Erau și niște mantouri de muton, niște jachete de muton maro, vrîstate cu alb, ceva-ceva! Ce legătură are cu leopardul?

— Are chiar una foarte intimă: leopardul de azi, — ăla care l-ai remarcat la magazin, — e oaia de ieri. A intrat oaia în fabrică și a ieșit leopard.

— Extraordinar! Dar uite, ne-am depărtat de la subiect. Crezi că o să mai stea mult canadiana mea în șifonier? Nu de alta, dar mă tachinează nevasta: „Nu era mai bine să-ți fi luat și tu un loden ca mine?" — mă zeflemisește dumneaei, deși știe că loden am. Și trenci, și palton. „Dacă te as-

F. Brunea-FOX

• *(Continuare în pag. 4-a)*

ENCICLOPEDIA „MAGAZIN"

V. MERKURIEV

Cunoscutul actor sovietic Vasili Merkuriev s-a născut în orășelul Oatrov într-o familie de oameni modești care n-aveau nimic comun cu teatrul.

După anii Revoluției din Octombrie, îl găsim pe tînărul Merkuriev — membru activ al unei echipe artistice — colindînd satele și orașele pentru a prezenta diferite scenete cu subiecte din actualitate. Cu ajutorul organizației de Comsomol, V. Merkuriev este trimis la institutul de Teatru din Leningrad unde se evidențiază ca un element dotat, sobru de talentat. După propriile mărturisiri, Merkuriev a încercat cea mai puternică emoție în momentul angajării sale — la absolvirea institutului — ca actor permanent a Teatrului Academic Puskin. Aici Merkuriev se dedică cu toată pasiunea carierii de actor de teatru.

Fără a fi atras în mod deosebit de ecran, Merkuriev apare între anii 1936—1948 în nenumărate filme interpretînd roluri mai puțin importante în care însă statura masivă, expresia feței și vocea sa gravă cu modulații bogate rețin atenția spectatorilor.

Printre acestea se află și cel al adjutantului-șef Ivanovici din filmul „Povestea unui om adevărat", realizat în 1948 de Alexandru Stolper, rol pe care-l interpretează cu multă sobrietate și finețe. Joacă în filmul „Steaua", iar în 1950 în „Minerii din Donbas". Apoi în rolul unui director de teatru distrat și preocupat numai de interesele personale, din filmul turnat în 1954, „Ne-am întîlnit undeva".

Nu putem trece cu vederea rolul deosebit de interesant și bogat în nuanțe al servitorului și prietenului lui Glinka din filmul cu același titlu realizat în 1952, în care Merkuriev se remarcă ca un actor valoros.

Cea mai rumenă creație din acești ani rămîne însă aceea din filmul lui Kalatozov „Prietenii credincioși" (1954), în personajul Nestratov, inițiat și superficial. Merkuriev reușește unul din cele mai bune roluri comice din cariera sa.

Filmul realizat de regizorul Kalatozov în 1957 „Zboară cocorii" ne readuce pe Merkuriev, de astă dată în rolul grav al chirurgului Borodzin, pe care-l interpretează cu multă măiestrie.

Pe aceeași linie se află și creația sa din filmul terminat anul trecut de Alexandru Zarhi, „Oameni pe pod". Merkuriev redă frămîntările unui om inteligent și serios care, ajuns la o vîrstă destul de matură, se luptă cu sine pentru a-și desăvîrși caracterul.

I. B.

Vasile Alecsandri — creator al dramaturgiei naționale

Începuturile dramaturgiei noastre sînt strîns legate de numele lui Vasile Alecsandri socotit ca adevăratul întemeietor al teatrului românesc, pus în serviciul unor idei înaintate.

Tînărul Alecsandri a pornit la „luptă" — cuvîntul îi aparține — cu un gînd precis, mărturisit într-una din scrisorile sale: „Am avut fericirea să combat prejudecăți învechite și ridicole, să pun teatrul român pe adevărata cale națională și să dovedesc că limba noastră se pretează perfect și la comedie și la muzică..."

Lucrările de teatru, din prima perioadă a activității sale dramaturgice, care ating aproape numărul de 50 — se cuvin astăzi apreciate după criteriile cerute, pe drept cuvînt, de către Alecsandri în aprecierea operei lui Costache Negruzzi: „Pentru a judeca și a prețui meritul unui autor, afirma Vasile Alecsandri în cunoscuta sa Prefață la prima ediție a operelor lui Costache Negruzzi, trebuie a cunoaște bine timpul în care el a scris, gradul de cultură a limbii în care el a fost îndemnat a scrie și dificultățile de tot soiul prin care geniul său și-a făcut drum pentru ca să iasă la lumină".

Și Alecsandri nu exagera prea mult cînd afirma că, în 1840, cînd a început să scrie, teatrul nu era decît o „păpușărie pretențioasă".

În ceea ce privește dramaturgia, cu excepția comediei „Frantuzitele" a lui Constantin Facca, al cărei manuscris era pitit într-un sertar, și deci necunoscut pentru a fi prezentat, literatorii scriau „pentru mulțumirea lor", precum dilettanții făceau muzică „de singurătate". Spre deosebire de cei mai mulți, Alecsandri nu s-a apucat să scrie pentru mulțumirea lui, ci pentru a umple un gol, pentru a da viață nouluI teatru de la care se aștepta atît de mult într-o epocă de tranziție. Teatrul trebuia să-și dea contribuția la „modificarea societății" prin mijlocul cel mai accesibil, al satirizării unor „tipuri de o varietate foarte curioasă", într-o vreme cînd o luptă din ce în ce mai pusă s-a stîrnit între clasa legată de vechea orînduire feudală și „oamenii noi".

Misiunea pe care și-a luat-o autorul dramatic Alecsandri nu era de fel lipsită de pericole, guvernul trimițîndu-i sfaturi să scrie „cu condei mai puțin ascuțit la viri". Dar, în vremea aceea, tînărul Alecsandri afirma că lupta nu-l sperie, susținut și animat de speranța izbînzii.

Greutățile cu care a avut de luptat Alecsandri — dramaturgul — în această perioadă au fost multiple. Să relevăm doar că dialogul trebuia de-abia creat în teatru, și înfățișîndu-se lamentabil, în special din pricina calității proaste a celor mai multe dintre traduceri, că lesnica teatrală era cu totul rudimentară: Alecsandri s-a dovedit un inovator și versurilor românești, prin silabele sale inspirate din literatura populară, poetul fiind încredințat că, înainte de toate, un scriitor trebuie „să-și asimileze spiritul poporului din care face parte".

Ținînd seama de lipsa unui public pentru teatru, apoi de cenzura arbitrară a guvernului, — piedici ucigătoare pentru un scriitor — Alecsandri a improvizat, a adaptat și localizat comedii ușoare, potrivite cu puterea de interpretare a actorilor.

S-a spus că „succesul lui Alecsandri în teatru, în epoca de la 1860, trebuie atribuit cel puțin pe sferi, dacă nu pe jumătate și actorului care a jucat piesele lui, Matei Millo". Afirmația cuprinde mult adevăr, recunoscut nu odată de către Alecsandri. Contribuția actorului despre care un contemporan spune că „o subînțelege făcută de el într-o piesă, arată îndoit și întreit mai mult decît spuneau cuvintele piesei", a fost hotărîtoare pentru marele succes al teatrului lui Alecsandri în toate provinciile românești. Colaboratorea strînsă a lui Vasile Alecsandri cu Matei Millo ne este atestată de însuși Vulcan: „De multe ori ei lucrau împreună unul cortjes ce celălalt propunea. Și astfel sfătuindu-se corîjîndu-se, ca doi fii ai unei mume, ca amici adevărați, pătrunși de acelaș simț nobil, și de acea dorință ardentă, ei puseră temelia literaturii noastre dramatice..."

Meritul cel mare a lui Vasile Alecsandri este că, găsind teatrul românesc aproape fără trecut, l-a deschis calea dezvoltării firești și de aceea cele spuse de către Alecsandri despre Costachi Negruzzi i se potrivesc: se cuvine un respect plin de recunoștință cursjorului pionier care a abătut pădurile sălbatice și a pregătit pămîntul pentru holdele viitorului".

Ioan MASSOFF

Ernst Hemingway

Ajutat de John Steinbeck, William Faulkner, Erskine Caldwell, William Saroyan și John Dos Passos, Ernst Hemingway este o personalitate reprezentativă a literaturii americane de astăzi, citit și apreciat în întreaga lume (este tradus în peste 70 de țări) pentru realismul viziunii și umanismul eroilor săi.

De la „Adio armelor" sau „Colinele verzi ale Africii" și pînă la „Cui îi bate ceasul" scriitorul se face ecoul suferințelor omenești provocate de războaie, al deznădejdii celor ce încearcă să țasă ta un țiman din marasmul societății capitaliste, ori al celor ce se sacrifică pentru ca demnitatea, prietenia, cinstea, dragostea și bucuria să nu mai fie șingăriile de fascism.

Este un creator puternic, agitat, de o prospețime și originalitate copleșitoare. Dar pînă a ajunge să comunice de fiecare dată o experiență omenească pasionată și pasionantă, Hemingway a trăit frenetic o variată și instructivă experiență personală.

S-a născut în Illinois la 21 iulie 1898. A învățat de timpuriu să vîneze, să pescuiască, să cunoască tainele naturii. A fost silit de părinți să devină violonist și a consacrat studiilor muzicale lungi perioade de muncă. I s-a recomandat să se pregătească pentru medicină. N-a devenit însă nici muzician, nici medic. La 17 ani e reporterul ziarului din Kansas-City, învățînd abecedarul ziaristicii. Înțelegerea faptului divers îi deschide calea spre deslușirea problemelor mai dificile ale societății și mersului istoriei. Titlurile multor întîmplări mărunte vor lumina treptat semnificațiile mai grave ale evenimentelor epocii.

Cînd primul război mondial intră în faza lui decisivă, Hemingway, aflat pe frontul italian ca ofițer, cade rănit. După vindecare revine în Europa. Face apoi cîteva călătorii prin Orientul Apropiat în calitate de corespondent al unei publicații canadiene.

Marile sale cărți apar după 1936 pe măsură ce scriitorul iese din izolare și își împlinește existența cu frămîntările timpului său. Declararea războiului civil din Spania îl mobilizează. Hemingway înțelege primejdia pe care o reprezintă fascismul și pleacă pe front nu înainte de a împrumuta 40.000 de dolari, pentru cumpărarea unei ambulanțe pe care o dăruiește armatei republicane. Acolo se va împrieteni cu Ioris Ivens, inspiratul autor al altor documentare cinematografice, cu Iosif Utkin și cu Antonio Machado. Un an mai tîrziu, reîntors în Statele Unite, colindă țara spre a constitui fondul de ajutorare al guvernului legal, denunțînd violent blocada ce favoriza rebeliunea franchistă. „Cui îi bate ceasul" este fructul minunat al ceasurilor petrecute în Spania antifascistă în zilele însingerate ale luptei ei pentru libertate și democrație. Prin Robert Iordan, protagonistul romanului, Hemingway înalță un imn de slavă încrederii în viață, puterii, curajului civic, omeniei și eroismului. Căzînd pentru Spania republicană, Robert Iordan exprimă atașamentul său la idealurile pe care fascismul voia să le zdrobească.

„Bătrînul și marea" — ultima carte încununa străduințele sale de a cînsti ceea ce e frumos și pilduitor în om: tăria de a depăși toate obstacolele, cutezanța de a înfrunta stihiile etc. Iar simpatia declarată revoluției cubane dezvăluie o altă față a artistului și certifică fertilitatea unei juste și solide orientări politice.

H. ZALIS

Mesaj plastic din Chile

Cine răsfoiește un album cu lucrările de grafică ale lui J. Venturelli are în față imagini din viața poporului muncitor din Chile, patria artistului. Ca și în multe alte țări din America Latină, cultura artistică națională s-a format în condiții complexe. Au existat artiști plastici care au creat o artă de salon, după model european, pe gustul burgheziei chiliene; lucrările lor erau departe de viața poporului. În luptă împotriva acestei curenturi, lipsită în esență de spirit național, s-au născut și s-au dezvoltat concepțiile estetice chemate la viață de creșterea mișcării antiimperialiste din Chile în ultimele decenii, în Chile s-a format o nouă artă, cu conținut social, o artă combativă, contemporană.

Venturelli face parte din rîndul acelor artiști plastici progresiști din Chile care văd în creația lor un mijloc de luptă pentru o cultură cu adevărat națională. Chiar din primele sale lucrări, artistul vădește tendința de a zugrăvi caracterul puternic și curajos al omului din popor („Portretul unei tinere"). Totodată, aceasta încă, natie a artistului era împletită cu simpatiile sale politice care, ulterior, l-au dus în rîndurile partidului comunist. De altfel, în 1942, Venturelli a pictat portretul eroului național, întemeietorul partidului comunist din Chile, Luis Recabarren, căzut în lupta pentru eliberarea poporului său.

Lucrările în domeniul graficii pe care le-a creat pînă în 1946 nu dispun încă de unitate stilistică. Însă, chiar în acel an, Venturelli realizează prima serie amplă de litografii „28 ianuarie", ilustrații la poeziile lui Pablo Neruda. Desenele sînt închinate participanților la mitingul popular din 28 ianuarie 1946, eveniment tragic în viața clasei muncitoare din Chile. „Au fost împușcate inimi / A fost împușcat zîmbetul Chilei / Au fost împușcați eroii pampasului", scrie adînc îndurerat, Neruda, iar desenele pictorului dau acestor versuri puternice accente dramatice.

Din opera lui Neruda, el a ilustrat și „Cîntecul general" (1949). Caracteristic pentru creația lui Venturelli din acești ani este zugrăvirea dramatică a vieții chinuitor de complexe a poporului chilian marcată prin lupte și suferințe. În ciclul „Totul încă astăzi", această caracteristică se vădește cu deosebită tărie.

În a doua parte a creației sale, după 1950, Venturelli a lucrat ca pictor decorator, a realizat decoruri și schițe de costume pentru Opera Națională și Teatrul experimental din Chile; a executat picturi murale pentru clădirea centrală a universității din Santiago, a ilustrat cartea lui V. Teitelboim „Fiul El Salitrei"; impresiile din călătoria sa prin Uniunea Sovietică au stat la baza ciclului de litografii „Făuritorii păcii".

După 1953, Venturelli folosește noi motive în arta sa. De data aceasta, el pictează oameni încrezători, plini de demnitate și de măreție sobră, dîrji în luptă, pătrunși de justețea cauzei lor.

Noile trăsături în concepția artistului, ținînd de vizibile în operele anilor 50, tac să se înțeleagă tendința lui Venturelli spre maniera epică. Aceasta se vădește și mai mult în interesul său pentru pictura monumentală, la care s-a întors după o îndelungată întrerupere.

J. VENTURELLI: „Mineri"

Mic dicționar de expresii celebre

CATAVENCU — După cum se știe, Nae Caţavencu, unul dintre personajele principale ale comediei lui Caragiale „O scrisoare pierdută", este tipul politicianului burghez demagog și corupt. În discursurile sale de pomină, acest panglicar pretinde că-i „ultraprogresist" și că deviza lui este: „România să ile bine și tot românul să prospere".

Marele nostru Caragiale a-a creat, desigur, acest nume la întîmplare. Catavencu vine de la cuvîntul cață, adică persoană bîrfitoare căreia-i merge gura ca o morișcă. Despre un asemenea politician se spune adesea: „e un veritabil Catavencu I".

VORBE DE CLACĂ — Clacă era munca gratuită pe care pe vremuri țăranul nostru sau șerbul era dator s-o facă pentru stăpînul pe moșia căruia stătea, ori pentru mînăstire, ori pentru domnul țării, s.a.m.d. Ideea aceasta a unei munci pe care o depui fără să obții nimic, a inspirat poporului expresia „vorbe de clacă", adică vorbe gratuite, care nu te duc la nici un rezultat, pentru care degeaba îți mai bați gura.

Desigur, expresia „vorbe de clacă" e legată și de ceaialtă semnificație a cuvîntului clacă, și anume: mica sezătoare de muncă colectivă benevolă, unde deobicei se povestesc glume, snoave, ghicitori etc. În volumul „Corespondență". Caragiale scrie la pagina 332: „Dacă... ai poftă și vreme să mai schimbăm două vorbe de clacă, mă găsești, după amiazi, 4 jum.—5, la Gambrinus".

CHEIA DE BOLTĂ — În arhitectură se numește cheia de boltă, piatra din creștetul unei bolți sau unei arcade, care susține poziția tuturor celorlalte pietre. De aici, la figurat, expresia „cheia de boltă" înseamnă piatra de temelie, punctul capital, nodul unei probleme pe care se sprijină tot restul.

Poetul și dramaturgul german Friederich Schiller numea dreptatea — cheia de boltă a edificiului universal. Într-un articol din „Contemporanul" despre tema omului nou în artă, se spunea că „aceasta este miezul problemei, aci stă cheia de boltă a înțelegerii problemei".

CIVIS ROMANUS SUM („Sînt cetățean roman"). Formula aceasta datează din epoca sclavagistă și din vremea cînd imperiul roman era cel mai întins și cel mai puternic din lume. Pe atunci, titlul de cetățean (deținut de foarte puțini) era cam ceea ce în epoca modernă a parlamentarismului e imunitatea parlamentară. Toți imperiul era în spatele acestui titlu și cînd ziceai „Civis romanus sum", parcă opuneai o pavăză la orice atacuri sau atingeri a libertății și demnității.

În zilele noastre, formula se întrebuințează în sens larg, pentru a spune: am o calitate, sau un titlu, sau un merit, pentru care îmi datorați respect și vă impune să nu vă atingeți de mine!

I. FLAVIUS
și I. BERG

Dobrogea necunoscută: POPINA

Chiar și pentru mulți din oamenii născuți pe aceste străvechi pămînturi dintre Dunăre și Mare, mai sînt locuri necunoscute, locuri despre a căror stranie și surprinzătoare prezență nu se știe aproape nimic. Nu e vorba despre vreun vestigiu istoric faimos cum ar fi cetatea Istria de pe țărmul lacului Sinoe. Despre Istria sau despre cetatea de la Enisala întreabă, plini de nerăbdare și curiozitate, nu numai turiștii veniți de la București și Cluj, ci și mulți turiști străini, veniți încoace de departe.

Dar dintre locurile necunoscute, ori prea puțin știute, m-aș opri doar la Popina, al cărei chip statuar de piatră, se oglindește de multe milenii în apa Razelmului. Sub numele ciudat de „popină", lectorul unui dicționar al limbii române descoperă că se ascunde un deal stingher, singuratic, sinonimul său fiind „gorganul". La București, „popine" sînt dealurile pe care se înalță clădirea veche a Mitropoliei ori clădirea Arhivelor Statului. Dar, între toate popinele din lungul și latul țării noastre, tără îndoială că impresia cea mai tulburătoare și de neuitat o produce insula cu totul ciudată ce se înalță din apele tăcute și încremenite ale lacului Razelm. Cînd am văzut-o pentru prima oară, înaintam pe un drum negru, de pămînt, nu departe de Sarichioi, pe țărmul lacului uriaș care este Razelmul. Mi-a ieșit dintr-o dată în fața ochilor, ca statuia de proporții ciclopice a unei ființe culcate pe un înfricoșător de mare pat de piatră.

— Ce-i acolo? — am întrebat, consternat de prezența aceea neașteptată și tulburătoare într-un peisaj marin, de ape, nisip și stuf.

— E insula Popina.

Într-una din zilele următoare, urcat într-o lotcă pescărească, tăiam apele cu oglinda de Razelmului, îndreptîndu-mă spre statuia uriașă de stîncă a insulei Popina. De pe punctul cel mai înalt al acestui ostrov singuratic, mi s-a deschis una din cele mai feerice priveliști ce mi-a fost dat să văd vreodată. Spre răsărit se zărea pragul îngust, de nisip, ce desparte apele mării de acelea ale Razelmului; spre miază-noapte, vedeam cele cinci cocoașe, ca ale unei cămile neobișnuite, ale dealului cu nume turcesc: Beștepe; spre soare-apune, vedeam dealurile de granit și marmură de la Zebil, iar mai încolo, topite în ceața mătăsoasă a depărtării, culmea domoală a dealului Denistepe și conul de porfiră și de lavă înghețată al dealului Consul. Iar aci, sub picioarele mele, la cîteva zeci de metri sub mine, pe malul cotropit de stuf al insulei, ca pe un țărm antarctic, stoluri de rațe și de gîște, de pescărușă și ciovlice, de scufundări și becațe. Numai spre miază-noapte, în inima de stuf a deltei dunărene, mai poți întîlni această lume întraripată, mișunînd ca într-un univers păsăresc de muzeu ornitologic.

Amatorii de peisaje unice, mirifice, pescarii amatori cu mulinete ori vînătorii cu cartușierele pline ar petrece pe acest încă neștiut și ciudat ostrov vacanța cea mai frumoasă a vieții lor.

Poate că și lor, așa cum mi s-a întîmplat și mie, le va ieși într-o bună zi în cale, ca o statuire gigantică, fermecătoarea insulă de pe Razelm care se cheamă atît de simplu și de frumos: Popina.

Petru VINTILĂ

Interviu cu Max Zimmering

Zilele acestea ne-a vizitat țara poetul și scriitorul german Max Zimmering, laureat al premiului național „Heinrich Heine", directorul Institutului pentru literatură „Johannes Becher".

Dorind să facem cunoscut cititorilor noștri unele aspecte ale activității sale literare i-am răpit cîteva clipe.

— Pe care dintre eroii dv. i-ați îndrăgit mai mult?

— E greu de spus. Scriitorul își îndrăgește deopotrivă fiecare erou, pentru că ei nu sînt o plăsmuire a imaginației, ei sînt însăși viața.

Mi-e drag Buttje Pieter pentru că e un copil curajos, o iubesc pe Guliko, culegătoarea de tei din Adjaria, pentru mîinile ei harnice, pentru sufletul ei curat. Îi iubesc pe toți eroii noului meu roman, încă în manuscris, pentru abnegația cu care știu să slujească în cruntă ilegalitate cauza dreaptă a poporului.

— Ați închinat acest roman luptei neînfricate a celor mai buni fii ai țării?

— L-am închinat lor și-l dăruiesc celor mai tinere vlăstare ale țării mele — pionierilor. Vreau ca ei să învețe din filele romanului meu, cît de grea a fost lupta în anii negri ai ilegalității, cît de mărețe sînt cuceririle de astăzi.

— Cum se intitulează romanul despre care vorbiți?

— Titlul lui are o poveste. L-am citit în manuscris copiilor dintr-o școală: i-am lăsat pe ei să hotărască titlul. Au fost multe propuneri. Majoritatea s-a oprit la titlul „Pivnițe de cartofi și secretul ei". Este de fapt locul acțiunii. Într-o pivniță de cartofi se afla tipografia ilegală.

— După cîte știm ați scris multă proză pentru copii, și versuri.

— Da. Îmi place să vorbesc oamenilor, prietenilor, tovarășilor. Și atunci în proză sau versuri am încercat să dăltuiesc cel mai înalt tel al oamenilor — PACEA!

Max Zimmering a ținut să vorbească și despre prietenul întîlnit aici — poporul român. Pentru noi a scris rîndurile pe care le publicăm în facsimil:

„A fost pentru mine cel mai minunat dar, ca, la sfîrșitul acestui an să vizitez Republica Populară Română, să cunosc poporul prieten și să pot fi oaspetele minunatei capitale — București.

Aceasta a fost prima mea întîlnire cu țara dvs.

Am rămas uimit de ritmul în care se construiește; ca din pămînt apar cartiere întregi cu blocuri impunătoare, nenumărate școli, fabrici și uzine. Aceste noi construcții întîlnite la fiecare pas, sînt bijuterii de preț făurite de poporul vostru liber. M-a impresionat marea sală a Palatului R.P.R. pe care am vizitat-o și m-au încîntat frumoasele dansuri și cîntece prezentate aici de talentații voștri artiști.

Dar cîte nu sînt de spus despre frumoasa voastră capitală, uriașul stadion 23 August, nenumăratele magazine de autodeservire, pitorescul Muzeu al satului. Și despre celelalte orașe ale țării se pot spune lucruri minunate.

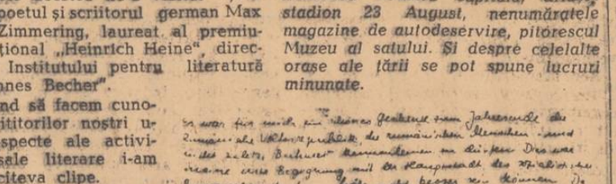

Admir și mă simt legat de poporul vostru care în ritmul vieții noi construiește tumultuos socialismul.

Salut poporul frate român și-i urez un an nou rodnic și fericit.

Iar cititorilor „Magazinului": „LA MULȚI ANI!"

În numele dvs. dragi cititori, mi-am permis să-i răspund cu aceeași tradițională și caldă urare „La mulți ani!"

Carmen CONSTANTINESCU

Comoara de sub nisip

O bună parte din cîmpia maghiară, așa-numitul „Alföld" era considerată din totdeauna o regiune improprie pentru agricultură. Aproape nici o plantă nu putea crește, în nisipurile sale, doar un fel de iarbă rară, subțire, care se usca și ea repede, sub razele dogoritoare ale soarelui. Valorificarea acestor terenuri imense n-a preocupat deloc pe capitaliștii și moșierii Ungariei burgheze, iar vînturile au țărît treptat împărăția nisipurilor.

Abia în anii puterii populare au fost întreprinse numeroase acțiuni, în vederea transformării acestor pămînturi, în terenuri fertile. În urma cercetărilor întreprinse, sub nisip, s-a descoperit o cantitate imensă de apă, care ar permite irigarea unei suprafețe de peste 100.000 de ha. Curînd a început exploatarea intensă a acestei adevărate comori. Pentru extragerea apei au fost căutate locurile cele mai prielnice, unde au fost instalate pompe durabile cu țevi din material plastic, care pot fi ușor folosite și transportate.

Descoperirea apei a însemnat o adevărată revoluție în istoria acestei regiuni. Suprafețe din ce în ce mai mari ale regiunii sînt redate în prezent agriculturii, nisipurile micșorîndu-se astfel treptat, iar locul lor fiind luat de ogoare roditoare.

Imense zăcăminte de petrol și gaze

În Asia Centrală Sovietică, în Marea Caspică și Marea Aral, se găsește platoul Usti-Urt. În subsolul căruia au fost descoperite recent primele două cute anticlinale cu perspectivă de petrol și gaze naturale. Suprafața fiecăreia dintre cele două cute este egală cu structura zăcămîntului de gaze naturale de la Gazli — cel mai mare din U.R.S.S. — în timp ce grosimea straturilor este de trei ori mai mare. Această vastă regiune petroliferă și gazeiferă, ocupă o suprafață de milioane km². În conturul său fiind cuprinse zăcămintele de petrol și gaze din Turkmenia, Kazahstan, Uzbekistan și Kirghizia.

Deși încă acum 25 de ani, marele geolog sovietic, acad. Ivan Gubkin, a emis părerea că în platoul Usti-Urt, ar exista mari zăcăminte de combustibil natural, totuși, studierea amănunțită a acestuia a fost mereu amînată, din cauza condițiilor naturale neobișnuit de grele ce există aici. Astfel, pe întreaga suprafață de cca 200.000 km², există doar cîteva fîntîni.

În primăvara acestui an a plecat primul detașament complex de cercetări pe acest platou. Numai tractoarele pe șenile au reușit să învingă mlaștinile de pe nenumăratele solonciacuri din partea locului. Și chiar acum, cînd în zona exploatată au apărut taberele sondorilor și geologilor, apa este adusă aici de la distanțe de peste 100 km

Instantanee reșițene

(Urmare din pag 1-a)

Cel mai de seamă lucru de data aceasta este fără îndoială soluția adoptată pentru ridicarea noii construcții. Pe oricine îl va mira de pildă faptul că ridicarea pînă acum a celor aproape 3000 tone construcții metalice, s-a făcut în timp ce pe același loc continuă să existe vechea fabrică de mașini a combinatului. Nu numai să existe, dar și să producă în mod nestînjenit. În timp ce montatorii prind grinzile de metal, iar sudorii le sudează la mari înălțimi, dedesubt, în vechea hală, se produc piese pentru noile furnale, pentru uzinele chimice în construcție, macarale etc. Are loc de fapt o îmbrăcare a vechii hale cu o altă nouă, fiecare dintre cele două colective — metalurgiști și constructori — lucrînd conform planurilor lor de producție.

De bună seamă că aplicarea acestei soluții ingenioase a cerut din partea constructorilor o preocupare în plus atît pentru munca lor cît și pentru cea a metalurgiștilor, din hala de dedesubt. Nu a fost lesne de pildă, să se ridice stîlpii construcției (fiecare de 80 tone) în condițiile acestui șantier și nici să se împingă pe o distanță de cca 100 de metri la o înălțime de 22 metri, căile de rulare ale macaralei. Întrebați numai pe oamenii din brigada lui Nicolae Zimmer și o să vă convingeți. Cert este însă că lucrînd în acest fel fără demolarea vechei hale — care se va face numai la sfîrșitul construcției — economia națională are mult de cîștigat. Numai de la data la care vechea hală ar fi trebuit de fapt să-și înceteze activitatea, s-au produs aici 6 macarale de tonaj mijlociu și încă aproape 600 tone piese diverse. Cam la atît se reduce deocamdată efectul economic al soluției de care vorbeam...

Are cuvîntul electronica

Cît de numeroase și complexe sînt calculele cerute de fabricarea unui agregat nu-i necesar să mai insistăm. Proiectanții marelui combinat reșițean știu foarte bine acest lucru. Pentru calculul turației critice a turboagregatului cu mai multe rezeme de pildă, sînt necesare mai bine de două mii ore. Și asta dacă se folosește o mașină de calculat manuală.

Proiectanții de mașini din Reșița mai știu însă că la Institutul de Fizică Atomică din București s-au creat mașini electronice de calcul. Și au hotărît să le folosească, recurgînd la cunoștințele matematice ale mașinilor electronice. Rezultatele i-au uimit pînă și pe cei care cunoșteau mai îndeaproape puterea de calcul a acestor mașini.

Rezultatul: Pentru calculele necesare serviciului constructor șef al combinatului la o serie de agregate în curs de proiectare, la care un om ar fi trebuit să lucreze aproape 4 ani de zile, mașinile electronice au lucrat doar cca 80 de ore! Electronica și-a spus din plin cuvîntul.

Tot o chestiune de calcul

Extinzînd problema calculelor și la activitatea Teatrului de Stat din Reșița, putem constata că în acest an față de 1959, numărul spectatorilor s-a dublat aproape, că numărul spectacolelor a crescut cu cca 100. Care să fie cauza că reșițenii și-au redescoperit în acest an propriul lor teatru?

Răspunsul poate fi dat dacă vreți pomenind numai de faptul că teatrul a căutat să răspundă mai bine exigențelor sporite ale publicului reșițean, siderurgiști și constructori de mașini în deosebi, oameni legați zi de zi de tot ce este nou în tehnică și deci neîmpăcați cu stagnarea, cu rutina. Și a reușit. Stau mărturie strădaniile pentru un repertoriu mai bine alcătuit, pentru o interpretare calitativ ridicată, afișele teatrului ce poartă din ce în ce mai des mențiunea: spectacol cedat. Spectacol cedat pentru furnaliști sau laminatori, pentru secția locomotive sau fabrica de mașini electrice.

Reșitenii se întreabă însă — și pe bună dreptate — pentru ce Teatrul de Stat continuă să dea spectacole într-o sală necorespunzătoare, în timp ce sala nouă a Casei de cultură, mult mai încăpătoare și foarte modernă, este destinată doar turneelor sau spectacolelor de amatori, în restul timpului stînd închisă. Spectacolele Teatrului de Stat în noua sală ar permite nu numai o mai mare afluență de public și o montare mai adecvată, dar ar prilejui și un sprijin mai eficient acordat mișcării de amatori.

* * *

Instantanee reșițene. Crîmpeie din munca și viața de fiecare zi a locuitorilor din orașul metalului, preocupări cotidiene ale unor oameni noi ce făuresc un viitor luminos.

Tudor GHEORGHIU

M. PRISOSILA

Scurtă biografie a unui maniac al stocului supranormativ... consecvent și acasă!

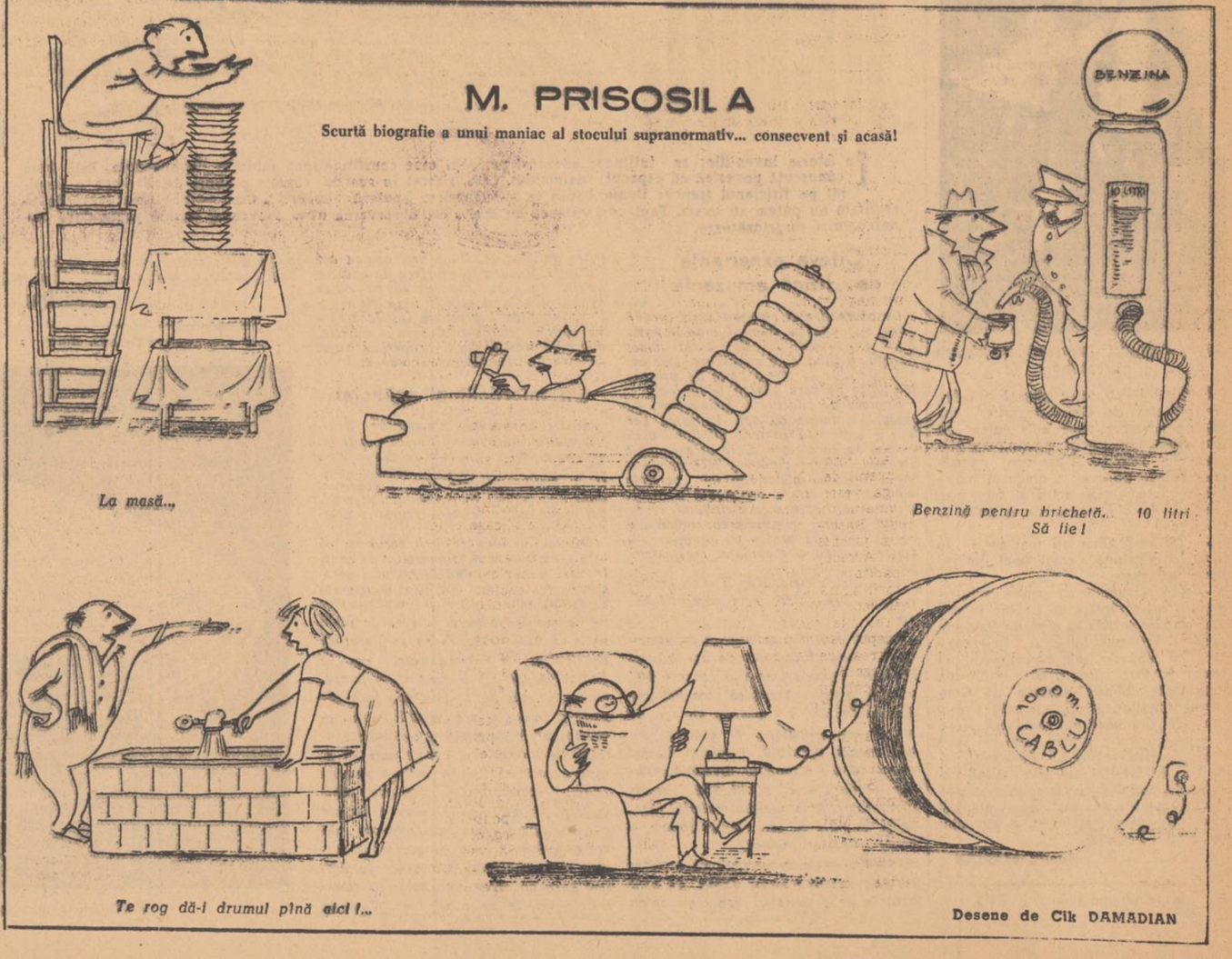

La masă...

Benzină pentru bricheță... 10 litri. Să fie!

Te rog dă-i drumul pînă aici!...

Desene de Cik DAMADIAN

Amendamente respinse de viață

(Urmare din pag. I-a)

doptarea unor hotăriri practice. Neîndrăznind să spună pe față că guvernele pe care le reprezintă nu doresc deocamdată să-și asume nici cea mai mică obligație de a întreprinde acțiuni îndreptate spre educarea tineretului în spiritul păcii, ei au spus, pur și simplu, că aceasta nu ar fi treaba guvernelor, ci numai a familiilor și că în consecință, nu e necesară nici o acțiune practică pe planul unor organizații intergu-vernamentale.

Reprezentantul S.U.A. este cel mai puțin în drept să recurgă la astfel de argumente. Cei care cunosc cît de cît realitatea americană nu pot să nu știe cît de larg este răspîndită în această țară influența militaristă ceea ce duce direct la creșterea îngrijorătoare a delicvenților în rîndurile tineretului american. Că lucrurile stau întru totul astfel, o dovedește cartea cunoscutului ziarist american Harrison-Salisbury „Generație zguduită" (The Shook - up generation), în care autorul descrie agravarea criminalității în rîndurile tinerilor și alte consecințe, a ceea ce el numește „Educarea generală a tinerilor în arta morții și a distrugerii". Pentru a ilustra cele de mai sus, redăm mai jos citeva extrase din cartea lui Salisbury „Generație zguduită" :

★ ★ ★

Fragmente din cartea „Generație zguduită"

Referindu-se evident la situația din S.U.A., autorul își începe unul din capitolele cărții cu această întrebare : „Ce trebuie să facem în legătură cu tinerii noștri ? Dacă privim la viața de astăzi, la încordarea internațională, la amenințarea continuă a războiului, la preocuparea de a obține arme de o putere nemaiîntîlnită, la inițierea tinerilor în arta morții și a distrugerilor, nu putem să nu vedem în ciocnirile dintre bande de tineri o reflectare a atmosferei care domnește pe plan internațional. Lupta tot mai mortală dintre tineri, lipsa de obiectiv în această luptă, eficacitatea armelor lor, dezvoltarea unor tactici noi și brutale, răspîndirea pe o rază cît mai largă a conflictului, par că reflectează ca într-o oglindă concavă relațiile internaționale". „Trăim într-o epocă în care se preamărește violența și trebuie să ne așteptăm ca tinerii să fie influențați de mediul înconjurător.

După părerea d-rului Marcel Frym, directorul secției de cercetări în domeniul criminalogiei la clinica Hacker de la Beverly Hills — California, în sînul națiunii există în ansamblu tendința către o violență din ce în ce mai înrăită.

Accentul asupra violenței — declară el — este exprimat în numeroase moduri — întrebuințarea forței atomice pentru distrugerea în masă în cadrul războiului, autovehicole cu o putere de tracțiune deosebit de mare, tensiunea internațională acută care implică primejdia unui război, ura intensă de rasă etc. Aceste tendințe sînt amplificate pe calea comunicării lor prin presă, radio și televiziune, comunicare care este mai sugestivă și mai impresionantă decît oricînd înainte — programe de televiziune care pot fi urmărite acasă zi și noapte, filme care sublimează și de-a dreptul preamăresc violența, știri singeroase în ziare, comicsuri care preamăresc forța și ridiculizează valorile morale mai înalte".

In continuare Salisbury arată că : „denaturarea larg răspîndită a valorilor morale este menționată tot mai mult de către cei care se ocupă cu generația zguduită. Ei simt că dezorientarea adolescenților este sporită și de ceea ce părintele For numește „presa sexului" — ziarele care preamăresc sexul și crima.

Directorul adjunct Noethen se ocupă cu problemele „bestiei monstru" la televiziune. Chiar un film ca „Podul peste riul Kwai" scrie el, constituie în esență o idealizare a cuțitului, arma favorită a acestor adolescenți.

Acești oameni sînt tulburați de ceea ce pare a fi un gol ce se adîncește tot mai mult între ținuta morală pe care o proclamăm și conduita noastră de fapt. Bisericile însăși patronează anumite jocuri de noroc la festivitățile lor.

Reviste-fițuici ieftine, publicații obscene și comicsuri brutale sînt acelea care influențează generația zguduită. Acestea constituie singurul izvor „de lectură" a majorității tinerilor. Ziarele, care pun accentul pe violență, mai ales pe violența la adolescenți și care arată dispreț pentru ideea că ele au vreo răspundere față de societate, încurajează actele de violență pe străzi.

Și iată acum consecințele unui asemenea cult al violenței oglindite într-un fapt relatat de Salysbury „Intr-o seară fierbinte de august, membrii bandei „Cobra" stăteau în fața prăvăliei de dulciuri a lui Schroeder. Era prezent și conducătorul bandei, Smokey. Vizavi, într-o piață mică, Vincent, conducătorul bandei „Săgeților de argint" și alți cîțiva membri ai bandei tachinau un grup de fete. Era cald, zăpușeală și liniște, se prevestea ploaie. Nimic nu se prevedea pentru această seară — relata Smokey. Era prea cald pentru a întreprinde ceva. Nu aveam nici un plan. Dar la un moment dat a sosit un grup de prieteni. Prietenii lui Smokey erau conducători ai bandei „Bishop" și „Stomper" care era aliată cu banda „Cobra". „Am auzit că aveți un mic conflict pe aci" — spuse conducătorul bandei Bishop lui Smokey. Aceasta este adevărat, spuse Smokey. Bandele „Cobra" și „Săgețile de argint" se aflau într-o situație de conflict continuu cu bandele „Rover" și a „Apașilor", care locuiau în afara acestor cartiere. Smokey consultă pe aliatul său Vincent. Au căzut de acord să atace pe membrii bandei „Rover" de îndată ce cei 50 de membri ai bandelor „Bishop" și „Stomper" vor fi sosit. Momentul atacului a fost fixat pentru ora 9 seara. In acel moment, membrii bandei „Rover" se vor afla în jurul a trei magazine de dulciuri din strada Beaver, în apropiere.

Cu puțin după orele 9, bandele erau gata de luptă. Membrii bandei „Cobra" se apropiau de strada Beaver. Deodată, s-au auzit împușcături neregulate și un uruit de automobil. Incepea încăierarea. Automobilele au trecut pînă în capul străzii Beaver și s-au întors înapoi pentru un al doilea atac împotriva membrilor nedumeriți încă ai bandei „Rover". Geamurile s-au spart cînd gloanțele au lovit ferestrele de la vitrinele magazinelor de dulciuri. Membrii bandelor „Cobra", „Bishop", „Săgețile de argint" și „Stomper" au năpădit din străzile laterale în jurul celor trei magazine. Cîte patru sau cinci tineri s-au năpustit asupra fiecăruia dintre membrii bandei „Rover", trîntindu-i la pămînt, înjunghiindu-i cu cuțitele, lovindu-i cu vergele de oțel, cu picioarele. Strada Beaver s-a transformat în scena unui tărăboi cumplit, țipete, strigăte după ajutor, urlete de durere. Apoi din depărtare s-a auzit șuieratul sirenei poliției.

Cinci membri ai bandei „Rover" fuseseră grav răniți în cursul încăierării. Viața lui Ricky, unul dintre conducători, atîrna de un fir de păr timp de mai multe zile. In cele din urmă el a supraviețuit dar a pierdut un plămîn, care fusese ciopîrțit prin lovituri de cuțit. Mai tîrziu a reapărut în magazinele de dulciuri palid, slăbit și crispat de ură. Poliția a arestat vreo șase membri ai bandei „Cobra". In cele din urmă ei au fost puși în libertate cu excepția lui Hawk, care a fost acuzat că l-a lovit în mod sălbatec pe Ricky.

Acest gen de încăierări a ajuns la cea mai mare complexitate în New York. Astfel de încăierări au loc pretutindeni în oraș. Ele au fost tot mai dese după cel de al doilea război mondial. Sînt obișnuite și în orașe ca Newark, Jersey City și Yonker. De asemenea au loc în Trenton, Camden și Philadelphia. Adesea două sau trei automobile se năpustesc asupra automobilului vreunui cetățean pașnic care circulă în acel moment pe șosea. Tinerii atacă de mai multe ori victima lor pînă cînd o înlătură de pe șosea. Poliția circulației consideră că numeroase accidente ale unor automobile care în mod misterios au dispărut de pe șosele pot fi atribuite acestor gangsteri tineri ai automobilelor.

Miraculosul „M. B. E. N. Q."

Se pare că autoritățile americane sînt pe cale, să rezolve problema rasismului din S.U.A. Dacă ar fi să ne luăm după revista americană „Time", atunci nu va trece poate mult timp și linșările de negri vor ține de domeniul trecutului. Nu vor mai fi scandaluri prilejuite de împiedicarea unor fetițe negre să meargă în școli împreună cu copii albi. Nu vor mai fi arse cruci, în fața caselor locuite de oameni cu piele neagră, în semn de avertisment sau ca o sentință sumbră. Insfîrșit negrii americani nu vor mai avea de suferit nici un fel de discriminări rasiale...

Trebuie precizat însă că la o astfel de rezolvare a problemei nu se tinde să se ajungă prin măsuri ferme îndreptate împotriva rasiștilor. Nu, autoritățile nu se vor atinge nici măcar de un singur fir din capul protejat de glugă al kukluxklaniștilor. Nu va fi dată în judecată nici chiar un singur huligan din cei ce socotesc că a lovi un negru e poruncă venită direct și expres din cer.

Soluția problemei e mult mai originală : va fi fabricat în cantități mari medicamentul M.B.E.N.Q. experimentat acum la universitatea din Georgetown. Un medicament minune. Un medicament care are proprietatea de a acționa asupra unor anumitor tipuri de pigmenți și de a înălbi, uneori, pielea. Iată așa dar că reprezentanți americani în diferite organizații internaționale pot să arate acum, concret, cum se depun eforturi pentru a rezolva problema discriminării rasiale din S.U.A. prin transformarea milioanelor de negri americani în... albi !

U. V.

UN COPIL PENTRU O LOCUINȚA

— Mulți din cei cu care lucrez nu mai stau de vorbă cu mine de cînd au aflat despre oferta noastră. Pe unii i-am auzit șușotind în autobuz despre noi. Cum de nu înțeleg oare acești oameni că am încercat tot ce se putea, că nu ne-a mai rămas nici o altă cale ; cum de nu înțeleg că numai disperarea ne-a împins să oferim pe micuțul Andrew în schimbul unei locuințe în care să-i adăpostim pe ceilalți cinci frățiori ai săi !

Cea care a vorbit astfel e tînăra mamă Jean Williamson, soția fostului miner englez Robert Williamson. Spunînd aceste cuvinte unui reporter al săptăminalului britanic „Sunday Times", ochii îi erau scăldați în lacrimi...

Soții Williamson trăiesc într-adevăr o mare tragedie.

Cu șase ani în urmă — Robert era pe atunci miner — ei s-au mutat din Kirkcaldy, comitatul Fifeshire, la Cannock, comitatul Staffordshire. Aici un miner putea găsi mai ușor de lucru și locuință. Și Robert a muncit un timp pînă cînd s-a îmbolnăvit și a fost nevoit să iasă la pensie. Ca urmare, el a fost evacuat, împreună cu familia, din blocul de locuințe aparținînd întreprinderii.

Aceasta s-a întîmplat cu 18 luni în urmă. Soții Williamson și cei cinci copii ai lor — micuțul Andrew nu se născuse încă — și-au găsit adăpost temporar care pe unde a putut : părinții pe la diferiți prieteni, copiii prin alte părți.

Inima de mamă a Jeanei Williamson nu mai poate suporta situația. A încercat și imposibilul — și ea și soțul ei. Dar toate încercările lor au dat greș.

S-au sfătuit mult între ei pînă să ajungă la dramatica hotărîre ; n-au găsit însă altă cale. Și iată că cei doi tineri părinți — ea n-are decît 27 de ani și el 31 — s-au decis : au oferit copilașul lor de 10 luni în schimbul unei locuințe...

— In Anglia sînt multe familii fără copii care doresc să adopte unul — a spus disperata mamă. *Poate avem norocul ca micuțul nostru Andrew să nimerească într-o familie de oameni de treabă. In schimb noi vom putea să le oferim celorlalți cinci copii ai noștri un cămin. Nu mai pot să suport această situație. Și apoi cît o să ne mai poată ține cei ce s-au îndurat să ne primească. Sînt și ei oameni necăjiți, ca noi...*

S. ARDELEANU

DE PRETUTINDENI

POTRIVIT unei legende arabe, odată la patru sute de ani se naște o cămilă cu patru cocoașe. Ea ar aduce proprietarului ei multă fericire. Nu de mult, într-un orășel arab, la oborul de vite s-a oferit spre vînzare o astfel de raritate. Amatori s-au găsit mulți, deh — fiecare vrea să cumpere fericirea. Astfel proprietarul a urcat tot mai mult prețul. Pînă la urmă tîrgul s-a încheiat, cămila aducătoare de fericire a fost vîndută. Nu se știe dacă noul ei proprietar se simte acum fericit, sigur este însă că fostul ei proprietar e fericit că a vîndut această „amuletă" la un preț fabulos.

●

IN APROPIERE de Leningrad se construiește, fiind aproape terminat, un combinat uriaș care va produce anual aproximativ un milion tone ciment. Utilajul său automat va permite efectuarea fără participarea nemijlocită a omului a tuturor proceselor fundamentale ale producției. Personalul combinatului va fi alcătuit din... 20 de lucrători și ingineri. In Uniunea Sovietică se construiesc șase combinate de acest fel. Uzinele de specialitate sovietice vor livra anul acesta 45 milioane tone ciment, mai mult decît produc Anglia, Italia și Franța luate împreună. In decursul septenatului, producția de ciment a Uniunii Sovietice se va dubla.

●

LOCUITORII din Kitzbuhl folosesc schiurile aproape din leagăn. Hornarul se duce la lucru în uniforma de rigoare, și cu instrumentele la spate, poștașul distribuie și el corespondența, folosindu-se de schiuri. In fotografie vedem o lăptăreasă cu bidoane, „schiind" în direcția pieții.

●

PE UNA din străzile Romei, un vultur uriaș a coborît vertiginos, neținînd seama nici de claxoanele automobilelor nici de țipetele oamenilor speriați. Ghearele și ciocul său de pradă au înspăimîntat de moarte chiar pe polițiștii care se aflau în apropiere. Nimeni nu se hotăra să se apropie de pasăre. Salvatori au fost doi trecători, dintre care unul a aruncat asupra vulturului un impermeabil. Pasărea a fost predată grădinii zoologice din Roma. A doua zi însă vulturul... a evadat.

Fapte mici DIN LUMEA LARGĂ

O demonstrație originală

Cu puțin timp în urmă, o rachetă cosmică americană lansată de la Cap Canaveral-Florida a explodat din cauza unor defecțiuni în timpul zborului, nu departe de țărmurile Cubei. Resturile rachetei au căzut în apă. O parte din ele, însă, au căzut pe pămîntul cuban. Din fericire, ele n.au atins nici un om, dar au produs totuși o serie de pagube. Intre altele, au lovit o vacă, ucigînd-o.

In semn de protest împotriva experienței de acest fel care pun în primejdie viața cetățenilor cubani, studenții din Havana au organizat o manifestație originală. Ei au adus în fața ambasadei S.U.A. din Havana... un taur și cinci vaci pe care erau atîrnate placarde cu lozinci antiamericane. „Eisenhower, ai omorît una din surorile mele", se poate citi în fotografia de mai sus, pe placarda purtată de voluminoasa bovină.

„Oferte de serviciu"

Se pare că militariștii de la Bonn au găsit o cale „ingenioasă" de a recruta ofițeri în armata Bundeswehrului. După cum se știe, în ziare apar rubrici sub diferite titulaturi cum ar fi de pildă: „Diverse", „Mica publicitate", „Oferte de serviciu", ș.a.m.d., unde sînt anunțate diferite posturi rămase vacante la diferite întreprinderi, instituții, etc. Citind însă, în ziarul vest-german „Saarbrücker Zeitung", rubrica „Diverse" găsești printre altele următoarele oferte : „Care vă sînt proiectele profesionale de viitor? Vreți să obțineți un serviciu activ, fără grija zilei de mîine, interesant din punct de vedere al tehnicii ? Atunci deveniți ofițer al Bundeswehrului".

Fără îndoială că oferta de a deveni ofițer al Bundeswehrului este adresată în special tinerilor din R.F.G. Dar mulți dintre ei nu vor să slujească în armata agresivă a Bundeswehrului comandată de foști generali hitleriști. El au părăsit R.F.G. și s-au refugiat în R.D. Germană. Numai în primele nouă luni ale acestui an au trecut din R.F.G. în R.D. Germană 11.860 de tineri, peste 400 de intelectuali printre care medici, oameni de știință, profesori, ingineri etc.

Episod cu o „hartă"

Revanșarzii de la Bonn sînt profund ofensați. Inchipuiți-vă și dv. ce treabă ! Compania de Editură Times din Anglia „aliată", care a editat recent un atlas al lumii, a ținut seama de realitățile politico-geografice din Europa și nu de pretențiile revanșarzilor vest-germani de a modifica granițele Republicii Federale după chipul și asemănarea frontierelor Reichului hitlerist !

Supărarea și-au exprimat-o Ministerul de Externe de la Bonn și ministrul — Herr Brentano — personal, în mod concret din cauza unei hărți cuprinse în volumul III al „Atlasului Times" în care granița de răsărit a R. F. Germane apare, așa cum este ea în realitate, de-a lungul liniei Oder Neisse, stabilită prin acordul internațional de la Potsdam.

Și cînd au mai aflat, pe deasupra, că Compania Times pregătește și o ediție în limba germană a atlasului — care fără îndoială va fi cumpărată și consultată de cetățeni ai R. F. Germane — revanșarzii de la Ministerul de Externe al lui Brentano au făcut spume la gură și... un demers la Londra pe lîngă Compania de Editură Times spre a obține modificarea hărții conform năzuințelor lor agresive de revizuire a frontierelor...

Rezultatul : Compania de Editură Times din Londra a declarat oficial că tipărirea ediției în limba germană a atlasului lumii, va merge înainte, conform planului dinainte stabilit...

ȘI TOTUȘI SE MIȘCĂ

Intîmplarea a avut loc la tribunal. Era judecat proprietarul unui local de noapte din Viena, acuzat că prezenta publicului programul în cursul căruia interpretele se dezbrăcau, lucru pe care legea îl consideră pornografie și-l sancționează ca atare. Dar potrivit aceleași legi în localurile de noapte dansatoarele se pot dezbrăca cu condiția s.o facă în timpul dansului. In cazul de față legea a fost încălcată căci dezbrăcarea a avut loc fără dansuri. Avocatul a reușit să-l scoată basma curată pe clientul său. Domnilor judecători, — a exclamat el patetic, — repausul absolut nu există. Nu uitați că pămîntul nostru se mișcă fără întrerupere. Proprietarul localului a avut mai mult noroc decît Galilei. A fost achitat.

Cînd dai c-o mînă ca să iei cu două

Amalie Thyssen este văduva aceluia care a fabricat tunurile și tancurile lui Hitler, a aceluia care a ajutat direct ca pe lume să rămîie milioane și milioane de văduve, orfani și schilozi strîngînd averi fabuloase de pe urma acestei înfiorătoare neguțătorii a morții.

De curînd Amalie Thyssen a fost decorată de către Adenauer, cu Marea cruce de merit a Republicii Federale Germane. Ca o consolare ? Nu. Ceva mai mult, mai prestigios. Pentru „merite în promovarea științei" (!?). Nu se poate spune că milioanele de oameni exterminați, fie în cuptoarele lagărelor naziste, fie pe front sau în orașele bombardate, n-au fost exterminați cu rigorile celei mai avansate științe. Și ca să nu fie uitat numele marelui „binefăcător", continuatorii săi de la Bonn au întemeiat fundația „Fritz Thyssen". Cele două moștenitoare — văduva și fiica fabricantului — s-au simțit obligate să fie generoase. Au donat fundației 100 de milioane mărci în acțiuni care la cursul zilei valorează 360 milioane de mărci. Gest impresionant veți spune. Dar nu este așa. Niciodată un capitalist nu dă ca să nu ia. Dimpotrivă. Dă ca să ia cît mai mult. Să vă spunem deci cum se face că filantropia lor este foarte rentabilă.

In primul rînd fundația activează pe cheltuiala statului. Apoi, conform statutului ei, capitalul donat rămîne proprietatea donatorilor, instituției plătindu-i-se doar din dividendele lui, circa 10 milioane de mărci pe an pînă la acoperirea sumei. Astfel, în zece ani, donatorii acoperă cele 100 de milioane de mărci și le rămîne capitalul capital, producînd în continuare noi și noi dividende. Și mai este ceva. Tot conform statutului cele 10 milioane de mărci dividende sînt scutite de impozite, ceea ce înseamnă că alte milioane rămîn în buzunarul donatorului. Și nu s-a terminat. Cînd moștenitoarele vor trebui să lase averea lor urmașilor, cele 100 de milioane de mărci în acțiuni sînt scutite de taxe succesorale care și ele reprezintă o sumă enormă.

Guvernanții de la Bonn au tot interesul ca această faimoasă familie de industriași să fie cît mai bogată. Familia Thyssen, care a finanțat partidul lui Hitler, finanțează astăzi pe cel al lui Adenauer, asemenea celorlalte concerne, Krupp, Flich și altele desființate cu atîta tămbălău la sfîrșitul războiului, spre a fi reînființate la o scară și mai mare pentru necesitățile reînarmării Germaniei de vest. Și pentru aceasta Adenauer este deosebit de recunoscător față de cei care-i fabrică arme și cărora le cere să dea c-o mînă ca să ia cu două. Așa cum face orice capitalist care se respectă. Totul se rezumă la afaceri, la obținerea de profituri. Asta e „morală" capitalistă.

Gheorghe DINU

Săptămîna

„Afacerile sînt afaceri". Această „înțelepciune" aparține negustoriei capitaliste. Deși nu s-ar putea spune că este prea bogată în idei și cuvinte (din trei cuvinte unul se repetă) ea are menirea de a justifica cît mai multe cu putință : loviturile pe la spate, jaful fără scrupule, pierderile neprevăzute, riscurile, deoarece „așa sînt afacerile". Iar pentru că afacerile merg foarte prost în ultimul timp neguțătorii „lumii libere" au început o largă acțiune de forțare a prețiii, cu orice prilej și cu mărfuri...

In fine, dacă ne oprim pe la vitrinele capitaliste putem vedea că în ultima săptămînă au fost oferite spre vînzare :

Bilete

„Am vîndut locurile pentru 72 loji la prețul de 10.000 de dolari loja" — strigă vesel actorul Peter Lawford cumnatul viitorului președinte Kennedy. Spectacolul va avea loc în a doua jumătate a lunii ianuarie în sala Armory din Washington cu o capacitate de 12.000 locuri. Organizatorii speră să strîngă la un singur spectacol 1.700.000 dolari.

Prețurile exorbitante care se cer îndreptățesc mirarea și mai ales întrebarea : ce fel de spectacol rar va fi prezentat ? De fapt, nu calitatea spectacolului, ci a organizatorilor și mai ales a spectatorilor ne dă răspunsul.

Organizatorii sînt persoane influente din partidul democrat. Spectatorii sînt cele mai bogate familii din S.U.A. Conducătorul departamentului financiar al partidului democrat, Matt Mc. Closkey a constatat la sfîrșitul campaniei electorale, în ciuda contribuției primite din partea marei finanțe, un deficit de două milioane dolari. Deficitul este explicabil, dacă se au în vedere rezultatele definitive ale alegerilor publicate în această săptămînă. Candidatul partidului democrat a cîștigat doar la o diferență de 112.888 de voturi din peste 68.000.000 votanți. Aceasta arată nu numai cît de înverșunată a fost lupta pentru putere, ci și sumele enorme cheltuite și de o parte și de cealaltă. In cadrul campaniei electorale, pentru a-și menține și consolida pozițiile. Și fără casele de bani ale monopolurilor nu s-ar fi putut face nimic. Numai că și în sînul marei finanțe americane au existat divergențe în problema : cine ar putea fi exponentul ideal al intereselor lor. De aceea și fondurile s-au divizat cam pe din două. Candidatul democrat a cîștigat cursa cu peste 100.000 voturi. Dar a și cheltuit mai mult cu 2 milioane. Acum partidul care vine la putere poate cere restul de bani și de la cei care n-au contribuit suficient printr-o delicată vînzare de „bilete" la un spectacol „rar". Iar celor ce au avut îndoieli li se oferă prilejul de a face „mea culpa" plătind 10.000 dolari o lojă. Spectacolul poate avea loc numai pentru că organizatorii au cîștigat în alegeri. Să vedem pe Nixon să organizeze un asemenea spectacol pentru acoperirea deficitului său. Nu va vinde nici măcar un bilet la galerie.

Dar să nu credeți că administrația republicană a sistat complet vînzările. In timp ce viitoarea administrație vinde bilete, guvernul republican vinde, cît mai are timp...

Rachete

John Dickie, corespondentul la Paris al ziarului Daily Mail, în loc să citească comunicatul sesiunii Consiliului N.A.T.O. stătea și număra cuvintele. La urmă a exclamat triumfător : „Am spus eu ! Doar 50 de cuvinte din 740". Cele 50 de cuvinte cuprind pasajul din comunicat cu privire la propunerea americană de a livra blocului Atlantic 100 de rachete Polaris. Comunicatul afirmă doar că „Consiliul a luat notă cu mare interes de sugestia S.U.A. și a dat instrucțiuni reprezentanților permanenți să studieze sugestia și chestiunile legate de ea în mod detaliat." „Atît !" Aceasta este mult prea departe de entuziasmul așteptat de americani" — remarcă John Dickie. Cum s-a ajuns aici ?

Lucrurile s-au petrecut în felul următor. Domnul Herter vorbea în Consiliu. Toți erau numai urechi așteptînd noi precizări în legătură cu planul Norstadt, de transformare a N.A.T.O. într-o a patra putere atomică, necesar, chipurile, pentru a da „mai mult control" asupra bombei aliaților S.U.A.

Cînd colo ce află ? Deocamdată propunerile americane cer ca aliații din N.A.T.O. să cumpere 100 rachete Polaris (care nu sînt încă fabricate) la prețul de peste 1.000.000 dolari bucata pentru a se acoperi deficitul financiar al S.U.A. Această propunere, scrie corespondentul diplomatic al ziarului „Sunday Times" a deconcertat pe diplomații occidentali întrucît „ea este o măsură extrem de costisitoare pentru aliații Americii". Corespondentul la Washington al ziarului „Times" scrie că aliații vor de fapt, dacă este vorba să plătească, să fie „ajutați" cu armament mai ieftin. Ministrul de externe englez, lordul Home l-a răspuns chiar în sesiune lui Herter, că nu „rachetele" trebuie să dicteze politica militară a N.A.T.O. ci nevoile strategice și că de aceea trebuie început un „studiu" al acestor nevoi. In loc de bani, Herter a primit o lecție de „strategie" și un plan de studiu.

De unde se vede că dacă la Washington se găsesc clienți pentru loji de 10.000 dolari, la Paris nu se îmbulzesc clienții să cumpere rachete la prețuri de speculă și... deficit.

Rețete

In săptămîna cînd Uniunea Sovietică și alte țări socialiste anunță noi ritmuri tot mai mari ale dezvoltării industriale, Institutul „American Iron and Steel", organizat și condus de companiile industriei de oțel americane, a anunțat că a găsit o rețetă pentru lichidarea rămînerii în urmă în domeniul ritmului dezvoltării și al folosirii capacității de producție.

Industria americană a oțelului

Pudoare

Desen de Cik DAMADIAN

„De la 1 ianuarie — scrie „New York Herald Tribune" — industria oțelului a hotărît să înceteze publicarea de cifre săptămînale cu privire la ritmul producției... De asemenea nu vor mai fi publicate cifre cu privire la capacitatea producției de oțel..."

De ce au devenit subversive cifrele industriei oțelului din S.U.A. ?

Iată răspunsul dat de ziaristul american Clyde Farnsworth : „Un asemenea anunț era de așteptat în acest domeniu ținînd seamă de creșterea nemulțumirii conducătorilor industriei oțelului față de publicitatea largă făcută cifrelor de folosire a capacității de producție. In ultimele șase luni, adaugă Farnsworth, s-a lucrat cu 50 la sută din capacitate, iar observatorii industriali se așteaptă ca ea să scadă sub 40 la sută după sărbători."

Așadar, rețeta găsită de industriașii americani pentru a lichida rămînerea în urmă este ascunderea adevărului. In felul acesta, socot ei, capitalismul va avea un sfîrșit mai ușor de suportat, la fel ca bolnavul ținut cu narcotice în stare de inconștiență.

Există perspective serioase ca în viitor rețetele somnifere să fie din ce în ce mai mult cerute pe piața monopolurilor.

U.R.S.S. a anunțat în această săptămînă că în anul 1961 va produce 71.340.000 tone oțel.

N. LUPU

La întrecere cu mașina de calculat

Au trecut numai doisprezece ani de cînd Pataki Ferenc, în vîrstă de 38 ani, a devenit un „profesionist al calculului" și a prezentat primul său număr într-un spectacol de varietăți.

Avea doar cinci ani cînd a apărut întîia oară pe scenă și a uluit publicul, efectuînd, repede și exact, înmulțiri de numere cu patru cifre, bine înțeles în gînd. Anii au trecut, iar din 1948 Pataki uimește publicul prin isprăvile sale... cibernetice.

Printre primele sale încercări amintim cea de la liceul „Arpad" din Budapesta, unde — întrunindu-se o sută dintre cei mai buni tineri matematicieni — fiecăruia dintre ei i-a cerut să pună pe hîrtie o înmulțire de numere cu șase cifre. Cînd toată lumea a fost gata, Pataki a dat succesiv rezultatele unul după altul, într-un timp record. Pentru a întări experiența, el a adunat, în mai puțin timp decît era necesar pentru a le fi înșiruit pe hîrtie, toate rezultatele.

Timp de cinci ani, Pataki Ferenc a susținut o emisiune pentru copii la radio. Dar tocmai succesul său a fost motivul pentru care ea a fost sistată. Într-adevăr, după o asemenea emisiune soseau la radio pe adresa lui Pataki 5—6.000 de scrisori, încît un birou întreg trebuia să facă față acestui atît de abundent curier.

O întîmplare... În cadrul unei expoziții de noutăți tehnice, Pataki Ferenc aflîndu-se în pavilionul unei uzine de mașini de calculat, directorul îi ceru să se ia la întrecere cu o mașină dintre cele mai moderne și mai perfecționate. Un vizitator propuse o înmulțire foarte complicată și cîteva secunde mai tîrziu Pataki dădu rezultatul... Înaintea mașinii! Acest fapt nu l-a împiedicat pe director să anunțe mîndru vizitatorilor: „Ce spuneți de precizia mașinii noastre? A socotit tot atît de exact ca și Pataki!"

Cum se explică această însușire neobișnuită? După doctori, lobul creierului este la Pataki de 10—12 ori mai dezvoltat decît în mod obișnuit. Efectuarea calculelor nu îl obosește, lucru dovedit prin examene de laborator care au demonstrat că circulația sîngelui în creierul său nu crește nici în timpul celor mai mari eforturi.

Pataki, întrebat: „Cînd sînteți născut?", răspunse: „La 20 ianuarie 1921!" — „Puteți să-mi spuneți cîte ore ați trăit pînă acum?" După cîteva secunde dădu răspunsul: „Un miliard două sute douăzeci și nouă milioane... și aproximativ 904.000!!!" — „De ore...?" — „Oh, scuzați-mă, m-am înșelat, am numărat... în secunde!"

Pataki... la lucru

Luna cadourilor

(Urmare din pag. 1-a)

cultam — zice — aveam și eu mantou de lup la păstrare în garderob. N-am făcut mai bine că am pus diferența de la loden la CEC, în „săptămîna economiei"? Ce zici, tovarășe ziarist, vine zăpada ca s-o garnisesc pe nevastă-mea, din ciudă, din galantomie — tot acolo iese — cu o blană de lup?

— Vine! — bată-te să te bată... Că doar n-a mîncat-o lupul... Ce zic că vine? A și venit. E în toate vitrinele magazinelor și e pusă sub semnul fastuos al cadourilor.

★

Mai întîi și-ntîi s-au dedulcit copiii din această mană a cadourilor prezidate de uncheașul cu desagă doldora de minunății și barbă colilie. Sînt la toate vitrinele cu jucării, micuții, sînt la toate standurile dinăuntru. Și dacă s-ar lua după însuflețirea lor nemăsurată, după dorințele lor fără fund, părinții care-i însoțesc, bunicii uneori, ar trebui să caște și ei gura toată ziua la vitrine, să cumpere toate păpușile, toate trenulețele, automobilele și cîte mai năzdrăvănii care umblă, cîntă, pocnesc, dansează.

După aglomerația animată de strigăte cristaline de uimire, se vede că sufragiul copiilor merge spre „surprizele" vastelor vitrine ale magazinului „Victoria". Într-adevăr izbutite cele trei interioare închipuind un salon, un stand cu articole textile pentru băieței și fetițe și un studio de copii. Păpuși măricele (marionete acționate de sfori invizibile), mobilă în miniatură, alcătuiesc scenele. Cea dintîi înfățișează distribuirea cadourilor acasă: lîngă bradul dichisit, tatăl și mama oferă zîmbind celor două odrasle pachetele fermecătoare; a doua ne arată un colț de magazin, cu tejghea, cu rafturi pline de pijamale, bluzițe și ciorăpei ca pentru liliputanii lui Guliver, și o vînzătoare întinzînd micilor clienți cumpărăturile: a treia scenă reprezintă odaia copiilor — gravuri pe pereți, aparat de radio sus pe bibliotecă plină de cărți ca pentru colibri, cățel cît degetarul și la mijlocul podelei, de o parte și de alta a unei mese, un băiețaș și o fetiță filuind transportați un album cu povești ilustrate, în vreme ce îndărătul ușii cu geam apare și dispare, concomitent cu lumina ce se stinge și se aprinde, figura hilară a mosului Gerilă.

★

Am notat următoarele episoade la sectorul jucăriilor și al măștilor de carnaval în care domină, firește, chipul mosului la ordinea zilei.

Un flăcău de la țară a cumpărat un boboc de lalea din tinichea care, apăsat pe un resort, își desface petalele.

— Pentru cine? întreabă un curios.

— Pentru... pentru soru-mea, răspunde puțin fistichi.

★

— Mămico, ce păpușă mare și frumoasă a cumpărat tovarășa aia, zice extaziată o fetiță de vreo trei anișori. Uite cum mișcă ochii, mămico.

— Unde-i?

— Uite-o! Aia pe care o ține în brațe tovarășa — zice fetița arătînd cu degetul spre o tînără femeie ce a venit să cumpere o rochiță albastră pentru pruncul ei de șapte luni.

★

Măștile. Ți! ce sobor de moși Gerilă! Abia cînd și le scot, constați că achizitorii îs de toate vîrstele, ba și copii. Vînzătorul nu mai prididește cu deverul.

— Ce faci dumneata? O iei? — întreabă pe cineva.

— Ce să iau?

— Masca.

— Care mască?

— Nu mă ține, tovarășe, uite ce-i aici. Dacă n-o cumperi te rog s-o dezbraci.

— Ha! ha! că-i bună, tovarășe vînzător. Asta-i figura mea naturală, zice rizînd bunicul cu căciulă, obraji rumeni și barbă albă, care făcuse imprudența să se oprească cu nepoțelul la standul chipurilor de carton.

★

Și cei mari. Toate etajele furnică de lume. Baticurile, mănușile, fularele, discurile de patefon, articolele de parfumerie, cravatele, papucii de casă, ca să nu-i citățm decît articolele din antologia festivă a cadourilor, iau drumul bradului din casa nouă, modernă, pe care-l vor împodobi cu „surprize" destinate celor dragi — soți, socri, copii, prieteni.

Am lăsat anume la sfîrșit, la locul de cinste, librăriile, cu panourile desfășurate peste străzi (Lipscani, bunăoară) purtînd pe ele îndemnul ce caracterizează nesațul de cultură al poporului muncitor: **„Un dar pentru fiecare: „Cartea".** Știința, tehnica, literatura, arta, poezia, cărțile în care sînt cuprinse aceste roade ale minții n-au fost uitate în lista cadourilor.

Capitala e ca un buchet de orhidee într-o elegantă cutie învelită în celofan și fir de aur.

Un trandafir și pentru dumneata, gentilă cititoare.

F. Brunea-FOX

Enigma Baicalului

Corespondență pentru revista „Magazin"

A. Beleakov

colaborator științific la Comisia pentru ocrotirea naturii din cadrul secției din Siberia a Academiei de Științe a U.R.S.S.

Baical. Cel mai mare lac cu apă dulce din Asia și Europa, cel mai adînc lac din lume. Adîncimea sa ajunge la 1.741 m. În ce privește cantitatea de apă, Baicalul este întrecut numai de Marea Caspică. Locuitorii regiunilor limitrofe îl numesc marea Baical. Cine a vizitat măcar o dată acest minunat colț al Uniunii Sovietice își amintește întotdeauna de oglinda argintie a Baicalului, taigaua muntoasă și aspră a țărmurilor sale. Nu întîmplător frumusețea unică a lacului a constituit o inepuizabilă sursă de inspirație pentru poeți și pictori.

Din punct de vedere științific, Baicalul a fost studiat începînd din secolul al XVIII-lea. Specificul naturii lacului, originea necunoscută a acestui bazin de apă fără pereche în lume a atras la studiul său oameni de știință de cele mai diverse specialități. Abia în anii de după Marea Revoluție, s-a început studierea sistematică și pe scară largă a Baicalului. În prezent, lucrează aici mai multe instituții științifice. Se studiază în chip complex istoria geologică a Baicalului, se efectuează cercetări botanice și biologice și chimice.

În anii puterii sovietice, datorită eforturilor colective ale oamenilor de știință au putut fi lămurite o serie de probleme cardinale în natura enigmatică a Baicalului. A fost dovedit, de pildă, că adîncitura și lacul care a umplut-o s-au format la mijlocul perioadei terțiare, adică cu 25—30 milioane ani în urmă. S-a stabilit definitiv că formarea lacului nu s-a încheiat. Mișcările scoarței terestre din regiunea depresiunii Baicalului continuă și în prezent.

Nu se poate afirma că oamenii de știință ar cunoaște totul despre natura Baicalului. Cercetările ce continuă dezvăluie mereu noi fenomene interesante în natura sa enigmatică.

Lacul Baical constituie principala exploatare piscicolă din Siberia de răsărit. Aici se obțin anual 100.000 chintale pește de calitate. Este neîndoios că în viitor în economia Siberiei de răsărit folosirea energetică a apelor Baicalului va avea o mare importanță. Cascada de hidrocentrale care se construiește pe fiuviul Angara, ce izvorăște din Baical, va da anual 70 miliarde kWh. Aproximativ jumătate din apa necesară pentru producerea acestei energii va fi apa bătrînului Baical.

Un interes științific, dar și practic îl reprezintă faptul că din cele 1.500 de specii de plante și animale ce trăiesc în lacul Baical, două treimi nu se întîlnesc nicăieri în altă parte.

Problema originii faunei și florei lacului Baical este complexă. Multe lucrări sînt încă necunoscute. Un lucru este sigur și anume că în lacul vechi din punct de vedere geologic, în condiții specifice s-au conturat căile procesului evolutiv care a dus la formarea unor forme specifice Baicalului, de reprezentanți ai florei și faunei. Importanța științifică a Baicalului constă și în aceea că studierea naturii sale va contribui la o mai profundă înțelegere a unor importante probleme ale științelor naturii. Toate problemele teoretice legate de natura păturilor profunde ale maselor de apă în bazinele cu apă dulce, legate de condițiile vieții în apele adînci și de particularitățile proceselor fizice și chimice la aceste adîncimi, pot fi studiate în condiții naturale numai în lacul Baical. Nu întîmplător, academicianul sovietic L. Berg numește Baicalul o „minune a naturii".

În prezent se iau măsuri pentru ocrotirea și folosirea bogatelor resurse naturale ale bazinului lacului Baical. Îndeplinirea tuturor măsurilor prevăzute în ce privește bazinul lacului Baical va asigura folosirea rațională a resurselor acestui complex natural și va permite păstrarea pentru generațiile ce vor veni a acestui bazin unic în lume.

Estetica industrială

Pe lîngă unul din institutele de proiectări din Moscova s-a organizat de cîtva timp un grup complex de specialiști: ingineri cu vechi state de servici, medici, psihologi și arhitecți, ba chiar pictori și muzicieni. Printre ei se află oameni de știință ca acad. I. I. Artobolevski, cercetătorii V. A. Nijegorodțev și A. S. Davidovski, apoi M. F. Ladur, maestru emerit al artei din R.S.F.S.R. și mulți alții. Grupul acesta se ocupă de... ridicarea productivității muncii în uzine.

Ori cît ar părea unora de curios, între tehnică și artă există o legătură mai strînsă decît ne-am putea închipui la prima vedere. Oameni de știință sovietici au studiat această problemă și au ajuns la concluzii interesante: culoarea, pereții atelierelor și cea a mașinilor, forma agregatelor și instrumentelor, sunetele pe care le aude muncitorul, toate acestea influențează starea lui fizică și psihică, se reflectă în productivitatea muncii lui.

Importanța culorii

Estetica industrială — așa se numește acest complex de lucrări care se ocupă cu studiul și introducerea frumosului în producție — a dovedit că pentru realizarea unei atmosfere plăcute muncitorului culorile au un rol foarte important. Există, după cum se știe, culori „reci" și culori „calde", cu ajutorul lor, firește, se poate schimba într-o oarecare măsură „clima" atelierului. De asemenea există culori odihnitoare și altele care dau o stare de agitație, de nervozitate.

Este foarte important felul cum sînt combinate culorile. Un lucru este cert, spun specialiștii: culoarea cenușie absoarbe 80—85% din lumină și nu contribuie la stimularea omului. Gama de culori folosite trebuie să fie foarte variată, să difere de la un caz la altul. Într-o țesătorie, unde prin fața ochilor muncitoarei trece o fîșie nesfîrșită de pînză în culori vii și pestrițe, este recomandabil ca pereții și totul în jur să fie vopsiți într-o singură culoare odihnitoare. Dimpotrivă, acolo unde muncitorul îndeplinește o operație monotonă și are de făcut cu obiecte de culoare uniformă, gama cromatică a încăperii trebuie să fie cît mai variată. Dealtfel fiecărui gen de muncă i se potrivesc anumite culori, anumite combinații coloristice. De acest lucru se ocupă numeroși pictori.

Arhitecții și sculptorii au cuvîntul

nu numai cînd este vorba de forma clădirii și de cea a mașinilor. Căci strungurile, frezele, podurile rulante etc., pot influența asupra productivității muncii și prin aspectul lor. Specialiștii sovietici afirmă că formele agregatelor trebuie să fie bine proporționate, armonioase, omului să-i fie drag să lucreze cu ele. Mașinile uriașe — care se găsesc astăzi în marile uzine — să aibe astfel de forme, încît lucrătorului să nu i se pară că este „dominat" de gigantul metalic.

Noile metode propuse de estetica industrială se introduc acum, cu titlul de probă, în 3.000 de întreprinderi sovietice. În același timp, se experimentează și alte mijloace, de pildă folosirea complexă a culorii și sunetului în industrie.

Ciocanul și... minerul lui

Ați văzut vreodată un ciocan ce aparținuse omului epocii de piatră? Minerul acestei unelte nu se deosebește prea mult de cei ai ciocanului de astăzi; forma aceasta de secțiune circulară sau eliptică este foarte incomodă. Doctorul Petr Tuvny, care conduce, la Praga, un laborator de estetică industrială, a creiat după o muncă de mai mulți ani noi tipuri de mînere pentru uneltele manuale. Mînerele ciocanelor, pilelor, lopeților, șurubelnițelor, create de ei sînt rodul unui studiu minuțios al fiziologiei mîinii. Secțiunea acestor mînere nu este eliptică ci neregulată. În afară de faptul că sînt foarte comode, sănătoase și ușurează munca, noile unelte sînt foarte plăcute la vedere.

„Noua formă a uneltelor permite să se atenueze în mod natural șocurile, astfel încît oasele mîinii nu suferă, înlăturînd totodată cauzele îngroșării dureroase a pielii de pe palme. Munca devine mult mai comodă și mai plăcută..." Cuvintele de mai sus sînt extrase din caracteristica dată acestor moderne unelte de un grup de muncitori din mai multe uzine din Cehoslovacia, unde ele au fost experimentate timp de doi ani.

★

În comunism munca va deveni o plăcere și o necesitate vitală. Comunismul este nedespărțit de frumos, sub toate aspectele sale. Procesul muncii, care-i dă omului nu numai bunurile materiale ci și o adîncă satisfacție fizică și morală, trebuie să aibă loc într-un cadru estetic.

Iată de ce acestei probleme — estetica industrială — i se acordă o atenție tot mai mare în țările socialiste și mai ales în patria constructorilor comunismului.

Dan LAZARESCU

AERUL — MATERIAL DE CONSTRUCȚIE

(Urmare din pag. 1-a)

lui materiale grele? Să ne amintim de experiențele noastre.

Prof. G. I. Pokrovski preconizează o metodă care reduce considerabil greutatea acoperișului. Cupola poate fi extrem de ușoară și durabilă dacă este confecționată din două sau trei pelicule din mase plastice, cu straturi de aer între ele. Greutatea construcției nu va depăși în acest caz 1 kg. la 1 metru pătrat! În afară de aceasta cupola va fi foarte slab conducătoare de căldură, impermeabilă la aer și transparentă pentru lumină. În ce privește rezistența sa, ea poate fi asigurată prin folosirea maselor plastice ultrasolide care au „punct de ruptură" aproximativ de 2000 kg. pe cm. pătrat.

Presiunea susține greutatea

Cum poate fi, însă, susținut acoperișul la înălțimea necesară învingîndu-se forța de gravitație? Prof. Pokrovski dă un răspuns foarte interesant și acestei probleme. Nu este nevoie decît de cîteva bolți umplute cu aer (după modelul camerei de bicicletă) pentru formarea scheletului. Rolul principal în susținerea cupolei îi revine însă aerului. Pentru aceasta este nevoie să se creieze în interior un plus de presiune de 0,1 la sută față de presiunea exterioară. În felul acesta cupolele din pelicule plastice subțiri, termoizolatoare, pot izola un vast teren de intemperiile climatice.

Montarea acoperișului unei cupole se face pe pămînt. După întinderea materialului, se pune în funcțiune un ventilator mare care ridică „edificiul" în cel mult o oră.

Prin folosirea aerului comprimat, „clima" din interior, poate fi reglată după dorință. Un aparat controlează în permanență presiunea aerului și în caz de nevoie comandă compresorului un „plus"" sau un „minus" de presiune.

Construcții „pneumatice"

Ideile savantului sovietic Pokrovski au fost de pe acum aplicate experimental și au stîrnit un deosebit interes în lumea inginerilor și a constructorilor.

Un grup de colaboratori ai prof. Pokrovski a făcut propunerea de a se construi pe același principiu un turn înalt de 100 km. dintr-un înveliș de mase plastice, umplut cu un gaz mai ușor decît aerul, turn ce ar constitui cea mai comodă cale spre spațiul cosmic, un adevărat „tunel" prin oceanul aerian. Tehnica construcției pneumatice poate fi folosită după părerea specialiștilor sovietici la ridicarea unor turnuri de radar, a turnurilor de observații meteorologice, la construcția pianoarelor și chiar a avioanelor cu aripi pneumatice.

Inginerii sovietici au pus la punct recent și resorturi pentru automobile care în locul oțelului folosesc... aerul. Resorturile de suspensie din oțel au fost înlocuite cu camere din mase plastice umplute cu aer. Această înlocuire prezintă avantajul că presiunea din interiorul burdufelor poate fi reglată în funcție de încărcarea autocamionului și de starea șoselei. În același timp, suspensiile cu aer sînt mult mai ușoare și mai ieftine decît cele de oțel.

Există de asemenea proiecte pentru înlocuirea chiar a roților, prin burdufe cu aer, care să acționeze prin comprimare și decomprimare.

Iată deci, că aerul este menit să revoluționeze tehnica în viitorul cel mai apropiat.

I. ROMAN

MAGAZIN MEDICAL

Despre o importantă condiție a sănătății

Odată cu dezvoltarea științei medicale s-a adîncit și s-a lărgit concepția despre boală. În apariția și evoluția multor boli joacă un rol hotărîtor felul defectuos în care își organizează și trăiește viața bolnavul. Așa este cazul unor bolnavi de astenie nervoasă, boală hipertonică, artereoscleroză, unele boli de inimă și a vaselor, unele boli de stomac sau intestine etc., etc.

Prescriind bolnavilor medicamentele potrivite în toate aceste cazuri medicii nu uită să atragă atenția bolnavului să respecte un regim corect de viață. Aceasta, concret, se referă la respectarea regulilor de igienă a muncii și odihnei, a somnului, alimentației, plimbărilor și exercițiilor de mișcare etc. Bolnavii care respectă atît prescripțiile medicamentoase cît și sfaturile igienico-dietetice recomandate au indiscutabil rezultate mai bune și mai rapide în vindecarea lor.

Nu toți bolnavii însă acordă atenția cuvenită schimbării modului de viață — deseori greșit — pe care l-au dus pînă atunci. Mai există la unii părerea greșită că medicamentul singur ar putea să „trebuie" să aducă vindecarea deplină, indiferent de felul cum trăiesc acești bolnavi.

Să luăm, de pildă, un bolnav de ulcer de stomac sau duoden. Încălcarea regimului de alimentație, cu nerespectarea orelor fixe de masă, mese luate în grabă, abuzul de condimente sau de băuturi spirtoase, fumatul, în special pe stomacul gol, i-au favorizat boala. În plus, anumite dereglări din partea sistemului nervos — o suprancordare nervoasă de durată, muncă în șoaptă, neplanificată și neorganizată, certuri familiare, discuții aprinse pentru orice fleac, folosirea nejudicioasă a timpului liber, încălcarea regulilor de odihnă, de recreație, de plimbări, de somn etc. — au creat un teren favorabil apariției bolii. Bolnavul se prezintă la medic. Medicamentele prescrise creează condițiile potrivite vindecării și stimulează funcțiile reparatoare ale organismului. Însă nici acestea și nici chiar intervenția chirurgicală nu sînt capabile să aducă o însănătoșire deplină, să evite reîntoarcerea bolii, dacă bolnavul continuă să păstreze toți factorii care au dus o dată la apariția bolii. Lanțul vicios al bolii trebuie rupt și corectat, nu „uns". Or, măsurile radicale de vindecare nu pot oculi corectarea greșelilor de alimentație, odihnă și trai.

Pînă nu de mult, cînd știința medicală nu studiase încă sulicient rolul sistemului nervos în conducerea și coordonarea funcțiilor întregului organism, cît și în apariția și evoluția bolilor, regimul recomandat bolnavilor se referea la regulile alimentării acestuia. Celelalte reguli ca: igiena muncii, odihna, somnul, exercițiile fizice etc. erau atît de nesocotite încît însăși noțiunea de regim a fost și mai este înțeleasă de mulți în sens de regim alimentar-dietă. Astăzi, termenul de regim își recapătă treptat sensul deplin. Prin regim înțelegîndu-se, mai corect, totalitatea regulilor igienice de viață și alternanța rațională a diferitelor forme ale activității zilnice cu odihna, alimentația și exercițiile fizice.

Și mai este ceva nou: problema regimului nu privește numai bolnavii ci și în mai mare măsură oamenii sănătoși. Astăzi, în medicină este dovedit că în cele mai multe boli, cauza favorizantă, dacă nu chiar principală, a apariției bolilor este încălcarea diferitelor reguli igienice de viață.

Cît sîntem tineri și viguroși micile „greșeli" de încălcare a normelor igienice de viață au aduc — aparent — tulburări în starea noastră de sănătate. Timpul însă trece și urmările unei vieți dezorganizate încep treptat să apară: începem să obosim repede, răsuflăm mai greu, nu mai avem somn bun, apar tulburări de digestie, o slăbire generală a funcțiilor organismului etc. Organismul uzat și slăbit prematur devine într-o anumită zi incapabil să se mai reechilibreze și să se lupte activ împotriva infecțiilor și altor factori vătămători.

Știți din rîndul căror oameni se recrutează contingentul principal al bolnavilor? Al oamenilor care nu știu sau nu dau importanță modului în care se desfășoară viața lor, din punct de vedere igienic. Ei nu au vreme, timp, sînt grăbiți întotdeauna chiar cînd nu au motiv foarte serios, trăiesc într-o agitație febrilă, mănîncă „în fugă", se culcă tîrziu, citesc noaptea în pat. Suferind de insomnie — se îndoapă cu somnifere, fumează mult, stau puțin în aer curat, de plimbare nu au timp, preferă să joace remy sau să se înfunde în bodegă, în zilele libere, „își scot somnul pe o săptămînă" etc. etc.

Este suficient însă să intrăm în viața normală, să respectăm regimul igienic de viață, ca organismul să-și revină la starea lui normală, dacă nu ne-am trezit cumva la realitate prea tîrziu... Atunci e mai greu

Iată de ce, ducerea unui regim de viață științific reprezintă o importantă condiție a sănătății.

Dr. V. I.

Gripa și infecțiile

Revenim asupra problemei gripei pentru a sublinia importanța acestei boli, pe care unii oameni neavizați o mai confundă cu o „simplă răceală" și nu dau atenția cuvenită prevenirii și tratamentului ei.

De gripă trebuie să ne ferim cu toții, dar în special trebuie feriți copiii, din cauza pericolului complicațiilor.

Slăbind copilul și scăzîndu-i imunitatea, gripa reapinde adesea boli mai vechi. Astfel, poate fi cazul unei dezenterii, poate apare un atac reumatismal sau se poate reaprinde tuberculoza. Gripa poate pregăti terenul și pentru alte boli infecțioase.

În organismul copilului, în căile lui respiratorii trăiesc întotdeauna microbi, pe care îi putem denumi condiționat patogenici. Cu alte cuvinte, acești microbi pot fi dăunători în anumite condiții.

Atît timp cît organismul este puternic, ei sînt pasivi, nu produc nici un rău. Ajunge însă ca organismul să slăbească ca microbii să se activizeze. Așa apar complicațiile.

Cea mai frecventă și cea mai gravă complicație a gripei este pneumonia. Virusul gripal provoacă unele transformări în țesutul pulmonar: acesta se îmbibă cu lichid sero-sanghin și edem alveolar.

Complicațiile pulmonare apar mai des la copii de vîrstă mică și sînt cu atît mai grave cu cît copilul e mai mic.

O altă complicație a gripei este otita medie-inflamația urechii mijlocii. Stomatita este inflamația mucoasei gurii și se întîlnește și ea adesea.

Înainte, copiii bolnavi de gripă erau tratați acasă. Astăzi în spitalele noastre de copii au fost create condiții speciale de îngrijire.

Experiența medicală a dovedit că internarea timpurie a copilului bolnav de gripă și tratarea lui științifică cu antibiotice, vitamine, întăritoare ale imunității, antigripale etc. asigură vindecarea chiar în cazurile foarte grave de gripă și previne complicațiile.

Copilul bolnav de gripă nu trebuie dus la policlinică sau la circumscripție, ci medicul trebuie chemat la domiciliu.

Dr. V. IVANOV

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

TRUTU — Rădăuți-Suceava. După toate probabilitățile, boala de care suferiți necesită un tratament de lungă durată. Tratamentul trebuie urmat la un medic specialist urolog sau în condiții de internare în tr-un serviciu de specialitate. Indicațiile ce vi s-au recomandat la consultația pe care ați făcut-o la Iași sînt foarte bune. Ar fi cazul să vă prezentați la control la același medic.

SPIRESCU. — Vă sfătuim să vă adresați Institutului de Endocrinologie „C. I. Parhon" din București.

H. RACHITEANU — Rupea. Nu vă neliniștiți. În cazul dv. nu se poate vorbi de ceva organic. Credem că în urmă unui tratament bine condus și cu un mic efort de voință, la vîrsta pe care o aveți veți reuși să vă restabiliți sănătatea.

Reluați o viață normală din toate punctele de vedere și nu vă descurajați dacă totul nu va reintra în normal chiar de la început.

GH. IVAȘCU — Tg. Jiu. Vă mulțumim pentru frumoasele aprecieri pe care le faceți în scrisoarea dv. privind conținutul revistei. Sperăm că și pe viitor să reușim să satisfacem exigențele cititorilor noștri.

În ce privește boala de care suferiți credem că nu e cazul să vă îngrijorați.

Vă sfătuim să folosiți următoarea cremă:

Rp. Talc
Oxid de zinc
Apă de var aa 15 g
Lanolină
Vaselină mentolată 1% 25 g.

Este necesar de asemenea să păstrați un regim alimentar declorurat (adică fără sare), fără alcool, afumături, conserve, condimente etc. Faceți și 10 fiole Vit. A, — 1 fiolă la 5 zile intramuscular. Vă recomandăm să treceți pentru reținerile pe care le aveți și să vă prezentați la consult la medicul specialist dermatolog.

UN GRUP DE TINERI ȘI TINERE DIN GALAȚI. Pentru întărirea rădăcinii părului există multiple mijloace de tratament în funcție de cauza căderii părului. Este însă important de știut dacă nu este o cauză constituțională. La o asemenea concluzie nu poate ajunge decît medicul dermatolog care examinează cazul.

În legătură cu cea de-a doua problemă, vă sfătuiesc să evitați ruperea cosurilor cu unghia sau să le zgîriați. Degeaba tenul cu următoarea loțiune:

Rp. Sulf pp 3 g
Ac. salicilic 6 g
Iod metaloid 2,50 g
Alcool 80° ad 100 g

Se va badijona tenul de 3 ori pe zi. După 5—6 zile de la întrebuințare, puneți crema lanolină și prisniță cu ceai de mușcței seara. Să nu vă îngrijorați dacă pielea se va coji. După alte 3 zile (cînd cojile au căzut) întrebuințați următoarea pomadă:

Rp. Rezorcină
Sulf pp aa 15 g
Talc
Oxid de zinc aa 12 g
Vaselină lichidă 30 g

E B M — București. În coloanele revistei noastre în repetate rînduri am dat sfaturi privind obezitatea. Vă rugăm consultați colecția.

MIMI LUȚA — Comănda 8. În scrisoarea pe care ne-o adresați ne furnizați extrem de puține amănunte pentru a vă putea îndruma.

COSTICA HARALAMBIE — Iași. Nu credem că tuturor acestea este o problemă atît de gravă cum o prezentați.

Puteți folosi totuși „depilatorul Nivea" ce se găsește în toate farmaciile.

„STROP DE ROUĂ" — Timișoara. În nici un caz nu poate fi vorba de cancer. Pentru a face un tratament corespunzător este necesară o analiză a secreției, fapt care va trebui să vă determine să vă prezentați la un doctor ginecolog.

ȘTAN MARTIN — Constanța. Cele relatate în scrisoarea dv. nu constituie un motiv de îngrijorare. Din momentul în care ați repetat analizele și ele au ieșit bune, credem că nu este vorba de boala la care vă gîndiți.

Totuși pentru un control și mai sérios este necesar să intrați în supravegherea medicului specialist dermatolog din raza policlinicii în care locuiți.

ȘTEFAN DUMITRESCU — Arad. Recomandările făcute de medicii din localitate sînt foarte bune și vă sfătuim să le urmați cu strictețe.

Eventual puteți adăuga „Nervatil" 2 tablete zilnic timp de 20 zile pe lună.

Varietăți medicale

SOARE ÎN SALA DE OPERAȚII

Problema iluminării în sălile de operații preocupă de mult timp pe tehnicienii sovietici. În ultimii ani, în institutele pentru instrumente chirurgicale au fost create o serie de aparate originale. Cum ar fi reflectoarele cu lămpi luminiscente, cu lumină „rece" care nu încălzesc. Noua lampă de acest fel „Svet-14" proiectată de un grup de constructori sub conducerea lui E. B. Rozenfeld, se bucură de calități excepționale.

Cele 14 reflectoare ale sale montate într-un disc enorm, amintesc de aparatura unui studio cinematografic. Noua lampă este un adevărat „soare" emițînd și raze ultraviolete care au o acțiune antimicrobiană în timpul operației și ajută la cicatrizarea mai rapidă a plăgii.

CEA MAI BUNA FURNIZOARE DE VITAMINE

Cătina (Hyppophae Rhamnoides) numită și cătină albă, este o specie de arbust spinos asemănător cu salcia.

Cătina albă, cu flori mici cafenii și cu fructe galbene portocalii care se coc în septembrie-octombrie, a fost folosită pînă acum numai ca plantă ornamentală. Cercetările din ultimii ani au arătat însă că fructele cătinei sînt și o importantă furnizoare de vitamine. Pe lîngă mari cantități de vitamina A, cătina conține o cantitate surprinzător de mare de vitamină C: 500—900 mg la sută, deci de 10—15 ori mai mult decît lămîia. Vitamina este admirabil sterilizată în boabele de cătină, astfel că și după prelucrarea lor culinară în gospodărie valorile ridicate de vitamină se mențin aproape intacte și vreme îndelungată.

Fiind foarte acre, din cauza mersi lor bogăți în acizi, boabele de cătină nu pot fi mîncate crude, dar pot fi preparate cu zahăr sub formă de gemuri, dulcețuri sau marmelade. Zeama de cătină poate fi preparată sub forma unui sirop gustos și de foarte mare valoare.

Datorită faptului că este în prezent cea mai bună furnizoare de vitamină C, se studiază cultivarea cătinei pe scară largă

Dr. I. R.

„Pe mine vreau să mă adormiți!..."

Putem afirma că nu există chirurg care în decursul practicii lui să nu fi auzit de zeci de ori astfel de dorințe exprimate de „candidatul la operație". Ba uneori, bolnavi care se cred mai versați în probleme de anestezie își arată chiar preferința pentru anume substanțe anestezice.

De această dorință a bolnavului se poate însă ține seama numai cînd aceasta este în concordanță cu o serie întreagă de factori care condiționează alegerea anesteziei. Alteori, contraindicații majore ar face dăunătoare sau chiar periculoasă, satisfacerea acestor preferințe anestezice.

Anestezia, această minunată cucerire a omului, fără de care chirurgia ar fi rămas o îndeletnicire barbară, devine ea însăși un pericol pentru viața bolnavului, atunci cînd nu se ține seama de indicațiile și contraindicațiile ei.

Progresele anesteziei moderne care a introdus metode noi de administrare, apariția de substanțe și de droguri noi, al căror număr este în continuă creștere, a făcut să se nască o nouă ramură a științelor medicale — anesteziologia.

Aparatura pe care o necesită administrarea și controlul mersului anesteziei ca și al reacțiilor organismului, a devenit din ce în ce mai complexă: se urmărește gradul de oxigenare al sîngelui cu aparate de precizie (oximetre), se înregistrează automat pulsul tensiunea arterială și temperatura, se urmărește activitatea inimii prin electrocardiografie și chiar a creierului cu ajutorul electroencefalografului. În operațiile pe plămîn sau pe inimă anestezistul trebuie să stăpînească mișcările respiratorii și ritmul bătăilor inimii.

Nu mai vorbim de cazurile cînd operația decurge sub refrigerare (metodă care, reducînd temperatura corpului la un nivel scăzut, permite efectuarea unor operații dificile) sau sub circulație extracorporală (inimă și plămîn artificial) situații care necesită colaborarea cardiologilor, medicilor de laborator și chiar a inginerilor.

În astfel de condiții rolul fiecăruia dintre acei care iau parte la operație este perfect studiat și la fel de important.

Anestezistul trebuie să țină seama de vîrsta bolnavului, de starea inimii, plămînilor, ficatului etc. de rezistența organismului, de boala pentru care se operează, de tipul și durata intervenției chirurgicale, de preferința chirurgului și în sfîrșit... de dorința bolnavului.

Cunoscînd complexitatea factorilor care intervin și determină alegerea anesteziei și responsabilitatea care apasă pe umerii anestezistului și a chirurgului, e limpede că nu bolnavul poate să stabilească cum să fie anesteziat.

Încrezători în hotărîrea medicului el este în drept să-și exprime dorința: „Pe mine să nu mă doară".

Dr. Ovid RAȚIU

Ce știți despre rinichi?

Știați că rinichiul uman este alcătuit din aproximativ 2 milioane de nefroni, mici unități care au toate posibilitățile funcționale ale rinichiului și care reprezintă deci fiecare un rinichi în miniatură?

...semnele că rinichiul nu funcționează bine apar numai după ce numărul de nefroni funcționali scade sub 500.000, ceea ce arată că rinichiul este organul cu cele mai mari rezerve funcționale?

...rinichiul este unul din organele cele mai vasculărizate din organism? La nivelul lui trece 1/5 din sîngele impins de inimă la fiecare contracție a sa deși greutatea rinichilor reprezintă numai 1/200 din întreaga greutate a corpului. Pe de altă parte, la fiecare trei minute tot sîngele organismului trece odată prin rinichi.

...rinichiul normal este capabil să nu piardă de loc sarea dacă aportul acesteia în alimentație este redus la zero, dar că această funcție este pierdută de rinichiul bolnav?

...funcția rinichiului nu devine deplină decît după ce se trece de vîrsta de 1 an?

...prima funcție care se pierde de către rinichiul bolnav este aceea de a concentra urina?

...în ciuda credinței că bolile de rinichi sînt boli rare, infecțiile renale și ale căilor urinare superioare urmează ca frecvență infecțiilor respiratorii superioare?

...din totalitatea hipertensiunilor arteriale peste 6 la sută se datoresc unei boli de rinichi?

...majoritatea uremiilor se datoresc unei boli extrarenale?

în cuvinte și imagini

Primii care au pornit la unificarea regulilor de joc, numeroase și răspîndite pe la diferite școli, au fost studenții de la Cambridge, în 1848. În acest scop s-au întrunit cu

studenții de la alte universități și au acceptat împreună unele reguli comune. După terminarea studiilor universitare, foștii studenți au început să întemeieze cluburi. Sheffield United, care există din 1855 este cel mai vechi club din Anglia.

După înființarea cluburilor și în alte localități s-a făcut o nouă încercare pentru elaborarea unui regulament de joc, comun și universal (în jurul anului 1863). La prima lor întrunire, la Londra, cluburile au hotărît înființarea Federației engleze de fotbal. Apoi au urmat discutarea regulilor de fotbal, emise la Cambridge. Unele din aceste reguli au fost anulate și printre ele cea care prevedea : „dacă un jucător aleargă cu mingea spre poarta adversă,

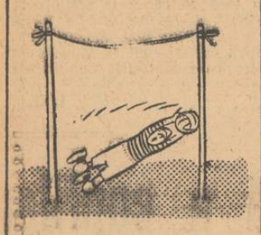

oricare jucător din echipa adversă poate să-l atace, să-l lovească sau să-i smulgă mingea". Aprobarea noilor reguli a dus la jocul de fotbal practicat și astăzi, căci cu acest prilej s-a interzis și lovirea mingii cu mîna. În 1871 se adaugă în regulament dreptul pentru portar să joace mingea cu mîna atunci cînd aceasta este în zbor prin fața porții, iar în 1894 — în careul din fața porții.

O regulă de joc a clubului Blackheath, introdusă în 1862 — deci înaintea elaborării noului regulament — merită să fie cunoscută. Ea interzicea jucătorilor de la Blackheath... strangularea sau „strîngerea de gît" a adversarilor.

Lovitura de corner a fost introdusă în regulament în anul 1873 iar în 1875 s-a înlocuit

cu o bară fringhia care unea cei doi stîlpi ai porților. Bara a fost fixată la o distanță de 2,44 m. de pămînt, în timp ce fringhia se afla la o distanță de... 5,50 metri ! Tot atunci s-a hotărît ca echipele să schimbe terenul după terminarea reprizei și nu după marcarea unui gol, cum se făcea înainte.

Primul meci în nocturnă din istoria fotbalului s-a jucat în 1878, între echipele Wanderers

și Clapham Rovers. Luminile erau mobile și nu puteau fi îndreptate totdeauna asupra mingii.

Texte : Ion BOCIOACĂ
Desene : Gh. CHIRIAC

(Va urma)

PUNCTE DE VEDERE

Atenție la noile palete !

Săptămîna trecută s-a consumat faza finală a campionatelor republicane de tenis de masă, fază disputată, precum se știe, după o nouă formulă — în patru concursuri adiționale. Deși titlurile la simplu au revenit unor jucători experimentați, Ella Constantinescu și Matei Gantner, comentariile specialiștilor sînt unanime în a recunoaște că principalul eveniment al actualei ediții îl constituie ascensiunea tineretului.

Într-adevăr, evoluția lui Adalbert Rethi, mai ales la ultimul concurs (victorii la Negulescu, Pesch, Covaci, înfrîngere în finală, la Gantner, pe care-l învinsese în meciul pe echipe), aceea a lui Nicolae Angelescu, cîștigător, după o dispută excepțională, în fața rutinatului Mircea Popescu, ca și partidele realizate de Eleonora Mihalca și surorile Jandrescu în compania unor adversare cu state de serviciu superioare, îndreptățesc pe deplin această apreciere.

Recentele campionate au demonstrat din nou, foarte convingător, că avem inepuizabile resurse de talente în tenisul de masă. Totodată, cele patru concursuri ale finalei — și nu numai ele — semnalează unele fenomene îngrijorătoare, asupra cărora se cuvine să reflectăm. Este vorba, în primul rînd, de tendința de stagnare manifestată de cîțiva dintre jucătorii noștri de bază, îndeosebi de Maria Alexandru și Radu Negulescu. Să precizăm : ambii se prezintă la un nivel onorabil, realizează partide frumoase, ocupă locuri de frunte în clasamentele finale. Dar toate astea sînt încă departe, după părerea mea, de ceea ce eram îndreptățiți să așteptăm de la ei, judecînd după calitățile demonstrate acum doi-trei ani. Dacă nu mă înșel, Negulescu și Maria Alexandru au deținut chiar, nu demult, titlurile de campioni ai Europei la juniori. Și iată că unii dintre colegii lor de generație, din țări cu o tradiție mai puțin bogată în această disciplină (Suedia, U.R.S.S., Iugoslavia), pe care reprezentanții noștri îi surclasau în perioada junioratului, au ajuns astăzi să-i egaleze și chiar să-i întreacă, după cum demonstrează rezultatele unor concursuri internaționale din ultimul timp.

În legătură cu activitatea internațională, trebuie spus că și în tenisul de masă, ca și în alte domenii ale activității sportive, se observă oarecare neglijență în întocmirea calendarului intern, în sensul că lipsesc aproape cu desăvîrșire turneele „tari", cu participare de mare clasă. E greu de înțeles de ce nu putem vedea reunindu-se în sala Floreasca douăzeci de palete de talia lui Berczik, Van Tuo Pin, Borg, Ogimura, Paskiavicius, Simon, Ciu-Ciun-hua etc. Nedumerirea apare cu atît mai justificată cu cît ne-am cîștigat de-a lungul anilor, un loc de frunte în ierarhia mondială și un renume de gazde ireproșabile.

Competițiile inter-țări organizate în ultimul timp au fost, ce-i drept, interesante, utile, dar insuficiente sub aspectul schimbului de experiență la cel mai înalt nivel.

Afară de asta, n-ar fi mai bine să trimitem peste hotare, în locul unor elemente evident plafonate — Folea, Pitică ș.a. — oameni din cea mai tînără generație, care să progreseze rapid, angrenînd și pe alții, începători sau mai vîrstnici, în traiectoria lor ascendentă ?

Dan DEȘLIU

144 de ore pe bicicletă în slujba reclamei

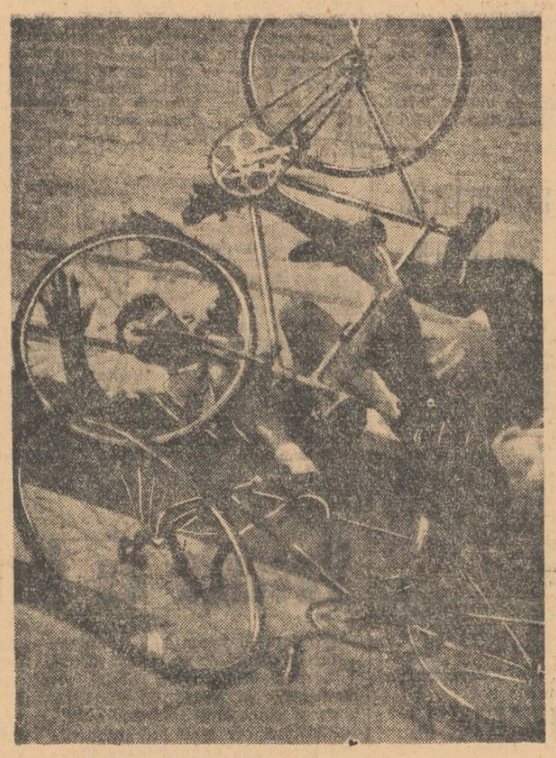

Așa se termină de multe ori cursa de șase zile

În istoria ciclismului profesionist cursa de 6 zile a fost considerată ca una dintre cele mai inumane și istovitoare probe la care sînt supuși cei ce-și cîștigă pîinea pedalînd pe două roți. La fel cum era cursa Paris-Brest-Paris (1200 km fără oprire) pentru rutieri, cursa de șase zile continuă să fie pentru pistarzi o întrecere în care efortul total și jocul periculos cu viața este împins pînă la limite asasine. Timp de aproape o săptămînă, zi și noapte, echipe formate din cîte doi alergători (ei se pot schimba la intervale anumite) trebuie să pedaleze fără încetare pe pista velodromurilor de iarnă, acoperind în medie 3500—4000 km., cam cît măsoară Turul Franței în 22 de etape. Un ciclist este nevoit astfel să rămînă în șa 70—80 de ore.

De origină americană (Six days) cursa despre care vorbim maschează sub firma sportivă interesele pur comerciale ale cercurilor de afaceri care patronează ciclismul profesionist. Transformați în „oameni senviș", purtători de reclame, alergătorii devin niște simpli figuranți. „Performanța" lor constă mai ales în faptul că rezistă o săptămînă consumînd mari cantități de doping, alimentîndu-se la întîmplare și dormind foarte puțin pe un pat de campanie în niște cuști înguste instalate sub lojile velodromului. Cursa de 6 zile atinge deobicei punctul culminant către miezul nopții cînd se prezintă numerele de atracție și velodromul seamănă mai mult a local de noapte decît a arenă sportivă.

Din pîlniile difuzoarelor se revarsă o muzică stridentă, spectatorii pe jumătate beți urlă; în lojile de primul rang se desfundă sticle de șampanie, vedetele de cinematograf însoțite de protectorii lor etalează ultimele toalete și oferă ședințe de „streap tease". Din timp în timp, crainici cu voce țipătoare anunță că cutare echipă a cîștigat sprintul premiat de fabrica de băuturi „Fynsec", sau că urmează prima oferită de marele trust al cernelii „Waterman".

În mijlocul acestui vacarm numai fișiitul mătăsos al baieurilor îți amintește că pe pista de parchet, îngustă și lunecoasă, cîțiva cicliști își riscă în fiecare clipă viața. Răpuși literalmente de oboseală și nesomn, amețiți de zgomotul infernal, ei pedalează acum ca niște automate. Cînd vreunul nu mai poate ține cadența se produc acele teribile busculade de șoldate aproape totdeauna cu răniți și uneori chiar cu morți. Dar nimeni nu se alarmează. Oamenii sînt scoși „frumos" pe targă și „spectacolul" continuă.

Cursele de șase zile au provocat multe accidente în decursul anilor. În timpul unei probe asemănătoare desfășurate la Anvers și-a găsit moartea celebrul ciclist belgian Stan Ockers, care scăpase aproape teafăr în șase Tururi ale Franței și în alte zeci de curse pe șosea. Tot într-o cursă de șase zile, Roger Riviere a suferit în 1957 primul său accident, la fel Anquetil, Senftleben Gauthier.

Anul acesta, cursele de șase zile au debutat cu o suită de accidente deosebit de grave. La Madrid, campionul mondial de semifond Guillermo Timoner, antrenat într-o busculadă generală, a suferit o comoție cerebrală și o fractură a brațului. El a scăpat ca prin minune cu viața și va trebui să rămînă timp de 6 luni de zile ținuți la pat. Da Rugna și Teruzzi la Zürich, Retrain la Lille, Leveau și Proost la Copenhaga, sînt alte victime recente ale cursei de șase zile care nu-și desmint nefasta sa reputație

I. GOGA

Invitație la turism

MUNTELE MIC

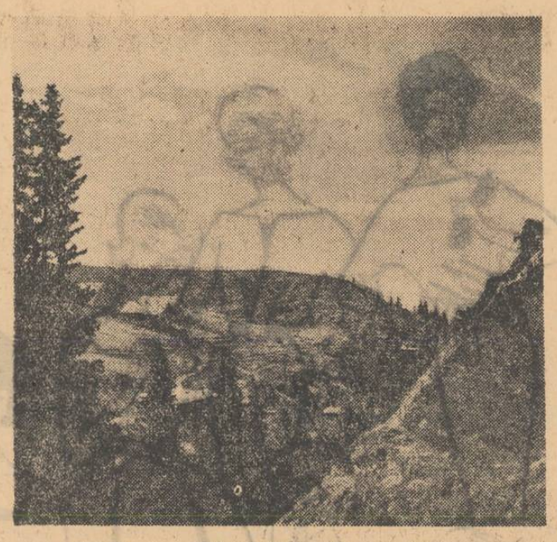

Cabane pe pantele domoale ale Muntelui Mic

Ca să nu se spună că favorizăm pe turiștii bucureșteni, vom recomanda de data aceasta o excursie într-o regiune accesibilă mai ales drumeților bănățeni.

Se pare că primul strat de zăpadă s-a și așternut peste culmile domoale ale Muntelui Mic. Dar chiar dacă neaua încă nu e propice schiatului, stațiunea bănățeană cea mai renumită rămîne un minunat loc de recreație. Urcușul lin dar prelungit pînă acolo, este din plin recompensat de ambianța splendidă, de calmul și liniștea impresionantă ce o oferă Muntele Mic.

Cel mai potrivit punct de plecare spre grupul de cabane de pe Muntele Mic este orașul Caransebeș. Pe parcursul celor 15 km. pînă la Borlova întîlnim satele de munte Zerneștl și Turnu-Ruieni (în dreptul căruia se află ruinele unui vechi turn de strajă, asemănător cu cele de la Subcetate, Mehadia sau Zorlent). De la Borlova, după un scurt popas (ce poate fi eventual prelungit la adăpostul turistic din comună) începe urcușul pe o distanță de 13 km. (diferență de nivel : 1200 m). Drumul pînă sus, bine marcat, nu cere mai mult de 3 ore. Celor cu bagaje mai multe, localnicii le oferă căluți de munte care completează tradiționalul pitoresc excursiei. În schimb cei mai comozi eărora le pare greu urcușul, sînt sfătuiți să mai aștepte puțin, deoarece într-un viitor apropiat se va introduce — conform unui plan local extrem de îndrăzneț — o cursă turistică regulată de elicoptere pe traseul Caransebeș — Muntele Mic !

Și-acum un ultim popas la Fîntîna Voinea. Tinta apropiată este anunțată de potecile umbroase străbătute de pîraie cristaline. Într-adevăr, mai e puțin, distanța e scurtă, dar cu o diferență de nivel de 300 m ! Prima care ne ieșe în cale, îndu-ne bineînțe la 1500 m. altitudine, este celebra cabană „Bella Vista". Creație a turiștilor timișoreni, ea oferă condiții de cazare excelente : confort, lumină electrică, încălzire centrală, uscătoare electrice (pentru vreme ploioasă), piscină în aer liber cu apă încălzită, bibliotecă, sală de mese, sală de jocuri etc. Se poate locui însă tot atît de bine și la cabanele „Dor de munte", „Lazăr Cernescu", „Libertatea" sau „Brădișor", aflate la mică depărtare una de alta.

Vîrful Muntelui Mic (1806 m.) străjuiește stațiunea de la liziera superioară a unei păduri seculare de brazi și oferă minunate priveliști spre masivii Semenic, Godeanu, Retezat.

Dacă e zăpadă, schiorii nu vor părăsi desigur pantele line, accesibile și începătorilor. Dacă nu, le rămîne de ales între a face scurte incursiuni de o zi spre Tarcul (2190 m) cu un refugiu și clădirea nouă a stației meteorologice, sau spre admirabila stațiune climaterică Poiana Mărului, trecînd pe lîngă Pietrele Scorile (1617 m.) și pe Platul Sucului.

Muntele Mic este în același timp punct de plecare, adesea folosit, în spre munții Retezatului, cu parcurgerea succesivă a celor mai impozante vîrfuri bănățene : Tarcul, Gugu (2294 m.), Godeanu (2229 m.), Mooriu (2281 m.), Pietrii (2195 m.) etc.

Bănățenii au numeroase locuri pentru recrearea la sfîrșit de săptămînă. Unii preferă Semenicul, datorită telefericului de la Văliug care îi urcă în 25 de minute pînă la cabane. Dar cei mai mulți aleg Muntele Mic pentru frumusețea panoramei sale, pentru podișurile netede de pe culmi, pentru pajiștile minunate și odihnitoare din preajmă.

V. BANU

Recordurile... recordurilor

Titlul, raportat la fotografie, nu poate să stîrnească la prima vedere decît mirare. Desigur, cele două prietene și campioane olimpice pe care le vedeți zîmbind, Iolanda Balaș și Tamara Press, au ocupat un spațiu pe cît de întins pe atît de binemeritat în cronicile atletice ale anului olimpic. Tot atît de adevărat, recordurile lor sînt de natură să stîrnească admirația specialiștilor și nespecialiștilor deopotrivă. Dar de ce „RECORDURILE ...RECORDURILOR" ?

Iată de ce. În anul 1954, cu prilejul campionatelor europene de atletism care au avut loc la Berna, s-a întrunit forul suprem al atletismului mondial, I.A.A.F. (Federația Internațională de Atletism Amator). Printre alte probleme, s-a discutat și definitivat actuala tabelă internațională de punctaj feminină, mijloc de apreciere a performanțelor prin ele însele și între ele. Cu alte cuvinte, e vorba de stabilirea valorii intrinseci a unui rezultat atletic.

Munca specialiștilor n-a fost ușoară. Drept elemente de calcul au servit nu mai puțin de 34.000 de rezultate feminine din toate țările aflate la I.A.A.F. ! Totuși, pînă la urmă tabela s-a modificat în spiritul stadiului de dezvoltare a atletismului feminin din acea vreme, lăsîndu-se chiar și o limită „de siguranță" pentru eventuale performanțe neobișnuite. Dar cînd s-au anunțat unele rezultate din sezonul preolimpic, specialiștii de la I.A.A.F. s-au trezit în fața unui fapt ciudat : recordurile celor două prietene din fotografie au depășit toate prevederile. Cum s-ar zice, erau... de neprețuit ! Pentru a vă edifica, dăm mai jos tabelul recordurilor mondiale feminine (în probele clasice, adică olimpice precum și valoarea lor în puncte). Subliniem că tabela nu a calculat rezultatele posibile decît pînă la 1.200 de puncte.

100 m. plat : S. Strickland (Australia), V. Krepkina (U.R.S.S.), W. Rudolph (S.U.A.) 11,5 sec. 1.108 puncte ;
200 m. plat : W. Rudolph (S.U.A.) 22,9 sec. 1.142 ;
800 m : L. Sevțova (U.R.S.S.) 2'04,3 1.142 ;
80 m. garduri : G. Birkemeyer (R.D.G.) 10,5 1.132 ;
lungime : H. Klauss (R.D.G.) 6,40 m. 1.078 ;
înălțime : I. Balaș (R.P.R.) 1,86 m. peste 2000 puncte ;
greutate : T. Press (U.R.S.S.) 17,78 m. peste 2000 puncte ;
disc : T. Press (U.R.S.S.) 57,15 1.164 ;
suliță : E. Ozolina (U.R.S.S.) 59,58 m. 1.152.

Ierarhia absolută a recordurilor, dacă putem să ne exprimăm așa, ar fi deci următoarea : 1—2 Greutate (Tamara Press) ; și înălțime (Iolanda Balaș) ; 3. disc (din nou Tamara Press) ; 4 suliță (Elvira Ozolina) ; 5—6. 200 m. plat (Wilma Rudolph) și 800 m (Ludmila Sevțova) ; 7. 80 m. garduri (Gisela Birkemeyer) ; 8. 100 m. plat (Shirley Strickland De la Hunty, Vera Krepkina și Wilma Rudolph) ; 9. lungime (Hildrun Klauss).

O remarcă : nici chiar rezultatul, de 11,0 sec pe 100 m plat (neomologabil din cauza vîntului de peste 2 m. pe secundă), obținut de Wilma Rudolph la Roma n-ar fi fost cotat cu mai mult de 1.184 de puncte. Iar în ceea ce privește superioritatea sportivelor din U.R.S.S. și din țările de democrație populară discuțiile ar fi de prisos : cifrele vorbesc...

În orice caz, nu vă va mai mira titlul. Recordurile celor două prietene constituie într-adevăr recorduri ale recordurilor și, totodată, încă o legătură trainică, o particică a prieteniei lor sincere.

B. ELIAS

Iolanda Balaș și Tamara Press

Varietăți • Varietăți

Bolotnikov — maratonist la Tokio

Atletul sovietic Piotr Bolotnikov, campion olimpic la 5000 m. și recordman mondial la 10.000 m. (20'18"8/10) atribuie aceste remarcabile performanțe dezvoltării progresive a rezistenței sale. El a calculat că de la începutul carierei sale sportive a parcurs la antrenament 27.000 km. (în 10 ani). Înainte de a dobori recordul lui Kuț pe 10.000 m., Bolotnikov a acoperit numai în sezonul 1960 peste 4000 km. În vîrstă de 30 de ani, Bolotnikov intenționează să-și continue activitatea competițională pînă în 1964 pentru a participa la Jocurile Olimpice de la Tokio dar... ca maratonist.

Un „recordman" al insuccesului

Pedro Juan Vinales, jocheu din Porto Rico, deține un record original în materie de insuccese. În cei 10 ani de cînd concurează pe hipodrom, Vinales a participat la 335 de curse și a suferit tot atîtea înfrîngeri. El a terminat de 17 ori al 2-lea, de 24 ori al 3-lea și de 45 ori al 4-lea. De peste 200 de ori a fost ultimul. Nimeni nu știe cine e de vină, jocheul sau caii pe care a călărit.

O nevinovată victimă a economiei

Economia într-adevăr scoțiană cu care se construiesc terenurile de fotbal din Scoția a făcut recent o victimă. E vorba de unul dintre tinerii suporteri ai clubului Dundee, care aflînd cu cîteva minute înainte de începerea unui meci că din echipa sa favorită lipsește un jucător, a hotărît să părăsească tribuna și să joace el însuși. Această lăudabilă hotărîre s-a soldat însă tragic căci neacomodat cu spațiul strîmt dintre tușă și tribună, luîndu-și odată avînt, cu prea multă însuflețire, a intrat cu capul în zid și a decedat subit.

Două focuri de armă și... 8-1

Moravurile fotbalului sud-american se răspîndesc cu repeziciune și în Marea Britanie „țara fotbalului". Numai așa se explică știrea publicată de ziarele occidentale care anunță că portarul echipei engleze Davon, Leslie Smith a trebuit să fie internat în spital după ce a primit două gloanțe în umăr și picior.

Smith a apărat excelent poarta echipei sale în meciul cu formația Ilsham Vale astfel încît la pauză scorul era de 1—1. După reluarea jocului s-au auzit două focuri de armă, iar sărmanul portar a căzut la pămînt fiind transportat cu targa.

Suporterul „înfierbîntat" al echipei Ilsham Vale a rămas deocamdată neidentificat, în schimb echipa sa a cîștigat meciul cu scorul de.. 8-1.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Instantanee sportive

PROTEST

Dragă tovarășe cronicar. Acum cîteva zile am citit cu propriile mele vederi, articolul în care m-ați criticat atît ca pasăre călătoare, cît și ca element care mai bine lipsea.

Acum un an, cînd v-ați exprimat identic, mi-am făcut autocritica, spunîndu-mi din toată inima : — „Ei și ? Îl să mă mai lase !" Dar acum consider că pe condeiul dvs. l-a luat gura pe dinainte, spunînd anumite lucruri care, vorba ceea, puteau fi ținute în secret.

Să atingem problemele pe rînd, în mod sportiv, așa cum îmi stă în stil și eu adversarii pe teren.

Întîi, etichetă de pasăre călătoare dintr-o echipă în alta, vedeți singur, pe pielea mea, că nu mai e actuală. E complet depășită de ultimele măsuri pe care le consider statice, fiindcă Federația spune : — „Stai ! Stai pe loc, în echipa în care ești ! Nu pleci decît în cazuri extreme !" (deși și aici se contrazice : eu sînt extremă și tot nu mă lasă să mă mut). Plus că ăsta-i un sistem care — după mine — se opune jocului cu schimb de locuri, care mă împiedică să-mi serbez jubileul de-al 10-lea loc.

Pe urmă, ce mai spuneți ? Că meci îmi critic adversarii la gleznă. Eu dau peste tot, fără preferință, că sînt om imparțial.

Și pe urmă, nici nu-i adevărat că joc întotdeauna brutal. Uite : de trei etape nu joc, așa că stau pe tușe. Sînt suspendat. Și de pe tușe, ce rău pot să fac ? Maximum pot să-i încurajez pe ceilalți : — Dă-i ! Atinge-l ! Intră tare la om ! Dar ăsta-i egal cu zero, că vorba din bătrîni : Verba volant, cotonoaga manent... Și dacă nu ești acolo, pe teren, degeaba strigi că ceilalți nici nu te ascultă. Joacă corect, parcă ar uita că adversarul are și anatomie...

Apoi vă legați, tovarășe cronicar de nivelul meu cultural. Mă rog, eu admit — hai, pomană — că paralel cu viteza și cu mușchii, omul trebuie să-și dezvolte și sufletul. Cu alte cuvinte, acolo unde-i cazul, creierul trebuie dat la recondiționat. Dar la ce-mi mai folosesc mie, conferințe, teatre, concerte și alte probe care supraantrenează gîndirea pînă dai în febră mușchiulară la creierul meu, acum cînd am ajuns să bat „16 metri" peste zid, ca Ozon ? Că nici „Surorile Boga" nu dezvoltă sufletul, nici „Secunda 58" nu perfecționează sufletul. Poate doar „Revista oglinzilor" să aibe legătură cu fotbalul, pe linie de Lilli din balet cu care mă voi însura eu, fiind om serios, dacă nu ne certăm pînă la retur.

Deci cu cultura am lămurit-o. E drept că nici complet necitit nu poți să umbli. De aceea, de 3—4 ori pe săptămînă intru la „Bodega Universității", acesta fiind un local cu titlu mai academic și citesc etichetele de pe sticle. Astfel, fac lectură după Muscat-Ottonel, Fetească și altele de acest fel, fără sifon, însușindu-mi cît mai temeinic conținutul lor.

Am lăsat la urmă partea cea mai dureroasă, în care vă luați de profesionalul meu și în care să vă luați de mînă cu antrenorul care m-a scos odată din echipă, pe motiv că am avut cîteva absențe de la lucru. Dar absențele erau motivate : n-am avut chef.

Cu precizia mea în șut, nu pot să lucrez cot la cot cu alții care habar n-au de fotbal. Le-am spus : „Frații ! Pentru fiecare zi lipsă, bag cîte un gol". Dar pe semne că mi-am cobît cu golurile astea : cînd am luat plicul cu chenzină și m-am uitat în el, a fost cel mai splendid gol... Cum s-ar zice, din punct de vedere al producției am retrogradat în B.

Nu trebuie de aceea să descurajați un element care promite ; promite să vă aștepte odată cînd ieșiți pe stradă...

Așa că mai bine vă salut cu stimă.

MITICĂ FLUIERĂTU
pt. conf. Fred FIREA

Cum s-a format mingea de rugbi

Desen de C. GHEORGHE

ECHIPA CAMPIOANA

Arareori, o echipă poate întruni atîta forță și talent, tinerețe și pricepere, voință și voioșie ca formația de rugbi a atelierelor din Calea Griviței

Despre felul cum se petrec lucrurile pe stadion s-a scris adesea, căci C.F.R. Grivița Roșie a dat prilejul cucerind patru ani de zile la rînd titlul de campioană a țării la rugbi, mîndrindu-se, totodată, și cu o altă performanță care nu stă la îndemîna multor cluburi de pe glob: *echipă neînvinsă în nici un joc internațional în cei 28 de ani de activitate !*

Ne-am propus o incursiune dincolo de limitele dreptunghiului de gazon străjuit de buturile suple, în dorința de a cunoaște pentru cititorii noștri, izvorul succeselor formației feroviare preocupările jucătorilor personalitatea fiecăruia

...În colțul tribunei stă în această după amiază un singur spectator De fapt, o spectatoare atentă, preocupată, discretă totodată, nevrînd să atragă atenția nimănui. Este tînăra soție a inginerului Vasile Mladin.

— *Am un soț ideal*, ajunge ea să mi declare, după preliminariile care mi-au îngăduit să leg o conversație. *Deși ne-am căsătorit doar de trei săptămîni sînt sigură de ceea ce spun, fiindcă-l cunosc de un an și jumătate. Ce pasiuni are ? În afară de sport și bineînțeles de mine... muzica de operă, fără preferințe.*

Ascultînd spusele soției, îmi îndrept din nou privirile asupra lui Mladin. Un înaintaș masiv, om de bază în întîlnirea victorioasă cu echipa Franței, altădată un tînăr timid care venea în ultima clipă ori mai tîrziu la antrenamente și pleca cel dintîi (toate în funcție de trenul cu care făcea naveta între Chitila și București). Astăzi este unul din cei mai vechi membri ai secției, șef de producție la sectorul regie al atelierelor Griviția Roșie. Dacă el se numără printre cei mai vechi, cine sînt ceilalți ?

Să nu vă prindă mirarea : decanul de vîrstă al echipei este controlorul tehnic Traian Picu, supranumit „șoferul" pentru pasiunea sa față de motoare Are 33 de ani.

Un alt membru al echipei, un tînăr cu ochi visători și gropițe adînci în obraji este Valeriu Irimescu, născut cu 20 de ani în urmă. Serios, ca pentru o vîrstă triplă, decît cea înscrisă în act, debutantul pe arena internațională din memorabilul meci cu Franța, lasă ochii în pămînt cînd trece prin cartier și nu vede pe codanele ce-i ațin calea; la serviciu și-i ascunde în întunericul camerei de developat a atelierului fotografic în care lucrează; acasă și-i coboară pe manuale, pregătindu-și admiterea la Politehnică, cursul fără frecvență, dar pe teren privirile-i agere nu-l „slăbesc" pe adversar. Mă și întreba Boniface, celebrul său adversar din jocul de la 5 iunie : „Cine-i acest jucător care nu m-a lăsat să respir ?".

Actuala echipă a Griviței Roșii este o generație născută în preajma atelierelor, din părinți ceferiști, generație crescută în pepiniera clubului feroviar și trecută prin ciurul formațiilor de pitici, juniori, rezerve. Cvintetul ofensiv al campionilor reprezintă un edificator exemplu: Bostan, Wusek, Tibuleac, Oblemenco și Irimescu joacă împreună de mici copii, iar părinții lor intră și ies de o viață întreagă pe aceeași poartă a aceloraș ateliere! Dar personalitatea fiecăruia apare evident în joc și în viață. Misa Oblemenco, a cărui siluetă suplă și privire piezișă nu-l dezvăluie pe rapidul vesnic inspiratul conducător al atacurilor feroviare și nici pe omul cu o voință oțelită. (Odată, grav accidentat se opune specialiștilor hotărîți să-i amputeze antebrațul și suferă pe viu o operație dureroasă sperînd să mai poată juca rugbi). Iubește mult muzica de dans. Cu pricepere și migala proprii amatorului pasionat, îl poți afla meșterind la magnetofonul său și-i vei face o adevărată plăcere cerîndu-i să-și etaleze fonoteca !

M. Wusek, electricianul fruntaș, a avut o copilărie tristă, pricinuită de urgia războiului. Familia lui numără acum doi membri: pe bunică și nepot. Numai că nepotul are un apartament nou lîngă Gara de Nord unde a luat-o și pe bunicuță.

Al. Stanciu și el fiu de ceferist, lucrează la un strung deasupra căruia stăruie de mult timp steguleții fruntașului în producție. El a început sportul tot la C.F.R., unde a revenit după stagiul militar.

Proaspătul inginer Costel Stănescu, caracter contradictoriu, vesel și în același timp meditativ, veritabil pachet de nervi și energie, nepăsător ca un irlandez blazat, este de nerecunoscut pe teren, în tolul jocului. Lacroix, care l-a uimit pe englezi făcîndu-i să-l considere cel mai bun jucător al anului, a gustat din plin din surprinzătoarele calități imprevizibile ale minusculului său adversar.

Cei mai vechi om din secție este inginerul Viorel Moraru, căpitanul echipei noastre naționale. Blondul și firavul conducător al atacurilor feroviare și nici pe omul cu o voință oțelită. (Odată, grav accidentat se opune specialiștilor hotărîți să-i amputeze antebrațul și suferă pe viu o operație dureroasă sperînd să mai poată juca rugbi). Iubește mult muzica de dans. Cu pricepere și migala proprii amatorului pasionat, îl poți afla meșterind la magnetofonul său și-i vei face o adevărată plăcere cerîndu-i să-și etaleze fonoteca !

Al. Stanciu și el fiu de ceferist, lucrează la un strung deasupra căruia stăruie de mult timp steguleții fruntașului în producție. El a început sportul tot la C.F.R., unde a revenit după stagiul militar.

Proaspătul inginer Costel Stănescu, caracter contradictoriu, vesel și în același timp meditativ, veritabil pachet de nervi și energie, nepăsător ca un irlandez blazat, este de nerecunoscut pe teren, în tolul jocului. Lacroix, care l-a uimit pe englezi făcîndu-i să-l considere cel mai bun jucător al anului, a gustat din plin din surprinzătoarele calități imprevizibile ale minusculului său adversar.

Cei mai vechi om din secție este inginerul Viorel Moraru, căpitanul echipei noastre naționale. Blondul și firavul conducător al atacurilor feroviare și nici pe omul cu o voință oțelită. (Odată, grav accidentat se opune specialiștilor hotărîți să-i amputeze antebrațul și suferă pe viu o operație dureroasă sperînd să mai poată juca rugbi). Iubește mult muzica de dans. Cu pricepere și migala proprii amatorului pasionat, îl poți afla meșterind la magnetofonul său și-i vei face o adevărată plăcere cerîndu-i să-și etaleze fonoteca !

M. Wusek, electricianul fruntaș, a avut o copilărie tristă, pricinuită de urgia războiului. Familia lui numără acum doi membri: pe bunică și nepot. Numai că nepotul are un apartament nou lîngă Gara de Nord unde a luat-o și pe bunicuță.

SFATURI — COSMETICĂ — MODĂ — GOSPODĂRIE

Un cadou util...

Este o frumoasă tradiție a poporului nostru ca, în preajma noului an să se dăruiască un cadou pentru cei dragi. Alegerea cadoului se face totdeauna cu grijă, mai ales că acesta e bine să îmbine frumosul cu utilul.

Dezvoltarea industriei bunurilor de consum din țara noastră permite astăzi să satisfacem cele mai exigente cereri sau gusturi. Tocmai această dezvoltare, faptul că în magazine se găsesc mărfuri variate (fie textile, marochinărie, dulciuri... după alegere) te face cîte odată nehotărît. Iată de ce ne-am hotărît să scriem despre acest subiect, rugîndu-vă să ne permiteți să vă fim ghid în alegerea cadoului...

...PENTRU SOȚIE

Începem cu un cadou util, atrăgător și o ...surpriză plăcută. O jachetă sau vestă din lînă pură, mănuși și fulare din lînă. Aceste produse de calitate se vor găsi în magazine în cantități importante.

Dar mai puteți alege și din alte produse. Fulare din mătase, batiste din mătase naturală, cordoane din piele box (la alegerea lui să ținem seama de culoarea rochiei soției).

Bineînțeles, un cadou util și frumos îl constituie o pereche de șoșoni, pe care îi puteți găsi în culoarea preferată (alb, gri, bej, negru etc.).

Colonia, rujul și parfumul preferat este bine să nu lipsească din pachetul de cadou pentru pomul de iarnă. Industria cosmetică din țara noastră a realizat o mare varietate de asemenea produse, în casete atrăgătoare.

Pachetul mai poate conține (la alegere) un material frumos pentru rochie (din mătase sau fire sintetice), ciorapi din fire elastice (pe cît posibil fără dungă), o poșetă din piele sau policlorură de vinil, un combinezon din fire sintetice.

Să trecem acum la alegerea cadoului...

...PENTRU SOȚ

Soția atentă să verifice garderoba soțului pentru ca surpriza să fie cu atît mai plăcută, iar aprecierile soțului mai elogioase.

Nu uitați, o cravată de mătase naturală este un cadou frumos și practic, chiar dacă soțul dv. are multe cravate.

Jacheta de lînă, vesta din lînă pură este de asemenea un cadou util și practic (și soțul va recunoaște acest lucru).

Un cadou frumos și util este și o cămașă din fire sintetice. Dacă mai adăugați și o curea din piele și un portvizit, ați satisfăcut cerințele exigentului dv. soț.

Bineînțeles, lista cadourilor rămîne deschisă.

Dacă preferați să-i cumpărați pălărie sau pantofi e bine să cunoașteți numărul pe care îl poartă soțul, pentru a nu-i face ...o surpriză cumpărîndu-i pălărie sau pantofi... cu un număr mai mic.

O mașină de bărbierit, cu pensulă și o duzină de lame, este un cadou care dovedește că soția are spirit practic și știe să facă economii.

Am ajuns la capitolul cadoului...

...PENTRU COPII

De la început doresc să subliniez aici, importanța pe care o are faptul ca lista de cadouri pentru copii să fie stabilită de comun acord de ambii părinți. Armonia, esențială pentru căsnicii, trebuie să se manifeste și în acest act, în aparență de mai mică importanță.

Lista cadourilor pentru copii este foarte variată. Treninguri, articole de lingerie, căciulițe și fulare, cămășuțe tricotate, mănuși, toate oglindesc grija pentru cei mici. Un costum, o uniformă, cu o pereche de pantofi constituie un cadou serios pentru școlari.

Lista jucăriilor este de asemenea foarte variată. Trompete, nuca cu surpriză, jocul de trasforaj, un telefon-jucărie, pistoale olimpice (pentru viitori olimpici)... dar lista noastră ar necesita pagini pentru a putea înșira toate jucăriile care au fost pregătite și din care puteți alege.

Este recomandabil ca din nici un pachet să nu lipsească dulciurile, în variatele și atrăgătoarele sortimente în care au fost pregătite.

Aceeași grijă trebuie să se reflecte și în împachetarea cu gust a cadourilor pentru cei mici.

A. MIHAELA

Rochii pentru seară

1. — Rochie pentru siluete subțiri cu corsajul simplu, mineca scurtă chimono. Prin cusăturile ce se prelungesc de la corsaj pe fustă este trecut un cordon din lac sau o culoare asortată rochiei.

2. — Rochie strîmtă simplă în formă de furou completată de un bolero cu mineca chimono care se îmnoadă sub sîn.

3. — Pentru orice ocazie se poate folosi această rochie cu decolteu rotund, mineca mică chimono iar fusta original aplicată pe corsaj prin cordoane încrucișate din care pornește și lărgimea.

4. — Rochie simplă cu mineca trei sferturi și garnitură de material lucios pe decolteu și cusătura din mijlocul feței.

5. — Rochie elegantă ce se poate realiza din orice material; are decolteul mic drept, mineca chimono și este drapată pe corsaj și fustă.

6. — Pentru teatru, o rochie cu garnitură de lamé sub decolteu și la cordon care este trasat pe sub corsaj.

Desene de Ludmila OGRINJEANU

Ghidul gospodinei

PENTRU ANUL NOU

În preajma noului an, gospodina este pusă la mari încercări. Și dacă primește musafiri și dacă nu, această zi trebuie să aibe ceva deosebit. Pentru a veni în ajutorul dvs., vă dăm mai jos cîteva sugestii. Dacă locuința nu permite — din cauza numărului prea mare de musafiri — să se servească o masă caldă, atunci veți recurge la bufet. Pentru aceasta puteți pregăti:

— Diferite sendviciuri cu: sardele, icre de știucă, crap sau icre de Manciuria, roșii umplute cu pește, saleuri.

— Ouă în aspic, tarte cu ciuperci, pate de iepure, cu aspic, pateuri cu carne și brînză, ouă umplute.

— Friptură rece de vînat (iepure), friptură de curcan sau porc.

— Salată de andive cu sos de muștar, gogoșari, castraveciori, salată de țelină cu maioneză, etc.

— Plăcintă cu carne, diferite fursecuri, cartofi de ciocolată, doboș tort.

— Salată de fructe.

OUĂ ÎN ASPIC

Se la o formă de savarină, nu prea înaltă, în care se toarnă, de grosimea unui deget, zeamă de carne foarte limpede în care s-au topit cîteva foi de gelatină. Pentru a îngheța mai repede aspicul, punem forma pe gheață. Cînd această gelatină s-a prins, aranjăm deasupra rondele din ouă tari peste care turnăm cîteva linguri de zeamă de carne. Pe urmă, de jur împrejurul formei, așezăm alte rondele de ouă răscoapte care în prealabil au fost muiate în aspic. Terminăm de umplut forma alternînd cînd cu aspic, cînd cu ouă și cîteva felii subțiri de gogoșari și castraveciori. Astfel aranjată se lasă la rece cel puțin 2—3 ore pînă se încheagă foarte bine. Înainte de a o răsturna pe un platou, muiem forma în apă caldă. Cantitățile diferă de la formă la formă. Pentru una din aproximativ un litru, se întrebuințează un litru zeamă de carne în care s-au topit 8—10 foi de gelatină și aproximativ 6—9 ouă.

OUĂ UMPLUTE

Ouăle răscoapte se scobesc numai într-o parte de gălbenuș care se freacă cu puțin unt, sare, piper, verdeață tocată mărunt și se reumple din nou. Se mai pot umple cu pastă de ficat sau chiar cu o tocătură picantă de carne, salată a la russe.

DOBOȘ TORT

Amestecăm 10 gălbenușuri de ou cu 200 g. zahăr, zeama de la o lămîie și coaja ei rasă. Adăugăm după aceea 120 g. făină, alternînd cu cele 10 albușuri de ou bătute spumă. Din acest amestec facem 10 foi subțiri pe care le coacem pe fundul unei forme rotunde, unsă și tapetată cu făină. Separat amestecăm 250 g. unt pînă se face spumă, la care adăugăm 150 g. ciocolată de menaj topită în 3—4 linguri de apă. Într-un alt vas batem 4 ouă întregi cu 200 g. zahăr pînă devine o cremă omogenă peste care turnăm ciocolată și le amestecăm bine de tot. Între foi punem crema iar pe deasupra facem o glazură din 300 g. zahăr ars.

Pentru o masă caldă vă sugerăm următoarele: Piept de pasăre în aspic, volovan cu ciuperci, macrouri la cuptor cu sos de lămîie, diferite fripturi — de preferință reci — cu garnituri de legume și salată asortată, brînzeturi și fructe, plăcintă de brînză de vaci și stafide, cozonac, tortă de ciocolată cu frișcă.

TORTĂ DE CIOCOLATĂ CU FRIȘCĂ

Amestecăm într-un vas 12 gălbenușuri de ou cu 250 g. zahăr pudră, 2 pachetele de vanilie, timp de 30 minute. După aceea adăugăm 200 g. migdale sau nuci date prin mașină și 80—100 g. ciocolată rasă. La sfîrșit batem albușurile spumă și le introducem în compoziție plus 2—3 linguri de pesmet alb. Ungem o formă de tort cu unt, turnăm compoziția în ea și o lăsăm la cuptor 45—50 minute. Cînd s-a răcit o învelim cu frișcă, 500—700 g. O ornăm cu fructe din dulceață.

Îmbrăcăminte din catifea

Putem vorbi de o adevărată atracție a catifelei, care și-a extins domeniul modei de la îmbrăcămintea bărbătească (sacou), pînă la cea pentru femei (pardesie și acum, în urmă, fuste). Ceea ce trebuie să remarcăm este că, din ce în ce, catifeaua este socotită nu numai un material ideal pentru hainele de toate zilele, ci și pentru o ținută mai elegantă, pentru diferite ocazii.

Interesul manifestat pentru catifea se datorește desigur, în primul rînd, calităților sale excepționale, care fac din ea, un material foarte practic: este nesifonabilă, impermeabilă și lavabilă. Cu unele precauțiuni, catifeaua din bumbac poate fi spălată și cu mașina. Actualmente avem la dispoziție catifea din bumbac, în două sortimente — sub aspectul lățimii nervurilor — și în peste 30 nuanțe de culori. Industria a prezentat deasemenea, pentru contractare, și un al treilea sortiment, cu nervură mai lată, care se pretează la confecționarea pardesiilor pentru femei.

Noutăți

Numele întreprinderii „Solidaritatea" din Satu Mare nu este necunoscut cititoarelor noastre. Produsele specifice ale acestei unități — perdele și dantele — se bucură de o largă apreciere în întreaga țară.

O recentă vizită făcută aici ne-a dat posibilitatea, prin intermediul tov. ing. Pițu, directorul întreprinderii, să culegem o serie de noutăți și să putem vedea modelele contractate și pregătite pentru a intra în producția anului viitor.

Prima surpriză am avut-o admirînd un șal de lînă splendid dantelat, lung de 1,60 m. și lat de 50 cm. în culorile alb, bleu pal, roz pal și galben pai. Întreaga comandă a fost contractată cu I.C.S. „Romarta" București și primul lot va fi li-

vrat pînă la sfîrșitul lunii decembrie. Loturile următoare și cu alte modele vor fi produse în cursul primului trimestru al anului 1961.

Eșarfa poate fi folosită în mod obișnuit în locul unui fular, dar este de mare efect purtată pe umeri, seara la o reuniune sau spectacol.

O altă noutate o reprezintă dantelele fabricate pentru prima oară din relon. Catalogul pe care l-am răsfoit ne-a prezentat 15 garnituri fine, cu modele splendide care vor constitui o surpriză pentru cititoarele noastre. Mult mai frumoase decît cele din bumbac, aceste dantele folosite pentru lenjerie, rochii etc., sînt mult mai rezistente, nu se decolorează și sînt mai ușor lavabile.

Bineînțeles că pentru anul viitor figurează și obișnuita producție de dantele și perdele din bumbac și mătase. Pe baza observațiilor și propunerilor venite din partea cumpărătoarelor s-a lărgit foarte mult gama de modele.

De exemplu, numai la perdele vor exista 41 de modele, iar marea lor majoritate vor fi noi, lucrate cu un fir mult mai subțire — deci mult mai fin — în cîteva nuanțe de ecru și galben, care vor fi mult mai rezistente la spălat și la acțiunea luminei.

Evident că față de cerințele pieții care solicită insistent aceste mărfuri, la fabrica „Solidaritatea" s-au luat măsuri pentru a se realiza cantități cît mai mari din aceste produse care sînt atît de căutate și apreciate.

I. C.

Vacanța de iarnă a copiilor

„Sîntem în vacanță!", „Sîntem în vacanță!" au strigat bucuroși ieri, copiii noștri — care merg la școală. Și după ce a sunat clopoțelul anunțînd sfîrșitul ultimei ore s-au îndreptat veseli spre casă, amintindu-ne (pentru a cîta oară însă!) că a sosit vacanța de iarnă.

„Nu mai avem nici o grijă!" — își spun probabil unii părinți. Gata cu controlul lecțiilor, cu sculatul de dimineață. Copiii au luat vacanță și ne putem socoti și noi... în vacanță.

Dar cei mai mulți părinți se gîndesc cum vor putea folosi cît mai bine copiii lor zilele vacanței. Fiecare părinte este dator să vină în sprijinul copiilor lui, să-i ajute pentru a-și petrece cît mai plăcut și mai instructiv timpul liber.

Este foarte bine să cunoaștem programul de activitate al școlii unde învață fiica sau fiul nostru. Pentru zilele vacanței au fost programate activități interesante, educative: ședători muzicale, vizionări de filme și spectacole, întîlniri cu muncitori, vizitarea unor întreprinderi sau locuri istorice, concursuri ghicitoare etc. Activitățile organizate la școală vor ocupa însă 2-3 ore dintr-o zi. Programul fiecărei zile noi, părinții trebuie să-l alcătuiască ținînd seama de dorințele copiilor.

Îi vom plimba prin oraș, le vom arăta construcțiile noi, îi putem duce la muzee. Zilele acestea vor fi organizate mai multe spectacole de teatru pentru copii, la unele cinematografe vor rula filme speciale pentru școlari. Să nu uităm, bineînțeles de „orașul copiilor" care îi va încînta deopotrivă și pe copii și pe cei mari. Bine înțeles să nu lipsim de la întîlnirea cu „Moș Gerilă" care va avea loc în toate uzinele și întreprinderile în care se organizează serbarea pomului de iarnă.

Copiii vor aștepta din partea noastră și alte surprize. Să nu uităm să le facem. Le vom cumpăra cărți și le vom dărui bomboane.

Vacanța înseamnă și odihnă. Copiii trebuie să prindă noi forțe pentru munca lor la școală, și trebuie să le creem toate condițiile pentru ca să se odihnească cît mai mult.

Să ajutăm copiilor noștri să petreacă o vacanță plăcută și instructivă.

Melania DOBRE

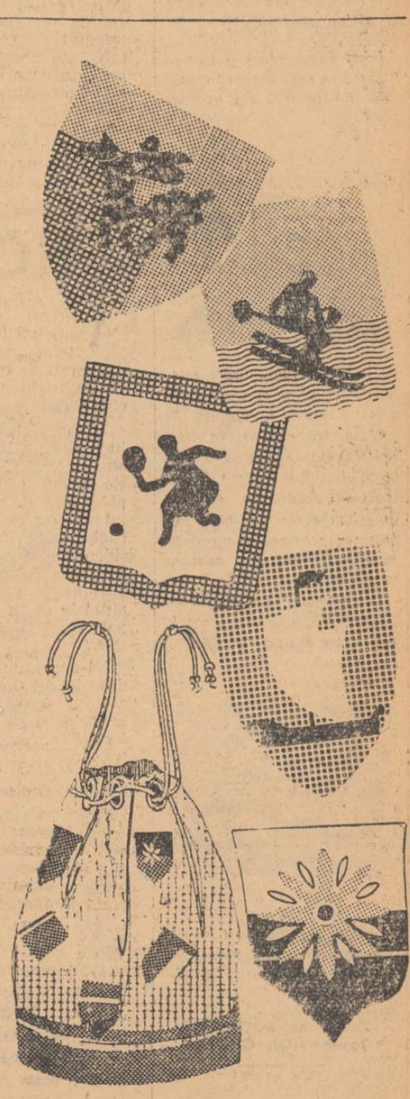

Garnituri de voiaj și sport

Pentru a da un aspect mai frumos sau eventual a ascunde unele defecte ale unui rucsac vă sfătuim să confecționați din resturi de fetru, bucățele mici de piele, mănuși vechi sau din material plastic niște embleme cu diverse desene (ca cele din schițele alăturate) pe care le aplicați unde doriți.

Aceste embleme vă mai pot servi ca garnitură la un cordon, sau mai pot acoperi eventual o gaură la un pulover.

Cîteva sfaturi pentru revelion

— Tîrgurile pentru masa de revelion se fac cu cel puțin 3-4 zile înainte. Meniul se stabilește de asemenea, din vreme. Fripturile (reci), dulciurile, pot fi pregătite cu cel puțin o zi înainte.

— Nu uitați să cumpărați podoabele cu care veți orna masa festivă: crenguțe de vîsc sau de brad, flori multicolore (uscate), cîțiva metri de panglică colorată. Două sfeșnice (și chiar mai multe), așezate cu gust, în care aprindeți lumînări colorate, sînt de asemenea foarte decorative. Verificați cu o zi înainte farfuriile, tacîmurile. Nu lăsați totul pentru ultima zi. De altminteri, masa o puteți aranja încă în dimineața zilei de revelion.

— O gazdă trebuie să fie tot atît de punctuală ca și musafirii ei.

— Dacă nu aveți loc suficient pentru ca toți oaspeții să stea comod la masă, renunțați fie să chemați prea multă lume, fie să serviți masa caldă. Preferați în cazul acesta bufetul rece.

— Goliți din vreme cuierele, portmantourile.

— Dacă v-ați hotărît să faceți un picnic, alegeți din rîndurile dvs., un „coordonator", care stabilește contribuția fiecăruia. Și în acest caz, gîndiți-vă din vreme cum veți organiza această seară.

— Rezervați, din timp, un loc pentru dans.

— În bucătărie, să aveți la îndemînă un șorțulet curat.

— Dacă participă și copii la această festivitate, nu uitați „recuzita" pentru Moș Gerilă: halatul, căciula și... mustățile de vată.

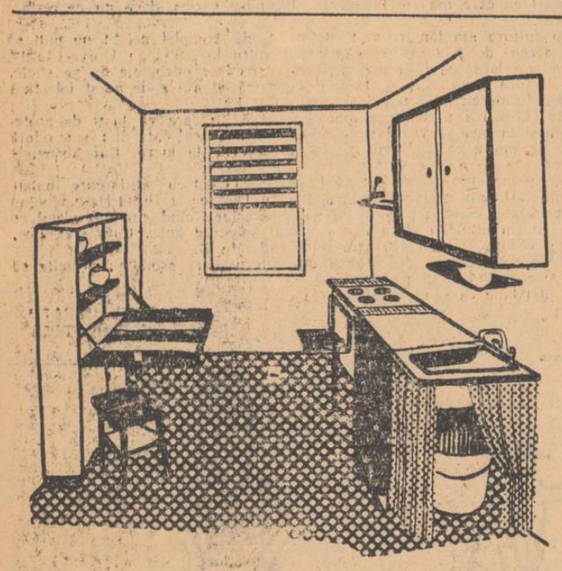

Totul la îndemînă

O gospodină care stă ore întregi în picioare își poate economisi eforturile și alergătura inutilă amenajîndu-și bucătăria în așa fel încît să aibă totul la îndemînă. Între mașina de gătit și chiuvetă, se pune un bufețel cu tăblia zincată, ca să fie mai ușor de întreținut curat. Sub chiuvetă, o găleată pentru resturile menajere, ascunsă sub o perdea dintr-un material plastic. La peretele opus, un alt bufet, a cărui tăblie, prinsă în două chingi sau cîrlige mari e mobilă și care poate servi drept masă. Pe celălalt perete, rafturi pentru farfurii și pahare.

CURIERUL NOSTRU

GETA ROȘU — București: Cazul dvs. poate fi rezolvat de o cosmeticiană — v-aș sfătui să vă adresați unei secții de cosmetică care funcționează în cadrul unităților de coafură. — Dimineața și seara este recomandabil să vă ștergeți pielea obrazului cu următoarea loțiune: acid salicilic 1 g, camfor 1 g, alaun 1 g, alcool 40 g, apă 60 g.

MIOARA — Alba Iulia: Deși ne-ați rugat să vă răspundem mai pe larg, socotim că nu este cazul. Din cele ce ne-ați scris, lucrurile ni se par foarte clare. Ați întîlnit un aventurier în vorbele căruia ați crezut. Mai sînt din păcate pe ici pe colo asemenea oameni. Sfatul nostru este să întrerupeți orice relații cu el, să nu-i mai scrieți, să nu-l mai căutați. Uitați complet acest episod neplăcut din viața dv.

N. BALĂU — Vatra Dornei. Am expediat scrisoarea dv. de felicitare maestrului Mihail Sadoveanu.

ELISABETA B. — Tulcea: Petele de must, ca și petele de fructe se scot cu o soluție de acid citric sau oxalic (2 grame la 1 pahar cu apă). După ce materialul pătat a stat cîteva minute în acest amestec și a fost ușor masat, se spală bine cu apă caldă. Petele respective se mai pot scoate și cu amoniac ușor încălzit. Se mai poate folosi și un amestec de glicerină și albuș de ou crud (în părți egale). Se ung petele cu acest amestec, se lasă timp de cîteva ore și se spală apoi cu apă caldă.

GIANA WALTER — Arad: Desigur că boala de stomac și nervozitatea au o mare influență asupra tenului, de aceea în afară de tratamentul local este necesar să vă îngrijiți sănătatea consultînd un medic internist. Deoarece aveți tenul uscat este neapărat necesar să vă ungeți cu cremă. Crema Magnolia pe care ați folosit-o pînă în prezent este foarte bună și puteți să continuați s-o utilizați cu condiția ca ea să fie aplicată pe obrazul curățat în prealabil. În acest scop veți aplica pe obraz puțină vaselină simplă, veți șterge apoi cu un tampon de vată, veți spăla obrazul cu apă simplă și apoi veți aplica puțină cremă printr-un masaj ușor al porțiunilor unde aveți riduri. Masca de gălbenuș o puteți aplica odată pe săptămînă, de asemenea puteți folosi pudra. Pe porțiunile unde aveți pete aplicați crema Maria de noapte pînă vor dispare petele. În ceea ce privește urmele rămase de la vărsat nu se poate face nimic. În legătură cu iritația de pe mîini și picioare este necesar să consultați un medic specialist deoarece cred că este vorba de urticarie. În tot cazul pentru a vă putea indica un tratament este necesar să-mi scrieți o serie de detalii, ceea ce mi-ați scris fiind mult prea vag.

ROZANA — București: În problema dvs. trebuie să vă adresați clinicii de dermatologie de la Spitalul Berceni.

I. A. NICULESCU — Vulcan. Produsul de care vă interesați îl puteți găsi la drogherie. Dacă nu găsiți, mai scrieți-ne încă o dată pentru a ne interesa unde se poate afla.

VENERA COCOȘ — Loco: Pentru creșterea genelor puteți folosi uleiul de ricin cu condiția să fie proaspăt. Îl folosiți cu ajutorul unei periuțe aplicîndu-l de 2 ori pornind de la rădăcină spre vîrf. Pentru întorsul genelor puteți folosi o sîrmă mai groasă, îndoită în formă de semicerc. Îndepărtarea părului o puteți face cu ajutorul unui depilator pe care îl puteți prepara singură din 500 gr. colofoniu și 100 g. ceară pe care le topiți, lăsați apoi să se răcească pînă îl puteți suporta pe piele și ungeți cu o lopățică în fâșii în direcția părului. Cînd s-a întărit trageți în sens invers de cum ați aplicat. Dezinfectați cu alcool, pudrați cu talc. Nu vă recomand să vă tăiați părul deoarece crește la loc în măsură și mai mare. Tăierea părului nu are nici o legătură cu respirația pielii. Pentru albirea dinților puteți folosi următorul preparat: carbonat de calciu 40 g, bicarbonat de sodiu 15 g, fosfat de calciu 20 g. săpun medicinal praf 6g, caolin coloidal 10 g. În perioada cînd vă apar coșuri este necesar să vă ștergeți obrazul cu soluția de mai jos: acid salicilic 0,50 g, alaun 1 g, camfor 1 g, alcool 35 g, apă 65 g.

I. PĂNOIU — Roman. În limita posibilităților vom ține seama de sugestia dv. Nu putem însă să vă dăm asigurări că revista noastră va fi cu... lesă numai cu litere mari. Dorința de a da cititorilor cît mai multe și cît mai variate materiale ne determină să folosim caracterul de literă care corespunde cel mai bine acestui scop.

ECADA — Bistrița: Rochia din lame roz-siclamen care, pe partea interioară a căpătat o nuanță verzuie, se va cufunda într-o baie de neofalină, spălînd-o prin repetate afundări, fără a stoarce. (Atenție la pericolul de incendiu, ce poate fi provocat chiar de vaporii de neofalină). Se pune apoi la evaporat, atîrnat pe umeraș la aer, la un loc depărtat de surse de căldură sau razele soarelui și se aerisește încăperea unde am lucrat. Călcarea se va face, numai după uscarea completă a materialului, pe dos, cu fierul moderat încălzit, fără a apăsa prea mult.

SAGUNA MOISE — Medgidia: Țesătura din viscoză se curăță de petele respective (creion chimic) cu tricloretilenă.

A.B.C. — Aleșd. Ceea ce dorîți dv. nu este un lucru irealizabil. Vă puteți completa studiile. Pentru aceasta însă trebuie să vă adresați secției de învățămînt a sfatului popular raional, cerîndu-i să vă dea lămuririle necesare.

I. MOȚOI — Izlaz (Tr. Măgurele). Poezia dv. reprezintă puțin față de cerințe. Sfatul nostru este să citiți mai multă poezie, mai multe volume de versuri ale poeților clasici și contemporani. Să le citiți în așa fel încît să puteți desprinde noțiunile necesare legate de tehnica poetică. Scrieți-ne în continuare, cerîndu-ne și alte sfaturi.

C.O.V. — Cluj: Materialul din policlorură de vinil, pătat cu ulei comestibil se curăță cu apă și săpun — mai bine cu un burete. Vopsirea șosetelor supraelastice din nailon din culoare albastru deschis în albastru închis nu se poate realiza în casă.

A ÎNȚELES!

— Ionele, nu-i frumos să spui „ihi"!,
— Ihi!...

Desen de T. PALL

SFATURI COSMETICE

Multe persoane obișnuiesc să folosească pentru îngrijirea tenului, creme și diverse preparate pe bază de untură de porc. Folosirea unturii prezintă avantaje și dezavantaje de aceea în cele ce urmează vom căuta să dăm cîteva sfaturi în legătură cu folosirea acestor creme. Untura de porc denumită în limbaj tehnic axungie este o materie primă folosită la prepararea cremelor din cele mai vechi timpuri — ea fiind absorbită bine de piele pe care o înmoaie și o catifelează. Are însă dezavantajul că rîncezește ușor și din această cauză după un timp fața se irită, se înroșește, se formează uneori coșulețe mici roșii etc. Rîncezirea se produce din cauza acizilor grași nesaturați pe care îi conține. Pentru a înlătura acest inconvenient este necesar ca înainte de a prepara crema din untură să-i adăugăm un conservant ca spre exemplu acidul benzoic. În acest scop se încălzesc pe baie de apă 100 gr. untură de porc cu 1 g. acid benzoic pînă se dizolvă, apoi se filtrează printr-o pînză uscată direct în borcane. Unele persoane obișnuiesc să albească untura cu apă oxigenată lucru contraindicat deoarece procedîndu-se în felul acesta untura rîncezește ușor.

De asemenea, la prepararea cremelor cu untură vom evita a turna în untura încălzită apă sau alcool deoarece poate împroșca provocînd arsuri. Pentru obținerea unei creme bune pe bază de untură este necesar ca în compoziția ei să intre și lanolina deoarece datorită acestei combinații se obține o cremă în care se poate încorpora o cantitate de apă mai mare, crema devenind mai emolientă cu posibilități de absorbție mai mari. Indicăm formula unei creme de față pe bază de untură: untură 65 g., lanolină 15 g., apă 20 g., parfum după dorință. Această cremă este indicată pentru îngrijirea tenurilor normale, uscate și în special a celor foarte uscate. Obrazul se va unge cu 2-3 ore înainte de culcare, apoi se șterge lăsînd pielea să respire în cursul nopții. Crema se va aplica pe un obraz curățat în prealabil și spălat cu apă obișnuită.

În cazul tenurilor uscate și normale crema amintită poate fi folosită și ca demachiant, în care caz se unge obrazul și se șterge cu un șervețel de hîrtie, se spală cu apă și se aplică din nou un strat ușor din crema de mai sus sau dintr-o cremă hrănitoare. Este o mare greșeală folosirea unei creme pe bază de untură pe un ten gras, deoarece acest lucru poate duce la iritarea pielii, la înroșirea ei și chiar la formarea de coșuri și puncte negre.

Anca BOGDAN

Ați știut că...

...în anul 1961 volumul investițiilor în industria bunurilor de consum urmează să crească cu 12 la sută față de sumele investite în anul 1960?

...anul viitor în industria bunurilor de consum urmează să fie date în funcțiune un număr de 25 unități noi și să fie dezvoltate 72 de întreprinderi?

...ponderea firelor pieptănate (superioare) de bumbac din totalul fibrelor de bumbac urmează să crească, anul viitor, cu 30 la sută față de anul 1960? Aceasta înseamnă că în 1961 se vor fabrica cantități sporite de popiuri, pichețuri, balonseide etc.

...în primul semestru al anului 1961 se vor realiza 27 articole noi (de lenjerie, îmbrăcăminte, articole decorative etc.), din fire subțiri de in și cînepă?

...în industria bumbacului se vor produce pe scară industrială țesături (zefir, articole de lenjerie de pat, etc.) samforizate (adică care nu se contractă la spălat)?

...în industria cărnii și laptelui, anul viitor se va extinde preambalarea produselor lactate în hîrtie metalizată, celofan, carton cerat, materiale plastice etc.?

...anul viitor se va extinde producția de conserve în borcane tip Omnia pînă la 70 la sută din totalul producției de borcane?

...cantitățile de ulei îmbuteliat la sticle vor crește în anul 1961 de 1,6 ori față de realizările anului 1960, extinzîndu-se preambalarea și în sticle de 1/2 litru?

...recent la fabrica „30 Decembrie" din Arad a fost inițiințată o secție specială de fabricare a țesăturilor superioare de bumbac?

...la fabrica „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală a început să se producă imitație de blănuri de oaie? Imitația de blană realizată de fabrica de confecții va servi pentru fabricarea încălțămintei îmblănite.

Încălțăminte din piele hunting

Industria de încălțăminte a început confecționarea încălțămintei din piele „hunting". Fața acestei piei este velurată, și are un spic mult mai mare decît velurul obișnuit. O asemenea încălțăminte se întreține în felul următor: se curăță pielea cu o perie cu păr mai tare, iar urmele unsuroase se freacă ușor cu hîrtie sticlată tip Eg.gü. Scuturăm bine sticla cu lichid special, care se găsește în comerț, pentru omogenizarea conținutului și numai după aceea ungem uniform, cu o perie moale, întreaga suprafață a feței pantofului, într-un singur sens. După uscare, mai periem încă o dată cu o altă perie.

GH. CHIRIAC

„LUNA CADOURILOR"

Ea: — *Haidem în oraș, sînt atîtea lucruri frumoase...*

El: *Ce oraș?! Mergem în parc: să vezi păsărelele, să vezi lacul, apusul de soare...*

Responsabilul cultural: *Să ne mai critice că nu reflectăm activitatea căminului și la gazeta de perete.*

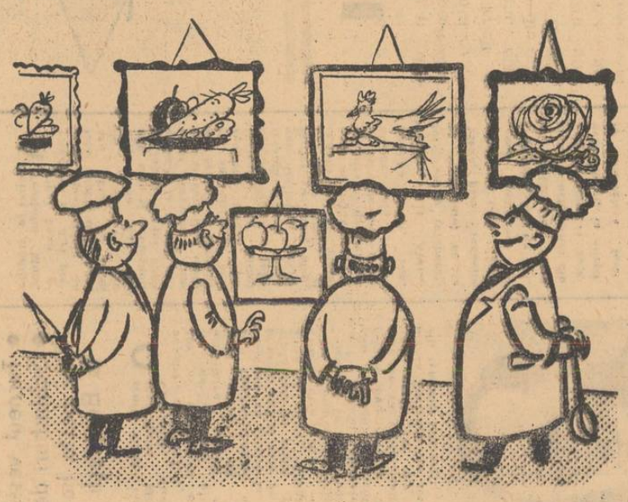

— *Ah, ce ghiveci ar ieși!...*

NELL COBAR

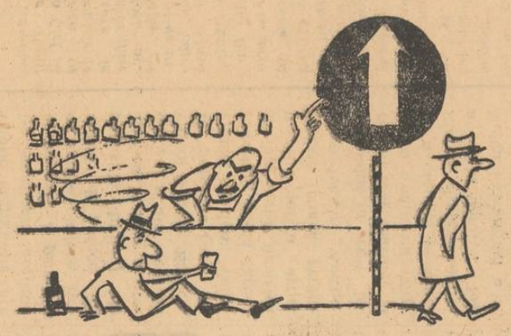

— *Respectă indicația*

T. PALL

— *Cum se scrie pe scurt, Gospodărie Agricolă Colectivă?*
— *Belșug!...*

MOTIVUL

I. Martianov

Caterina, cum se spune,
Are un bărbat minune!
Singur calcă, singur spală
Fierbe laptele în oală
Și-l păzește stînd pe loc,
Nu cumva să dea în foc.
Singur nasturii și-i prinde,
Cară din oraș merinde,
Chiar și-n zi de sărbătoare
Pregătește de mîncare,
Mătură în zori prin casă,
Seara n-are chef să iasă
Cu prietenii nițel,
Ce mai, un bărbat model!
Știți motivul? N-ați ghicit?
De curînd s-au despărțit!

În românește de M. DJENTEMIROV

FRED GHENĂDESCU

— *Tovarășe, nu putem dormi!*
— *Ah, ce bine! Coborîți, un pic, să-mi împingeți mașina că nu știu ce are motorul!*

V. TIMOC

PREVĂZĂTORUL: Lenuțo, iar s-a prelungit ședința.

Fel de fel

Un nou și eficient tetravaccin

În diferite țări din lume oamenii de știință au descoperit vaccinuri preventive împotriva tusei convulsive și a difteriei. Institutul de epidemiologie și microbiologie Gamaleica din U.R.S.S. a izbutit pentru prima oară în lume să combine aceste două vaccinuri. Experiențele făcute în clinică pe scară largă au demonstrat eficacitatea mare a acestui vaccin.

Dar savanții sovietici nu s-au oprit aici. Ei au încercat să creeze un tripluvaccin care să fie eficient și împotriva celor două boli dar și împotriva scarlatinei. Cercetările stăruitoare efectuate au dat rezultate excelente. La copiii vaccinați cu noul tripluvaccin cazurile de tuse convulsivă, difterie și scarlatină au scăzut de 14 ori.

Acum, institutul studiază un nou preparat. De astă-dată e vorba de un vaccin antidifteric, antitetanic, antipoliomielitic și împotriva tusei convulsive. Și experiențele făcute cu acest tetravaccin au fost încununate de succes. Copiii vor avea astfel pavăză împotriva a patru maladii grave.

Saltele pentru... șoareci

O firmă americană a primit recent o mare comandă de saltele pentru șoareci. Nu este vorba cum s-ar părea, de o fantezie absurdă a vreunui așazis „prieten al animalelor". Comanda a fost făcută de o instituție foarte serioasă — de unul din institutele de cercetări științifice din statul Illinois. Colaboratorii institutului au constatat că după o odihnă bună, șoarecii devin mai activi și reacționează mai bine la experiențe.

O hartă originală

Din inițiativa Direcției centrale a drumurilor din R.P. Bulgaria, pe triunghiul format la intersecția dintre șoselele spre Ploydiv și Gorușleane se construiește o originală hartă a Bulgariei în relief, direct pe pămînt. Aceasta va avea o lungime de 100 m. și o lățime de 40 m., la scara orizontală de 1:5.000 și verticală de 1:1.000. Spre deosebire de hărțile obișnuite, ea nu va avea nici un fel de semne convenționale — apele vor curge cu ajutorul unor vibratoare electrice speciale prin albiile lor, marea va face valuri, grînele vor undui pe cîmpuri, fiind reprezentate prin diferite ierburi. Vîrfurile Rila și Pirin vor fi construite din rocă și acoperite cu păduri alcătuite din tufișuri mici. Orașele vor avea fabrici, monumente istorice, șosele și linii de cale ferată.

Au fost deja săpate și cimentate Marea Neagră, Dunărea și rîul Kamcia. Grămezi de pămînt înalte de 3 m. marchează locul masivelor Rila și Pirin. Harta va fi terminată în cursul anului viitor. În partea de vest a acesteia va fi amenajat un frumos parc de cultură și odihnă pentru vizitatori, iar în partea de est — un pavilion și un loc pentru parcarea vehiculelor.

Ghizi automați

Turiștii care vin la Roma se străduiesc ca în cîteva zile să parcurgă întreaga istorie de două mii de ani a orașului etern. Dar turistul nu se poate lipsi de un ghid cunoscător al mai multor limbi străine. Or cum, în lunile cu mare afluență de turiști, numărul ghizilor s-a dovedit a fi insuficient, în ajutorul lor a venit tehnica. În 16 din cele mai mari catedrale din Roma au fost instalate automate cu benzi de magnetofon. Este suficient ca turistul să introducă o monedă de 50 de lire, să aleagă pe scală limba care-i convine pentru ca ghidul mecanic să-i relateze amabil istoria catedralei respective. Iar pentru o sumă dublă automatul îi comunică și mai multe amănunte.

Și delfinii vorbesc

Un om de știință englez a descoperit că delfinii comunică între ei printr-un limbaj propriu. În acest scop el a studiat mult timp sunetele pe care le scot delfinii sub apă. În sprijinul afirmației sale el arată că delfinii au creierul foarte bine dezvoltat.

Vechi manuscrise produse pe filme

Pe lîngă Matenadaran — Institutul de cercetări al vechilor manuscrise din Armenia a fost creată o filmotecă alcătuită din 500 de microfilme pe care au fost reproduse vechi cărți în manuscris. Este vorba de lucrările unor străvechi savanți și gînditori armeni în domeniul matematicii, astronomiei, medicinii, gramaticii, precum și opere ale unor poeți și prozatori din evul mediu. Fiecare film conține pe lîngă toate paginile manuscrisului și toate miniaturile cu care ele sînt bogat împodobite, precum și fragmentele cele mai interesante. Această permite studierea minuțioasă a manuscriselor unicale. La cererea oamenilor de știință de peste hotare, copii după microfilme au fost trimise la Varșovia, Paris, Veneția, Tokio și alte orașe.

Fotografia căderii unui meteorit

Oamenii de știință cehoslovaci au reușit să fotografieze pentru prima oară în lume, căderea unui meteorit. Pe baza fotografiei astronomii au putut calcula drumul exact parcurs de meteorit și au aflat locul căderii lui. În felul acesta au fost găsite bucăți de meteorit, dintre care cea mai mare cîntărea 4,5 kg.

Meteoritul a fost la origină o mică planetă a sistemului solar, care și-a părăsit traiectoria dintre Venus și Jupiter. La un moment dat, în cursa sa el a întretăiat traiectoria Pămîntului, astfel că mica planetă s-a ciocnit de acesta. Din calculele reiese că masa meteoritului avea la intrarea în atmosferă o greutate de 5,6 tone și, în medie un diametru de un metru. Meteoritul s-a deplasat în atmosfera Pămîntului cu o viteză de 21 km. pe secundă. La traversarea atmosferei el a pierdut o anumită parte din materie și a ars, iar la o înălțime de 25 km. materialul s-a sfărîmat în mai multe bucăți.

Sate necunoscute

Acum un an, în timpul unui recensămînt al populației din statul Florida (S.U.A.) funcționarii recenzenți au descoperit în adîncurile unui ținut mlăștinos trei sate indiene. Aceste sate existau de 120 de ani. Încă la sfîrșitul secolului trecut, indienii din tribul Simanni au fost siliți să se stabilească pe aceste pămînturi mlăștinoase unde au format cele trei așezări despre care pînă atunci nimeni nu știuse nimic — nici autoritățile locale, nici locuitorii din împrejurimi.

Un platan de trei secole

Cel mai mare platan din R.P. Ungară, înalt de 30 metri și cu diametrul trunchiului de 2 metri, bătrîn de trei secole, se află în fața clădirii administrației cooperativei agricole „Petőfi" din Ian Karajti — (Județul Szabaers). Pentru a păstra acest monument al naturii, platanul a fost luat sub protecția specială a cooperativei.

Un paradis al păsărilor

În județul Linema din Provincia Guandun (R.P. Chineză) se află în mijlocul unui lac, o mică insulă care a fost denumită paradisul păsărilor. Pe această insulă, care nu are o suprafață mai mare de 20 de mp. cresc un soi de copaci foarte stufoși al căror trunchiuri și ramuri s-au întrețesut formînd un fel de rețele. Din ramurile copacilor se formează un fel de rădăcini aeriene care pe măsură ce cresc se apleacă spre pămînt unde pătrunde în cele din urmă făcînd să răsară noi trunchiuri. Numeroasele rădăcini plantate pretutindeni în pămînt apar ca niște coloane de lemn, iar întreaga pădure face impresia unui singur copac ramificat la infinit. La margini, ramurile copacilor se apleacă pînă aproape de suprafața apei astfel încît de departe insula pare un copac uriaș crescut în apă.

Pe această insulă, în acest copac uriaș cu ramuri stufoase trăiesc peste o mie de specii de păsări. Cele mai numeroase sînt bitlanii și berzele albe.

Oamenii devin mai înalți

Cercetările de date statistice culese în R.F. Germană arată că înălțimea medie a omului este acum de 173,2 cm. față de 170 cm. în anul 1913.

A apărut broșura

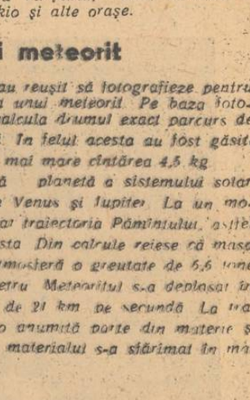

În broșura „Plantele medicinale, izvor de sănătate", editată de CENTROCOOP, Direcția generală plante medicinale, găsiți îndrumări privind folosirea ceaiurilor și principalelor plante medicinale. 40 pagini ilustrate, Prețul 0,50 lei exemplarul.

Se găsește la magazinele de plante medicinale „Centrocoop". În București: Bd. Bălcescu, 16.

CENTROCOOP

Jocuri distractive

Cu două perpendiculare

Desenul alăturat trebuie tăiat cu ajutorul a două perpendiculare astfel ca printr-o potrivită așezare a celor două părți mai mici să obțineți un pătrat perfect.

Cîte 10 scoici

Desenul alăturat reprezintă capacul unei cutii. Cele cîteva linii împart capacul în 8 părți fiecare latură având de-a lungul ei încrustate cîte 10 scoici (în total 36) între ele din nebăgate de seamă s-au spart 4 scoici. Posesorul cutiei a dezlipit o parte din cele 32 de scoici rămase și le-a lipit astfel încît de-a lungul fiecărei laturi se găseau din nou cîte 10 scoici. Cum a aranjat scoicile?

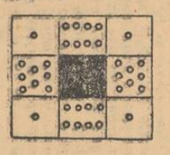

Care-i greșeala?

Danuț s-a întors dintr-o excursie cu desenul alăturat care reprezintă pe cineva care lixează cu un băț o piatră în apă. Desenul conține o greșeală. Care-i greșeala?

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 167

INELE CU CIFRE

La intersecțiile cercurilor se înscriu în ordine numerele 1, 4, 5, 2, 6, 3.. în cercul din stînga 7, 12, în cercul din dreapta 9, 10, în cercul de jos 8, 11.

FARFURIA SPARTĂ

Trebuie să luați o cifră ce pupct de plecare. Va fi cifra 3. (cu virgulă după ea). În continuare veți ajunge după indicațiile săgeților la celebra formulă (pi). 3, (4159265358979.

COMPLICAT

TIR

Mai întîi trebuie să copiem numărul punctelor tuturor celor 18 focuri apoi să le așezăm în 3 rînduri (cîte 6 numere în fiecare rînd) așa fel ca suma numerelor să fie egală în fiecare rînd cu 71 puncte.

Este posibilă numai o singură variantă de așezare a numerelor. Rîndul: 1:25, 20, 20, 3, 2, 1 = total 71 puncte, rîndul 2:25, 20, 10, 10, 5, 1 = total 71 puncte; rîndul 3:50, 10, 5, 3, 2, 1 = total 71 puncte. Deoarece Ștefan a realizat din primele două focuri 22 puncte înseamnă că lui îi aparține rîndul 1. Andrei a realizat 3 puncte din primul foc: prin urmare îi aparține rîndul 3. În acest rînd se găsește și numărul 50. Deci Andrei a nimerit în centrul țintei. Fireste rîndul 2 îi aparține lui Dan.

CINE AVEA DREPTATE?

Elevii din al doilea detașament au depășit cu 5 puieți angajamentul luat. În timp ce cei din primul detașament nu și-au îndeplinit angajamentul cu 5 puieți. Deci, elevii din al doilea detașament au sădit cu 10 puieți mai mult decît s-au luat.

REBUS MAGAZIN

ORIZONTAL: 1) Fringhie sau curea care se pune pe capul calului și care servește pentru a-l mîna – Stan Marin 2) Călărești (pl.) – Pe vremea cînd se potcovea puricele cu 99 de ocale... 3) Urmează calul de aproape – Țintar la... superlativ! 4) Un om cu calul după el! – Nici cal, nici măgar (pl.) 5) Formă transformată a calului! – Nota traducătorului 6) Hidrocarbură – Strigăt cu care se îndeamnă măgarul la drum 7) Șahist sovietic – A merge cu calul în galop – Coadă de armăsari! 8) A purta, a duce – Armăsar în Banat 9) Cap de armăsar! — Coapsa calului – Vîrful coziI 10) Autorul piesei „Omul cu mîrțoaga" – Un astfel de cal nu se caută la dinți! 11) Stau lîngă calul de... lemn – A merge pe cal.

VERTICAL: 1) „Calul..." piesă pentru copii de scriitorul sovietic S. Marșak – Fragment din „Omul cu mîrțoaga" — 2) „Călărețul de..." balet de R. Glier — Acrișor 3) Stau alături de cal în sala de gimnastică (sing.) – În proză! 4) Campion – Tot (mold.) – La intervale mari (pl) 5) Între cal și călăreț – Animale din familia calului 6) Rece! – Expresie ardelenească – Floarea ...din gura rățel 7) Lucrare literară de mari proporții – Sodiu... – ...și iar sodiu 8) Intrat la apă – Aici puteți vedea cai dresați 9) E mai mic decît calul, dar are urechi mai mari decît el (pl) – Ne-a adus în materie de coafură „coada de cal" 10) Punct de plecare în întrecerile hipice (pl) – Măsură agrară 11) Caii față de ponei – Sînt călare pe situație!

Ion CĂLĂRAȘU

Tonul face muzica

ORIZONTAL: 1) Suită (de mai mulți, printre care cel mai celebru e... Romeo!) – La! (...la cap) 2) A folosi cheia – Simfonia albă („neexecutată" încă anul acesta!) 3) Imn – Încheie un acord. 4) Neluate – Cartea poștală poate fi și muzicală! 5) Fac muzică de cameră 6) Alifie – Măsură 7) Deși nu-i compozitor face muzică – Posesiv – Din aceeași familie cu NJ 8) Instrument muzical... de carte! – Individe 9) A da concert de dimineață (pe portativ de fire telegrafice!) – Largo (fem) 10) Sincopă (pl.) – „Ha" pe diverse tonalități – 11) Înainte de „re", saltă după „la" abandonează, între „do" și „re" – După ce a luat o „tonică"...

VERTICAL: 1) Concert de noapte – Lîngă caval, se transformă-n cașcaval. 2) A slăbi nota – Învîrtiți 3) Materie primă pentru un călăreț în temă – E bine să fie în armonie cu... soacra! 4) Insulă pe portativ – (Pe) Mureș și (pe) Tîrnave... – „Bagheta căruțașului 5) Loc pentru muzică de cameră – De toaletă sau de rufe 6) A fugi – Întreprinderea Regională de Transporturi. 7) Suprafețe muzicale – Apucă! 8) La intrarea în curte – Nicolae Livescu 9) Pămînt fără pîine – Sol (pl.) 10) Pămîntesc – A depășit măsura. 11) Acute! – Cupidon, vicleanul și alții ca el – Astfel.

N. CORNEA

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Un „prîslea" al campionatului republican

Bănuiți, probabil, de cine este vorba. De Florin Gheorghiu, cel mai tînăr campion de șah al țării noastre, un adevărat „Prîslea" al ultimei competiții republicane în fața căreia au capitulat, la masa cu 64 de pătrate, chiar și jucătorii fruntași ai șahului nostru. Florin Gheorghiu care lipsit de experiența turneelor tari, de felul unei finale republicane, spre surpriza generală a preluat conducerea în clasament și, pînă la ultima rundă, n-a mai părăsit-o.

Într-un turneu în care am mai regăsit (din păcate!) cîteva penibile remize „de salon", performanța lui Gheorghiu oferă un motiv de deosebită satisfacție. A apărut, în sfîrșit, din nou, pe firmamentul șahului nostru numele unui jucător FOARTE tînăr, un jucător de care să ne legăm speranțele participării cu succes la viitoarele interzonale și — de ce nu? — la un viitor turneu al candidaților la titlul suprem. Cu noul Prîslea al șeicherului — pe care-l dorim primul într-o lungă pleiadă — încep, sperăm, o împroșpătare, o completare a lotului nostru fruntaș cu elemente SUB 20 DE ANI, cu mari perspective de progres, de succese ample pe plan internațional.

La o vîrstă cînd nu cunoștea încă alfabetul, piesele de șah și regulile jocului îi erau deja familiare lui Florin Gheorghiu. Lucrul explicabil: tatăl lui este un șahist de categoria a II-a. Florin a început să joace în concursuri de la vîrsta de 10 ani, reușind într-un singur an — 1952 — să obțină toate categoriile plîn la intîia inclusiv! Campion al Floreștiu-lui, locul I într-un concurs dotat cu „Cupa 7 Noiembrie" (finaliștea maeștrilor Parteș și Șeimeanu), locul II în semifinala campionatului republican, 2,1/2—1,1/2 în meciul cu campionul Gruziei Izvoșcicov și 5,1/2 puncte din 7 la campionatul mondial studențesc de la Leningrad, — iată tabela de pînă acum a performanțelor sale, la care se adaugă și unele succese obținute în concursurile de șah prin corespondență.

O bună pregătire teoretică în deschideri, ce urmare a unui studiu sistematic a partidelor jucate de marii maeștri sovietici, talent combinativ, intuiție, putere de calcul — iată unele calități care contribuie la succesele pe care le obține. Forța sa de joc posedă însă încă multe resurse, în capitolul „finaluri", după cum ne-a declarat chiar el într-una din zilele trecute, mai are mult de studiat. În jocul de mijloc se poticnește uneori și nu găsește cele mai bune și mai eficace continuări (de exemplu partida pierdută la Georgescu). Continuarea unui studiu serios, perseverent, sistematic va contribui fără îndoială la cizelarea stilului, la maturizarea și întărirea mai mult a jocului său.

Nu putem trece cu vederea faptul că ascensiunea lui Florin Gheorghiu se datorește și activității șahiste bogate, sistematice, entuziaste care se desfășoară în orașul Ploiești și în unele centre din această regiune. Frecventarea regulată a clubului „Petrolul", participarea la discuțiile teoretice care urmau după prezentarea de către antrenor a unor deschideri, partidele de antrenament susținute cu Rafovici, Parteș Günsberger, toate acestea au contribuit la perfecționarea noului „Prîslea" al tablei de șah, la comparterea, pentru mulți surprinzătoare dar întrutotul firească a lui Florin Gheorghiu la campionatul republican.

U. VALUREANU

„Cupa satelor" prin corespondență

Subcomisia de șah prin corespondență din cadrul federației de specialitate a luat inițiativa organizării unui nou concurs, cu un larg caracter popular, deschis de șah de la sate. Este vorba de competiția „CUPA SATELOR" menită să răspundească într-o și mai mare măsură jocul de șah la sate și să dea posibilitatea unei activități regulate acelor jucători de șah din mediul rural care nu au unde participa la concursuri obișnuite. La „CUPA SATELOR" pot lua parte pe bază de înscriere echipe sătești (compuse din trei jucători (băieți sau fete). Din aceeași comună se admite și participarea mai multor echipe, de pildă a unei reprezentative din S.M.T., dintr-o gospodărie de stat, dintr-o gospodărie colectivă, școală etc. După cum din aceeași echipă pot face parte și colectiviști, salariați ai S.M.T., profesori, elevi, medici etc.

Echipele participante vor fi împărțite pe grupe de cîte 5, urmînd să se califice în finală prima clasată din fiecare grupă. Se vor acorda premii.

Înscrierile la concurs se primesc pe adresa Federației Române de Șah, strada Vasile Conta 16 București. Plicul, care va conține numele, adresa și profesiunea componenților fiecărei echipe va purta mențiunea „Pentru Cupa Satelor". Concursul va începe la 1 februarie 1961.

Criza de timp a fost de vină...

Una din pozițiile clasice în finalurile de pioni, care figurează mai în toate manualele, este și cea de mai jos, în care pionii albi se dovedesc a fi mai tari decît cei negri.

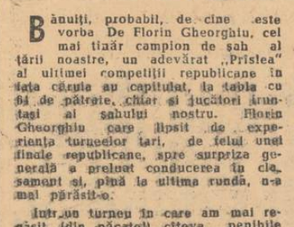

În această poziție albul cîștigă jucînd 1b6!, a:b6 2.c6!!, b:c6 3.a6 și pionul se transformă în damă. La 1.... c:b6 urmează 2. a6! cu același rezultat!

O situație instructivă asemănătoare a survenit și în finalul partidei Wade-Korcinoi, jucată în vara aceasta la turneul internațional de la Buenos Aires.

În poziția alăturată s-a ajuns după o luptă agitată survenită într-o variantă foarte rar jucată din gambitul damei acceptat (1.d4, d5 2. c4, d:c4 3. Cc3, Cc6 4. Cf3, Cf6) în care Korcinoi a consumat pentru primele patru mutări de gîndire o oră și cinci minute! Korcinoi a intrat într-o acută criză de timp, avînd la un moment dat două minute de gîndire pentru opt mutări. În poziția din diagramă el urma să facă mutarea 36. Neavînd timp suficient, 2,1/2—1,1/2 în meciul cu campionul Gruziei Izvoșcicov și 5,1/2 puncte din 7 la campionatul mondial studențesc de la Leningrad, — iată tabela de pînă acum a performanțelor sale, la care se adaugă și unele succese obținute în concursurile de șah prin corespondență.

O bună pregătire teoretică în deschideri, ce urmare a unui studiu sistematic a partidelor jucate de marii maeștri sovietici, talent combinativ, intuiție, putere de calcul — iată unele calități care contribuie la succesele pe care le obține. Forța sa de joc posedă însă încă multe resurse. În capitolul „finaluri", după cum ne-a declarat chiar el într-una din zilele trecute, mai are mult de studiat. În jocul de mijloc se poticnește uneori și nu găsește cele mai bune și mai eficace continuări (de exemplu partida pierdută la Georgescu). Continuarea unui studiu serios, perseverent, sistematic va contribui fără îndoială la cizelarea stilului, la maturizarea și întărirea mai mult a jocului său.

Nu putem trece cu vederea faptul că ascensiunea lui Florin Gheorghiu se datorește și activității șahiste bogate, sistematice, entuziaste care se desfășoară în orașul Ploiești și în unele centre din această regiune. Frecventarea regulată a clubului „Petrolul", participarea la discuțiile teoretice care urmau după prezentarea de către antrenor a unor deschideri, partidele de antrenament susținute cu Rafovici, Parteș Günsberger, toate acestea au contribuit la perfecționarea noului „Prîslea" al tablei de șah, la comparterea, pentru mulți surprinzătoare dar întrutotul firească a lui Florin Gheorghiu la campionatul republican.

U. VALUREANU

Negru: **KORCINOI**

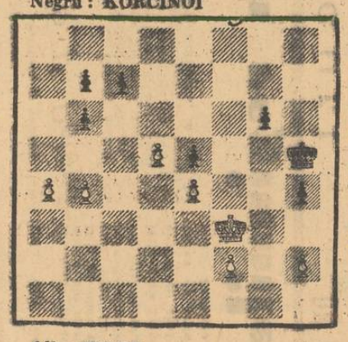

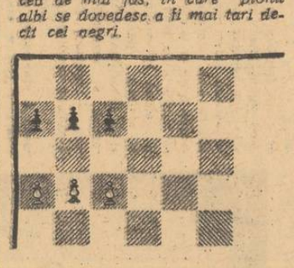

Alb: WADE

cient de gîndire, Korcinoi n-a mai avut răgaz să sesizeze asemănarea dintre situația sa și poziția clasică amintită mai înainte. El a jucat fulgerător 36... Rg5? După care a urmat însă 37. b5! Rh5 (nu trebuie permis regelui alb să vină pe g4) și, apoi, surpriza 38. a5!. mutare care l-a determinat pe bună dreptate, să se recunoască învins în singura partidă pierdută în turneu. La 38. b:a5 ar fi urmat 39 b6!, c:b6 40 d6 și pionul se transformă.

Apărarea corectă pentru Korcinoi ar fi fost sacrificiul de pion 36.. b5! iar după a:b6 37 b6! ar fi blocat poziția permițînd obținerea remizei.

Soluții

PROBLEME PREMIATE. A. Dombrovschi. Curse: 1.Nc1? cu amenințarea 2. Cf4 mat (nu merge din cauză 1... Nd2!) și 1.Cg3? cu amenințarea 2.Td4 mat (nu merge din cauza 1... De2 și turnul e legat). Soluția reală: 1.Ce3! Albul dă negrului un cîmp de refugiu pe e2, creînd amenințarea 2.De2 mat. După apărarea 1... Nd2 urmează 2.Cef4 mat (se ia și cîmpul de refugiu e2) iar după apărarea 1De2 (negrul își autoblochează propriul cîmp de refugiu) urmează matul 2.Td4. Lacny. Cercetînd problema dezlegătorul constată că, în poziția inițială, după mutările negrului 1... Dd5, 1...C:d5 și 1...R:d5 există pregătite următoarele mutări: 2.Cg5, 2.Cd6 și 2.N:b7. Acestea sînt însă jocuri aparente menite, la fel ca și cursa din problema precedentă, să facă mai dificilă rezolvarea problemei. Căutînd să-l determine pe negru, să la în apărare turnul din d5, dezlegătorul a tentat să creadă că prima mutare este 1.f:e5? cu amenințarea 2.Td4 mat. Iar după cele trei bătăi pe d5 albul are mutările noi: Td4 (după 1...D:d5); d3 (după 1...C:d5) și N:b7 (după 1... R:d5) Dar 1.f:e5 este o cursă răsturnată de apărarea 1.N:f7! Soluția reală: 1.Ce5! amenință 2.Td4 mat. Acuma la apărările negre cunoscute urmează alte mutări: 1...D:d5 2.Tel mat; 1.. C:d5 2.Nd3 mat și 1.R:d5 2.Dc6 mat. Această problemă înfățișează tema cunoscutului compozitor sovietic Zagarnîko.

SE POATE JUCA...? Partida Gheorghiu-Soos. Mutarea. T:b4, pe care a jucat-o Soos, nu este bună întrucît albul dă un șah intermediar pe d7 care salvează pionul și apoi reia turul din b4. Partida Ungureanu-Necht. Albul a jucat fi iar Nacht a căpătat un atac puternic, decisiv. A urmat 1... e:f4 2.e:f4, De3 + 3.Rh1, Cg4! 4.N:g4, D:e4! 5.Dd3, Cf5! 6.Nd1, De3, și negrul a cîștigat.

FILATELIE

Recent au apărut și primele serii de mărci poștale sovietice ce vor circula începînd cu anul 1961. Reproducem cîteva din noile timbre.

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20, interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

SPECTACOLUL magazin

O zi de neuitat

La „Țăndărică"

Pregătiri pentru un nou spectacol

La Teatrul „Țăndărică" au început repetițiile unui nou spectacol: „Doctorul Au-mă-doare" de V. Korostîliov. „Actorii" sînt pe scenă... Din tratat și lemn, îmbrăcați în fersee, ei ascultă sfaturile regizorului Lenchisch, urmează cu prețiozie indicațiile date.

Doctorul „Au-mă-doare" este rugat de mămuța Cici să vină în Africa să vindece animalele de o boală care le pune în primejdie viața. Doctorul acceptă invitația și pleacă însoțit de întîmplerul său, cățelușul Ham însă bandiții, în truntea cărora se află Barmaleu încearcă prin toate mijloacele să împiedice sosirea doctorului. După nenumărate peripeții, care de care mai palpitante, doctorul învinge, spre satisfacția micuților spectatori și va tămăduit maimuțele.

Premiera noului spectacol va avea loc la începutul lunii ianuarie 1961.

Acasă la... SILVIA POPOVICI

(Urmare din pag. 1-a)

— Cum v-ați pregătit pentru interpretarea rolului?

— În primul rînd am vrut să fac cunoștință cu tînăra fată Darclée. Din fotografii, din convorbiri îndelungate cu compozitorul Hartulari Darclée, fiul marei cîntărețe, am început să cunosc viața ei, să aflu amănunte despre felul cum a participat — peste ani — la zbuciumul ei, la lupta necontenită pe care a purtat-o pentru a duce faima artei românești în lumea întreagă. Deveniseși, pot spune, două bune prietene.

Și, Silvia Popovici mi-a arătat fotografii de ale lui Darclée, unele dintre ele cu autograful ei, mi-a arătat cîteva scrisori, mi-a arătat cu multă migală interpretarea bucăților muzicale, iar apoi acasă la mine am continuat repetițiile cu ajutorul... magnetofonului. Sfaturile prețioase ale Artei Florescu le-am adăugat interpretării dramatică pe care am crezut-o cea mai potrivită.

— Ați cîntat efectiv în timpul turnării sau numai ați mimat?

— Am cîntat tot timpul, din toate puterile, fără să-mi scape nici un cuvînt din text. Bineînțeles că în timpul acesta, pe peliculă se înregistra vocea Artei Florescu.

— Apoi?

— Apoi, după aproape șase luni de zile, a venit și seara premierei... Și toate eforturile mele, clipele de îndoială și de temere s-au risipit cînd am avut satisfacția să transmit spectatorilor emoția unei vieți dăruite artei...

★

E greu să recunoști în tinerețea de școlăriță a Silviei Popovici — așa cum e acasă la ea — pe Darclée de pe ecran, dar după ce ai stat de vorbă cu ea, îi descoperi totuși o trăsătură comună cu marea cîntăreață, dragostea nețărmuriță pentru artă, forța de a obține prin muncă asiduă succesul deplin.

Sandu MARIAN

Arta Florescu și Silvia Popovici pe platoul de filmare.

Pe același drum

Întrat în tradiția Teatrului Municipal bunul obișnuință de a-și prezenta spectacolele în fața publicului, adesea chiar la locul de producție. Nu este, așa dar, nimic nou și neobișnuit în faptul că joi după amiază, la clubul uzinelor „Republica", numeroși muncitori ieșiți din schimb și familiile lor au asistat la prezentarea piesei „Întoarcerea" de Mihai Beniuc. Nouă și interesantă a fost, desigur, întîlnirea spectatorilor cu Savu, Magdo, moș Dănilă și ceilalți eroi ai piesei care au străbătut în interval de trei ore — aproape trei decenii de viață. Acțiunea l-a purtat, consecutiv, prin Ardeal anilor întunecați ai dictaturii de la Viena, prin redacția unui ziar care făcea jocul monstruos al fascismului, într-o uzină militarizată, zilnic închisorilor din vremea ferocelui antonescheene și, în sfîrșit, în atmosfera luminoasă de muncă și luptă tenace, dintr-o uzină de astăzi. Este, într-adevăr, un drum lung și greu prin pagini de istorie, străpiltе cu sîngele comuniștilor, dar încununate de biruința libertății.

Cei din sală și-au privit astfel în oglinda scenei propria lor viață și au înțeles-o mai bine, fapt arătat pe larg de muncitorii Bogdan Isidor, Gh. Paraschiv și Emil Precup în cuvintele rostite la căderea cortinei.

E. ATANASIU

Turnee artistice în 1961

- Turneul vestitului bas A. Krivcenia.
- Schimburi de colective cu Operele de peste hotare. ● Roberto Benzi la București.

Oscurtă vizită făcută tovarășului MIHAI CRITICOS, director adjunct al O.S.T.A., ne-a pus în curent cu o serie de proiecte privind activitatea acestei instituții artistice în anul 1961 împărtășindu-ne unele amănunte cu privire la interpreții străini care ne vor vizita țara în prima parte a anului viitor, tovarășul Criticos ne-a spus :

— Inaugurăm pe data de 2 ianuarie în țara noastră anul muzical internațional prin turneul cunoscutului pianist sovietic Iacov Zak, care ne va vizita pentru a treia oară. Tot din Uniunea Sovietică vor sosi și alți renumiți interpreți: doi

Iacov Zak

valoroși soliști ai Teatrului Mare din Moscova, basul A. Krivcenia, artist al poporului, care va apare în mai multe spectacole pe scenele operelor din țară și soprana Galina Visnevskaia, precum și basul Boris Stokolov de la Teatrul Academic de Operă și Balet „Kirov" din Leningrad. Dintre soliștii instrumentiști sovietici care ne vor fi oaspeți, amintim pe : violoniștii Nelli Skolnikova, R. Sobolevski și R. Pain, precum și pe violoncelistul I. Slobodkin, care vor susține diverse recitaluri.

De asemenea, țara noastră va găzdui numeroși soliști vocali și instrumentiști din țările de democrație populară. Spicuim cîteva dintre aceste vizite. Din R.P.U. vor sosi pianiștii Istvan Antol și Gyorgy Miclos ; dirijorul Andras Korody și violonistul Garay Gyorgy, ultimul urmînd să apară ca solist al unor viitoare concerte susținute de Filarmonica „George Enescu" ; din R. P. Bulgaria vom primi, între altele, vizita cunoscutului dirijor Constantin Iliev de la Filarmonica din Sofia, iar din R.S. Cehoslovacă vizita o cîțiva valoroși instrumentiști ducînd cu ei și cunoscuta violoncelistă Suzana Ruzickova, violoncelistul Milos Sadlo și violonista Nora Grumlikova. Dintre turneele mai importante pe care le vor susține artiștii din R.D.G. amintim pe cel al sopranei Ingeborg Wenglor și pe cel al cunoscutului dirijor Franz Konwitschny, care va concerta împreună cu Filarmonica „George Enescu". Alte numeroase contracte au fost încheiate cu o serie de interpreți din R.P. Polonă și R.P.F. Iugoslavia.

— Ce alte acțiuni au fost inscrise în planul de activitate al O.S.T.A. ?

— În primul rînd voi aminti de schimburile de grupuri de interpreți și dirijori de operă care au fost perfectate între Opera din Bydgoszcz (R.P. Polonă) și Opera din Timișoara; precum și între Operele din Debrețin și Seghedin (R.P.U.) cu teatrele de Operă din Iași și Timișoara. Organizarea unor astfel de schimburi de interpreți va mijloci într-o mai largă măsură interesantele schimburi de experiență pe linia cunoașterii artei interpretative.

În momentul de față, conducerea O.S.T.A. ține legături cu agențiile și oficiile de impresariat din străinătate în vederea perfectării unor noi acorduri. Astfel, în ultima vreme s-au încheiat contracte cu o serie de artiști de valoare care ne vor vizita țara. A. mintim cîteva: tînărul dirijor Roberto Benzi pe care am avut prilejul să-l întîlnim, cu cîțiva ani în urmă, ca interpret principal în rolul micului dirijor din filmul „PRELUDIUL GLORIEI" ; dirijorul Edgar Doneux de la Radioteleviziunea din Bruxelles; basul M. Ghislain, solist al Operei din Bruxelles, basul suedez Kim Borg. Mai sînt în curs de perfectare contracte cu ansambluri de dansuri, de muzică ușoară și populară și cu alte formații.

M. DAMIAN

„Centrul înaintaș a murit în zori"

50.000 de pesos... 100.000 ...120.000 de pesos... cine oferă mai mult domnilor! E un exemplar unic! Cît vaspus ? 200.000 de pesos... 300.000...

O licitație! Da, într-adevăr o licitație. Dar publică deosebită. Exemplarul unic scos la licitație nu este nici un manuscris din vechiul Egipt, nici un vas de marmură al megieriților din Eilada și nici măcar un cal pur-sînge. Este un om. Da, un om. Și încă un om cunoscut. Vestitul centru înaintaș Cache Garibaldi din echipa de fotbal a clubului argentinian Nahnel, jucătorul care electriza tribunele, înspăimînta liniile de apărare și marca de maniera unui adevărat maestru. Dintr-o încurcătură creată de faptul că clubul său se afla în pragul falimentului, acest celebru jucător ajunge... să fie scos la licitație. În societatea capitalistă totul se vinde, totul se transformă în marfă.

Și Gabribaldi este... achiziționat de marele bancher Ennesimo Lupus, reprezentant tipic al magnaților industriei și finanțelor din țările capitaliste. L-a achiziționat pentru... colecția sa de fapturi omenești. L-a achiziționat pentru că așa dupăcum declară Lupus „nimic nu poate scăpa acestui capriciu al meu".

Tînărul jucător suportă în „labumul" (adică pavilioanele) lui Lupus tot felul de jigniri, tînjind după libertate, după cei dragi și mai ales după stadionul cu tribunele fremătînde. Toate acestea îl fac să devină din-tr-un om liniștit, pasionat de jocul de fotbal, un răzvrătit, un nesupus „capriciului" lui Lupus. El însă trebuie să plătească scump neascupunerea în fața aleotpuneriei stăpînului său. Garibaldi ajunge la spînzurătoare. El își dă însă seama că sacrificiul său nu este zadarnic, că alți oameni — mii și milioane care mai suportă pe grumajii lor jugul capitalismului, se vor uni și vor porni în rînduri strînse lupta pentru liberțate, pentru o viață demnă, luminoasă.

Aceasta este tragedia lui Garibaldi, centrul înaintaș, care a murit în zori.

Acesta este subiectul lucrării dramatice a tînărului și valorosului scriitor progresist argentinian Augustino Cuzzani „CENTRUL ÎNAINTAȘ A MURIT ÎN ZORI" — prezentată cu mare succes pe scena Studioului de teatru al Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale". Spectacolul este realizat de studenții anului IV din clasa profesorului Moni Ghelerter, maestru emerit al artei și în regia artistică a studentului Raul Serrano.

Prezentarea unui asemenea spectacol a pus pe tinerii interpreți și pe entuziastul lor regizor la un foarte dificil examen. Un examen pe care l-au trecut cu mult succes. Ei au reușit să transmită cu măestrie mesajul cald și luminos al piesei, încrederea oamenilor simpli din lumea capitalistă în izbînda cauzei lor: o viață liberă și demnă.

Ion N. CHIȚU

Cadru din filmul „Febra"

proaspăta-i carieră cinematografică (ai dolilea, fiind cel sustinut în filmul recent încheiat — **Nu vreau să mănînc** — după un scenariu de Simion Macovei, în regia lui Marcel Marcus). La cea de a treia sa apariție pe ecrane, Irina Petrescu deține rolul tinerei Neli — soția. Victor Rebengiuc a. pare în măsura în care îngăduie rolul interpretat paralel în filmul lui Marius Teodorescu **Mîndrie și cele**lalte cîteva roluri susținute aproape în fiecare seară pe scena teatrului Municipal), în chip de tînăr arhitect, care va interveni, pentru un timp, în viața proaspătului cuplu tulburîndu-l tihna. Pe Doina Tufescu o vom vedea în uniforma albă a unei surori de spital, iar în rolul tînărului soț — medic detașat în Deltă — apare un debutant — Bo. riș Ciobanu — regia filmului continuînd astfel, preocupa. rea vădită și apreciabilă a cinematografiei romînești, de a promova pe ecran talente și nume noi. Alături de cei amintiți, spectatorii vor revedea în Febra actori cunoscuți ai scenei și filmului romînesc. Eliza Petrăchescu, Emil Botta, Vasile Nițulescu, Angela Chiuaru, Toma Caragiu și alții.

S. K.

REFLECTOR

După ureche

Astăzi în snopul reflectorului nostru nu va sta scena sau ecranul, ci ringul de dans.

Există bunul obicei ca în restaurantele noastre să cînte diferite orchestre cu soliști de muzică ușoară. Pînă aici, totul e bine. Și formațiile pomenite și-au creat un renume și publicul are favoriți. Oricum, aceștia se bea un pahar de vin și se sărută mîna togodnicel cînd clinchetul veseliei este acoperit de un vals. E destulă muzică în licori, dar și mai multă în instrumentele bine acordate. Personal, apreciez vocile unor cîntăreți de muzică ușoară (și chiar unele texte ingrijite) și mă bucur cînd ceo din jur bat din palme după o melodie reușită.

Sînt însă și lucruri care mă supără și ținînd seama că pagintile ce-mi adăpostesc rîndurile se adresează unui public larg, nu cred că greșesc semnalîndu-le.

Iată, de ce n-am spune-o, în unele restaurante, orchestrele noastre de muzică ușoară nu țin seama de locul unde se produc. 5 pînă la 8 sau 10 instrumentiști se silesc să ne asurzească cu sunetele stridente ale instrumentelor, ca și cînd ar cînta în aer liber. La Lido unele melodii lente adue a Tannhäuser. Uneori zgomotul trompetelor ar trita pînă și pe morți. Toba este lovită cu frenezie și consumatorul are nici mai mult nici mai puțin impresia că ascultă o fanfară militară la o defilare. În ziarele noastre, la academie, la institutele științifice s-a scris și s-a vorbit despre pericolul zgomotelor, numai orchestra Ioan Ionescu (altfel bine instruită) nu a aflat încă un fapt de nimic — că se poate cînta și mai încet ! Goaina după afirmarea individuală duce la răcnete cacofonice și baterie se transformă într-un instrument de tortură.

Totuși instrumeniștii apreciem bună funcționare a plămînilor dv., dar gîndiți-vă că răgușim ca să ne înțelegem cu șoșilie noastre, silindu-ne să transformăm convorbirea agreabilă într-o răsteală acoperită de saxofon !

Cîteva cuvinte și despre cîntăreți. Turneele unor protagoniști străini au arătat publicului ceva nou în materie de interpretare propriu-zisă. S-a renunțat în timpurile noastre la înțepenealaa diseurului și dacă știu bine, unii dintre șansonetiștii studiază îndelung arta de a mima. Versul este ajutat de expresie și lucrul nu trebuie uitat de nimeni. Glică Feirescu ai noștru e un exemplu în această privință. Nu poți să spui te iubesc pe melodie înțipînd, în același timp, mîna lui Tarzan.

Unii dintre fermecătorii deșfătători ai urechilor noastre exagerează. De la mișcare s-a ajuns la gimnastică și chiar la acrobație. Într-o vreme, la Fanerul trandafirilor, Ilinca Cerbacel, o bună solistă, ducea dorința de originalitate pînă peste limitele îndeobște acceptate. Așezîndu-se pe trepiele podiumului orchestrei, înfășurîndu-se în șnurul de cauciuc al microfonului, ne făcea să uităm să-i urmărim vocea, numai din accesitatea de a afla cam din ce loc geografic al restaurantului cîntă. Lăsarea pe mușchii inferiori ai piciorului, ca să nu spunem altfel, huța-huța cu mîinile în timp ce se exclamă samba ! asta nu se mai numește interpretare.

Ultima observație. N-ar strica de asemenea ca Uniunea compozitorilor să supraveghieze și restaurantele periferice (eu unul nu mai cred că orașele noastre mai au periferii) unde așa cum s-a mai semnalat în presă, orchestrele cîntă cam după ureche. Totodată, n-aș putea să afirm că la Cina se pronunță cea mai bună limbă franceză și dacă e așa, ar trebui de făcut ceva. Muzica (chiar cea ușoară) este un mijloc foarte răspîndit de educație și nu ne putem permite s-o neglijăm.

Eugen BARBU

„Spectacolul" în regiunile țării

Un succes al Teatrului de Stat din Bacău

Festivalul dedus de întreg colectivul Teatrului de Stat din Bacău pentru pregătirea piesei „Moartea unui comis voiajor" și-au arătat din plin roadele. Cei care au asistat zilele trecute la premiera au avut prilejul să vadă un spectacol bine realizat din toate punctele de vedere. Artistul emerit Ion Niculescu Brună în rolul lui Willy Loman, Adria Almăjan Pamfir în cel al lindei și tinerii actori Ion Buleandra și Eugen Antoh (Biff și Happy) au realizat creații interesante. Regia semnată de Gh. Jora și schițele decorurilor executate de pictorul scenograf Mihai Tofan de la Teatrul Național „I. L. Caragiale" din București și-au adus din plin contribuția la reușita spectacolului.

De subliniat e și inițiativa conducerii teatrului băcăoan care a invitat la avantpremieră pe toți responsabilii culturali din întreprinderile orașului. Discuțiile interesante purtate cu acest prilej au constituit un ajutor de preț pentru realizatorii spectacolului.

Pe scurt

● **IN ULTIMUL timp, colectivul artistic al Teatrului de Stat din Turda a jucat la Reghin, Topliță, Iernut, Ludus, Deș etc. spectacolele : Ecoul îndepărtat de Sava Golovanivski, „Înșir-te mărgărite" de Victor Eftimiu și „Tache, Ianche și Cadîr" de Victor Ion Popa.**

● **DUPĂ o temeinică pregătire, formațiile de circ de și dansuri ale Casei raionale de Cultură din Pașcani, au prezentat un spectacol, apreciat de un numeros public.**

● **TEATRUL Național din Craiova organizează cu regularitate deplasări în centrele muncitorești unde prezintă cele mai reușite spectacole din repertoriu. În felul acesta, muncitorii din împrejurimile orașului Tg. Jiu au avut prilejul să vizioneze în ei această piesa „Scrisori de dragoste" de Virgil Stănescu, în interpretarea unui colectiv artistic de frunte.**

O scenă din spectacolul Teatrului de Stat din Bacău

● **IN MOMENTUL de față, orchestra de muzică populară „Doina Moldovei" a Filarmonicii de Stat „Moldova" din Iași întreprinde un turneu în orașele și centrele muncitorești din Moldova. Orchestra este dirijată de D. Ionescu. Soliști vocali : Traian Ulîecan, Vasile Cănănău, Maria Schipor, Camelia Iacob.**

● **IN CADRUL sindicatului C.F.R. din Arad se duce o permanentă și rodnică activitate culturală. Recent, sub conducerea instructorului G. Didilescu, actor la Teatrul de Stat, artiștii amatori au început repetițiile unui nou spectacol, „Casa din str. Cosbuc Nr. 10" de Florin Vasiliu.**

● **LA CLUJ a luat ființă, din inițiativa Sfatului Popular Regional și a colectivului Palatului Culturii, Ansamblul regional de cîntece și dansuri, primul de acest gen în regiunea Cluj. Noul ansamblu va cuprinde formații de cor, dansuri și instrumentiști.**

● **LA SECȚIA de estradă a Teatrului de Stat din Pitești, repertoriul spectacolului muzical „În al șaptelea cer" au intrat în fază finală.**

S. M.

„DE LA NOI DIN SAT"

Așa se inițiază noul spectacol pe care secția de estradă a Teatrului de Stat din Constanța l-a prezentat recent în comunele raionului Mîcin. Spectacolul se compune din două părți. În prima, soliștii și orchestra secției de estradă susțin un bogat program de muzică populară, romanțe și schecuri satirice. În partea a doua, sînt prezentate piesele într-un act „Neamul Hutulaților" și „Cei din urmă".

Prin acest spectacol se răspunde unei cerințe mai vechi : aceea de a prezenta la sate piese într-un act cît mai legate de preocupările de azi ale colectiviștilor dobrogeni. Realizatorii spectacolului au ținut să-și adune acest lucru cu actorii secției de estradă, s-a creat posibilitatea ca spectacolele la sate să fie îmbogățite cu programe muzicale. Mai trebuie menționat un lucru : Piesele alese fac parte din repertoriul echipelor artistice de amatori din regiune. Prezentîndu-le în fața lor, organizîndu-se apoi discuții, se va putea da artiștilor amatori un sprijin concret în realizarea unor spectacole de bună calitate.

Interpreții principali sînt : Vița Ionescu, Nicky Popescu și G. Stancu în „Neamul Hutulaților" și Jean Constantin, Nae Ivănescu și Mariana Negruț în „Cei din urmă".

Sonia MARCARIAN

Înaintea premierei

În curînd cortina se va ridica și la Teatrul de Comedie. „Burghezul gentilom" își va începe noua existență scenică.

— Înaintea premierei — ne spunea regizorul Lucian Giurchescu, regizor, actor, scenograf, întreg teatrul chiar, asteaptă confruntarea cu publicul. Iar opinia noastră asupra piesei s-a materializat în spectacol. Am năzuit să-l redăsim pe actiorul veșnic tînăr și amuzant, care impresiona cu prezențli secolului al XVII-lea a glumit și ris, a biciuit și satirizat, bucuros că mașele public îl înțelege și îl aprobă.

— Se vorbește de existența unui stil Molière ?

— Acest stil a fost încheiat de stiliști, vîlșuit și academizat de-a lungul anilor. Nu „stilul" Molière trebuie să primească după părerea noastră ci ideile lui Molière.

— Care a fost problema cea mai importantă a spectacolului ?

— Întruchiparea scenică a domnului Jourdain — Burghezul gentilom e personajul care polarizează toate firele acțiunii. Dorința sa de înobilare nu poate fi privită doar ca o manie, ca o ciudățenie, ci ca o expresie a tendinței de-a ajunge în rîndul clasei dominante, a păturii suprapuse, care are infinit mai multe posibilități și drepturi decît un negustor din Franța Regelui-Soare.

Jourdain e vanitos, înțelegînd vanitatea în sensul parvenirii, a ridicării sale deasupra celor cărora le aparține. E burghezul ce se umilă asemenea broscuței din fabulă și care dacă nu termină la modul propriu, în același fel „sucombă" nu avea caracteristicile acestea ei era „îngrășat" cu valuri. Nu cred că acest aspect fizic să fie condiția „sine qua non" a înțelegerii de către public a burgheziului gentilom. Ba mai mult, mi se pare că e mult mai caraghioasă o broscuță ce se vrea bou, decît un bou ce se vrea elefant. Jocăm dorința de parvenire a unui burghez și această dorință e proprie categoriei din care face parte d-nul Jourdain, indiferent de aspectul său exterior. De altfel, chiar pe linia tradiției, pare-se că Molière, primul interpret al lui Jourdain, se apropia mult de tipul pe care l-am conceput noi, adică un om slăbuț, nervos, agitat. Pe această linie, sînt convins că marele actor Gr. Vasiliu Birlic va prezenta spectatorilor un Jourdain inedit, plin de haz și de tîlc.

— Cine mai face parte din distribuție ?

— Ninetta Gusti, Angela Chiuaru, Vasilica Tastaman, Sanda Toma, Ioana Ionescu, Mircea Constantinescu, Mircea Balaban, Dem. Savu, Aurel Cioranu, Iurie Darie, Amza Pelea, Valentin Plătăreanu, D.tru Ruckăreanu, Marius Rolea, D-tru Chesa și F. Casian. Aș vrea, chiar mărturisesc să amintesc de calitatea scenografiei lui Dan Nemțeanu.

Și pe curînd la premieră...

Al. M.

BALERINA...

Adeseori cînd afișul unui spectacol anunță „Fintina din Baccisarai", în seara spectacolului o tînără balerină trăiește, în întîrzierea clipei dinaintea ultimului retuș al grimului, același puternică emoție. Nu are multă vreme să-și adune gîndurile. Gongul o cheamă la ram-

Cristina Hamel Zirra în rolul Mariei din „Fintina din Baccisarai".

pă. Acolo, în accentele dramatice ale muzicii lui Asafiev, ea aduce pe scenă poezia unui intens lirism : povestea răscoliitoare a tinerei fete de prinț care tînjește după dragostea logodnicului ei, aflat departe, la curtea de unde fusese furată. Furitatea, gingășia, nostalgia copilei răpite cu forța și înstrăinată, înflăcărarea tînărului îndrăgostit Zaremă, își află o veridică întruchipare în jocul unei tinere interprete. Balerina este Cristina Hamel Zirra.

Un tînăr element pe scena Operei... Un fapt obișnuit, lucrînd în ultima vreme în viața primei scene lirice a țării, pe care se afirmă, de la o stagiune la alta, noi talente vesele de curînd de pe băncile școalei. Debutul Cristinei este grăitor în acest sens. Cu cîțiva ani în urmă, fiind încă elevă a Școlii medii de coregrafie, i s-a încredințat un rol „Lacul lebedelor". Curînd avea să apară și în alte spectacole de balet ca : „Fintina din Baccisarai", „Coppelia" și „Romeo și Julieta". Dar primul rol care a constituit o adevărată piatră de încercare pentru evitoarea balerinei a fost acela al Mariei din „Fintina din Baccisarai".

La numai cîțiva ani de la debut, Cristina Hamel Zirra și-a afirmat realele sale aptitudini de interpretă a genului liric. Străduințele ei nu se opresc aci. În ultima vreme ea este nelipsită de la repetiții. Are un vis : să apară în rolul Odettei din baletul „Lacul lebedelor". Încă nu a trecut examenul pentru acest rol, care-i cere studiu îndelungat, măiestrie dar seriozitatea cu care se pregătește confirmă năzuința lui tînăr, dornic de a izbîndi.

D. MIHU

104 PREMIERE

Cu aproape 12 ani în urmă, un colectiv de cîțiva actori tineri și entuziaști, puneau bazele unui nou lăcaș de cultură chemat să ducă activ pe frontul revoluției culturale — teatrul de stat „Al. Davila" din Pitești. Seara prezentării primului spectacol, pregătit după posibilitățile materiale și culturale ale orașului de care dispunea tînărul colectiv de actori, se pierde în umbra anilor.

În cei aproape 12 ani, colectivul teatrului din Pitești a avut să anunțe și să prezinte spectatorilor săi, nu mai puțin de 104 premiere, piese din dramaturgia contemporană și originală, piese din care cîteva au fost premiere pe țară. Răsfoind repertoriile anilor, inițiatul piese ca : „Intrigă și iubire" de Fr. Schiller, „Surorile Boga" de Horia Lovinescu, „Vlaicu și feciorii lui" de Lucia Demetrius, precum și multe alte piese răsplătite cu vii aplauze de sutele de mii de spectatori.

Orientarea teatrului spre punerea în scenă a pieselor care să ridice probleme de viață s-a făcut mereu simțită. 8 din piesele jucate numai în acest an reflectă probleme ale contemporaneității.

În curînd, actorii pitești vor prezenta spectatorilor din oraș piesa „Un milion pentru un suris" de A. Safronov. Acum se fac pregătiri intense pentru punerea în scenă a încă trei piese într-un act care ogîndesc problemele colectivizării — piese ce vor fi prezentate în farna aceasta spectatorilor de la sate.

Gh. RAZVAN

IN CÎTEVA RÎNDURI

TILDE URSEANU

se numără printre tinerii și talentații noștri maeștri de balet. Pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R., ea a pus în scenă spectacolele „Călin" și „La plajă", iar recent și baletul „Spărgătorul de nuci", care va vedea, peste cîteva zile, pentru prima oară lumina rampei în țara noastră.

TEODOR CARABIBERI

de la Opera de Stat din Cluj, care a debutat cu succes în rolul Luciei de Lammermoor din opera cu același nume.

GEORGE ANDREESCU

de la Teatrul Municipal, interpretează rolul Cuțundracche din piesa „Întoarcerea" de Mihai Beniuc

SMARANDA TOSCANI

de la Opera din Cluj, care a debutat cu succes în rolul Luciei de Lammermoor din opera cu același nume.

MONICA POSTOLACHE

tînăra actriță a Teatrului de Stat „M. Eminescu" din Botoșani a interpretat rolurile : Catarina din „Temela îndărătnicăi" de Shakespeare, Lady Willford din „Intrigă și iubire" de Schiller, Dominica din „Secunda 58" de Dorel Dorian, Arina din „În căutarea extraordinarului" de I. D. Șerban etc.